"Michael Connelly ve Jo Nesbo'nun en iyi işleriyle boy ölçüşecek nitelikte bir kitap... Kesinlikle tavsiye edilir!"
Christopher Reich

SUNDAY TIMES
YILIN GERİLİM KİTABI

"Olağanüstü... Sizi avucunun içine alan bir hikâye."
Sunday Times

ÇİN'İN FENOMEN GERİLİM YAZARINDAN

ÖLÜM İLANI

DEATH NOTICE

ZHOU HAOHUI

Yasun Erdemli

2. BASKI

ÖLÜM İLANI
DEATH NOTICE

ÇİN'İN FENOMEN GERİLİM YAZARI ZHOU HAOHUI

Seçkin bir polis ekibi, hukukun ulaşamadığı suçluları herkesin önünde infaz etmeyi amaçlayan oldukça yetenekli bir dâhinin peşinde. Çin'in en popüler yazarlarının birinden çok sert bir polisiye ve ölümcül bir kedi-fare oyunu. Jo Nesbo, Se7en ve Hong Kong polisiye sineması seviyorsanız Ölüm İlanı tam size göre bir macera.

Saygın bir polis memuru olan Komiser Yardımcısı Zheng Haoming vahşice öldürülüyor. Bu ölüm, Çin'in görkemli Sichuan eyaletinin kalbinde modern bir metropol olan Chengdu'da şok etkisi yaratıyor.

Olay örgüsü şöyle gelişiyor:

Haoming on sekiz yıllık çözülmemiş bir cinayet davasına saplanıp kalmıştır. Kendine Erinyeler (Yunan intikam ve ceza tanrıçaları) adını veren biri bu esnada dehşet verici bir manifesto yayımlar. Bu manifesto kötü bir şaka mıdır, yoksa daha büyük olayların habercisi midir? Çok geçmeden halk Erinyeler'in öldürmesi için belli hedefleri göstermeye başlar ve iki gün sonra da Komiser Yardımcısı Zheng ölür.

Erinyeler'in şeytani oyunu ise o zaman başlar... Polis bir "ölüm ilanı" aracılığıyla katilin sonraki hedefini, hedefin suçlarını ve infaz tarihini belirten kan dondurucu bir not alır. Bu notla hem polise meydan okunmakta hem de polisle alay edilmektedir. İlk kurban herkesin ortasında, hem de müthiş korunurken öldürüldüğünde polisler şaşkına döner. Başka ölüm ilanları da sıradadır. Av başlamıştır.

Ölüm İlanı, çok canlı bir kültür ortamında geçen, sürükleyici bir gerilim romanı. Zhou Haohui türün tüm hayranlarınca sevilen şaşırtmacalı ve klişelere ustalıkla yeni bir açı getiren oldukça eğlenceli, eşsiz bir eser yaratmış.

ISBN: 978-605-7950-27-7

the ROMAN
thekitapyayinlari.com
thekitapyayinlari
thekitapyayinlari
thekitapyayin

ÖLÜM İLANI

DEATH NOTICE

ZHOU HAOHUI

ÖLÜM İLANI

© Zhou Haohui
Turkish translation rights authorized by China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd.

Kitabın özgün adı: Si wang tong zhi dan: an hei zhe
Çevirinin yapıldığı İngilizce metin: Death Notice

Yayın Yönetmeni: Selcan Karabulut Tat
Genel Müdür: Yağmur Önay
Yayın Koordinatörü: Gözde Döneli
Çevirmen: Yosun Erdemli
Editör: Tuğçe Ayteş
Sayfa Tasarımı: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Tasarımı: Müstesna Yaratıcı İş Fikirleri/Anıl Çezik

© 2019, bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Aabir A.Ş'ye aittir.

1. Baskı: The Roman, Nisan 2019
2. Baskı: The Roman, Temmuz 2020

ISBN: 978-605-7950-27-7
Sertifika No: 47690

Optimum Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece/İstanbul
info@optimumbasim.com
Sertifika no: 41707

Aabir A.Ş.
Masaldan İş Merkezi F – 4 Üsküdar İstanbul
T: 0 (216) 521 60 83
www.thekitapyayinlari.com | iletişim@thekitapyayinlari.com

Satış ve pazarlama talepleri için: Hüseyin Şimşek
sipariş@thekitapyayinlari.com | T: 0 (216) 521 60 12

The Roman, Aabir A.Ş. yayın markasıdır.

ÖLÜM İLANI

DEATH NOTICE

ZHOU HAOHUI

Türkçesi
Yosun Erdemli

the ROMAN

ZHOU HAOHUI

1977 yılında doğdu ve Jiangsu eyaletindeki Yangzhou şehrinde yaşıyor. Onun *Ölüm İlanı* üçlemesi, Çin'in bu zamana kadarki en çok satan suç serisi. Romanlardan yola çıkan çevrimiçi TV dizisi 2,4 milyardan çok görüntüleme alarak Çin'in en popüler gösterilerinden biri oldu.

YOSUN ERDEMLİ

İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı mezunudur. Çevirmenler Meslek Birliği ÇEVBİR'in kurucu üyelerindendir. Steven L. Peck'ten *Kısa Bir Cehennem Ziyareti* (Çınar, 2019), Isaac Asimov'dan *Sonsuzluğun Sonu* (Monokl, 2015), Robert E. Howard'dan *Almuric* (Monokl, 2012), Kevin Stein'den *Majere Kardeşler* (Laika, 2009), Mary Kirchoff'tan *Kenderyurdu* (Arkabahçe, 2003) gibi çevirilerinin yanı sıra Brandon Sanderson, Terry Pratchett ve Frank Herbert'in eserlerinde editör olarak imzası bulunmaktadır.

İÇİNDEKİLER

Karakterler		9
Giriş		11
BİRİNCİ BÖLÜM	Yaklaşan Fırtına	13
İKİNCİ BÖLÜM	On Sekiz Yıllık Trajedi	37
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	Açılış Hamleleri	55
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	Pei'in Sırrı	79
BEŞİNCİ BÖLÜM	Katil	102
ALTINCI BÖLÜM	İki Dakika	120
YEDİNCİ BÖLÜM	Ölüm Madeni	149
SEKİZİNCİ BÖLÜM	Şüphe Üstüne Şüphe	169
DOKUZUNCU BÖLÜM	Kozadan Çıkış	187
ONUNCU BÖLÜM	Erinyeler'in Doğuşu	211
ON BİRİNCİ BÖLÜM	Son Kan	243
Kapanış		265

KARAKTERLER

4/18 TİMİ

BAŞKOMİSER HAN HAO – Chengdu Kriminal Polisi, yeniden kurulan 4/18 timinin şefi
MEMUR YIN JIAN – Başkomiser Han'ın yardımcısı
BAŞKOMİSER PEI TAO – Longzhou Kriminal Polisi
BAŞKOMİSER XIONG YUAN – Chengdu Özel Polis Birimi (SPU)
MEMUR LIU SONG – Chengdu SPU
MU JIANYUN – Psikolog, Sichuan Polis Akademisi'nde öğretim üyesi
MEMUR ZENG RIHUA – Chengdu Kriminal Polisi, dijital takip yöneticisi
ÇAVUŞ ZHENG HAOMING – Chengdu Kriminal Polisi, 1984 tarihli ilk 4/18 Timi'nin üyesi

GİRİŞ

Beni hatırlamadın mı Öğrenci 8102?

Uvertür sonlandığında ilk perde başlamalı.

Uvertürün notaları çalınıp biteli çok oldu... Ama nihayet o gün geldi.

Başlayacak güzel dansı düşündükçe heyecanımı güç zapt ediyorum. Bana katılmaz mısın eski dostum? Biliyorum, bunu uzun zamandır bekliyorsun.

Seni bu mektubu okurken görebiliyorum. Heyecandan titriyorsun, değil mi? Kanın kaynıyor, içinde dizginleyemediğin bir basınç yükseliyor. Onu ben de hissediyorum.

Hevesinin kokusunu alabiliyorum. Öfkenin. Hatta korkunun.

Acele et. Bekliyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

YAKLAŞAN FIRTINA

19 EKİM 2002. 15:45
CHENGDU, SİCHUAN EYALETİ

Eylül ayındaki Güz Ortası Festivali sırasında havaya bir serinlik yayılmaya başlamış ve haftalar geçtikçe arttığıyla kalmıştı. Son birkaç gündür sürekli yağmur yağıyor ve sıcaklık düşüyordu. Sis eşliğindeki rüzgâr, şehrin gökdelenlerini ve sokaklarını uğultuyla dövüyor; havaya soğuk bir ızdırap yayıyordu. Chengdu'da bir cumartesi ikindisi yaşanıyor olabilirdi ama kasvetli hava, eyaletin başkentinin kendine has enerjisini yok etmişti.

Zheng Haoming yerdeki şemsiyeyi bile unutarak taksiden fırladı. Hızlı adımlarla kaldırıma geçip SKYLINE İNTERNET KAFE yazan bir kapıdan içeri daldı.

Dışarıdaki sokakların tenhalığına karşın internet kafe epey faaldi. Birkaç üniversitenin yürüyüş mesafesinde olan dükkân, her zaman kemik bir müşteri kitlesine sahipti. Kafenin tıknaz sahibi danışmada duruyordu, iki yanında da yirmilerinin başındaki çalışanları vardı. Kasayı son kontrolünde para eksik çıkmıştı ve bu kırmızı suratlı adam, tüm aya ait güvenlik kamerası görüntülerinin incelemesini bitirene kadar işyerinde gerçekleşen her bir işlemi bizzat görmeye kararlıydı. Zheng aceleyle kapıdan girerken tek kaşını kaldırdı. Orta yaşlı bir adam burada nadiren görülürdü.

Zheng'in giysileri sırılsıklamdı. Saçı düğüm düğüm olmuştu. Tezgâhın üstüne bir çanta bıraktı, ardından cebinden çıkardığı kâğıt parçasını dükkân sahibine uzattı. Çatallaşmış sesi, yorgunluğunu ele veriyordu.

"Şu adrese bak," diye buyurdu Zheng. "Hangi bilgisayara ait olduğunu söyle."

Tıknaz mal sahibi, kafe terminallerinin kullandığı IP adresi aralığındaki rakamları tanıdı. Fakat kâğıdı ilgisiz bir gözle süzdü.

"Niye yapayım bunu?" dedi soğuk, küçümseyen bir bakışla.

"Kapa çeneni ve bana bilgi ver!"

Mal sahibi, Zheng'in yakıcı bakışları karşısında geri çekildi. Orta yaşlı adamın sesini yükseltmesi yakındaki bir ağ yöneticisini de irkiltmişti; genç kadının parlak kara gözleri karmaşanın kaynağına çevrildi. Mal sahibi gururunun yara aldığını hissetti.

Zheng çileden çıkmak üzereydi. Cüzdan benzeri bir şey çıkardı, açtı ve masaya çarptı.

"Ben polisim!" dedi dişlerinin arasından.

Mal sahibi gözlerini devirip nefesini tuttu. Üst kısmın içinde kırmızı, mavi ve altın renklerle bezenmiş bir rozet takılıydı. Onun altında, saydam plastik kaplı kartta adamın resmi, adı ve rütbesi vardı. Adam sertçe yutkunarak kâğıdı yanındaki kıza uzattı.

"Lin, şunu Çavuş Zheng için araştır."

Kız, adresi sunucunun kontrol monitöründeki adreslerle karşılaştırdı. "İkinci sıra," dedi bir dakika sonra. "Soldan altıncı."

Zheng o bilgisayarda oturan genç adama baktı. Yirmi yaşlarında görünüyordu ve saçı kızıla boyalıydı.

"Ne zamandır orada?"

"Öğlenden beri. Neredeyse beş saattir bilgisayar başında."

Zheng çantasından dijital fotoğraf makinesini çıkardı. Müşteriye yöneltti, deklanşöre art arda basarak on poz çekti. Kafenin gürültüsü arasında, kendi sanal dünyasına dalıp gitmiş olan genç, fotoğrafını çeken yabancıyı fark etmedi.

Dijital makine öttü. Polis memuru cihaza baktığında onun hafızasının dolduğunu gördü.

Önemli bir görevi tamamlamışçasına rahat bir nefes aldı. Son iki hafta içinde şehirdeki bütün internet kafeleri dolaşmış ve

müşterilerin üç yüzden fazla fotoğrafını çekmişti. Yine de tüm bu çabanın sonuç verip vermeyeceğine dair bir fikri yoktu.

Haydi, git onu gör. On sekiz yıl oldu, diye düşündü Zheng. *Zamanı geldi.*

Skyline İnternet Kafe'den çıkarak aklında yeni bir istikametle birlikte kaldırımdan ağır ağır indi. Rüzgâr yanaklarını tırmalarken ince ceketinin yakasına sığındı. Yakınlardaki bir wonton* tezgâhından yüzünü yalayan mis kokulu buhar esintisi, hoş bir tezat oluşturdu.

Son birkaç haftadır Chengdu'nun merkez caddelerinin ne kadar boşalmış olduğunun ilk kez farkına vardı. Kendini çıplak hissediyordu. Korunmasız. Bu his, rahatsızlık verdiği kadar yabancıydı da. Birkaç soğuk yağmur damlasının boynuna düşmesiyle, beyhude yere ürpertisini bastırmaya çalıştı.

Bekliyorum.

Bu kelime Zheng Haoming'in kanını dondurdu. On sekiz yıl önce, bu kâbustan kaçtığını düşünmüştü. Şimdi ise kâbusun hiç sona erip ermediğini merak ediyordu.

22:17

Mahallenin kuzey girişinin tepesinde titreşen sokak lambası, iki çimento duvar arasındaki üç metrelik boşluğu aydınlatıyordu. Geniş metal kapı açıktı. Zheng önce doğu girişini denemişti ama oradaki bahçe kapısı pastan açılmıyordu. Fenerini soldaki duvara tuttu. Çimentoya üç harf hakkedilmişti.

"Meiyuan Cun," diye mırıldandı Zheng.

Erik Bahçesi Köyü. Kulağa hoş gelse de, bu şehirde büyümüş olan Zheng burayı başka bir isimle tanıyordu. Yerel Sichuan ağzında *Touyoupo Cao.* Hamamböceği Yuvası.

Sitenin dar ve çetrefil patikalarında iki dakika kadar gezen Zheng, kendini labirente düşmüş bir fare gibi hissediyordu. Virane, tek katlı binalar dört taraftan üstüne geliyordu. Loş, kırık sokak lambalarında soluk bir ışık titreşiyordu ve hava sinir bozucu bir küf kokusuyla doluydu.

* Tatlı da tuzlu da yenebilen bir tür Çin mantısı. (ed.n.)

Yağmur devam ediyordu. Kaldırımda çamur tabakası parıldıyordu. Belki arıtılmamış pis suydu. Muhtemelen kusmuk. Çevrenin pisliğine aldırmayan Zheng, dar bir binaya doğru yürüdü. Adresi kontrol edip ahşap kapıya parmak eklemleriyle üç kez vurdu.

"Kim o?" Daireden gelen zayıf ses Zheng'in kulak zarlarına sürtünerek kafa derisini karıncalandırdı.

Seçeneklerini gözden geçiren Zheng en dolaysız yanıtı seçti.

"Polis."

İçeriden hafif ayak sesleri geldi. Birkaç saniye sonra ahşap kapı açıldı. Odanın loş ışığında, karşısında korkunç bir tip dikiliyordu.

Polis memuru kendini bu ana hazırlamıştı, yine de bastırdığı tiksintiyle yüzünü ekşittiğini hissetti. İnsansı bir hilkat garibesiyle yüz yüzeydi. Tabii ki daha önce de böyle bir gecede gelmişti.

Adamın kel kafası, çamur rengi yaralarla damgalanmıştı. Yüzünün haşin hatlarını inceleyen Zheng, zarar görmemiş tek bir cilt noktası bulamadı. Adamın gözleri çarpıktı ve burnunun büyük bir kısmı yoktu. Ortasından yarılmış üst dudağı ile tavşanı andırıyordu.

Zheng derin bir nefes aldı. "Huang Shaoping."

Yamuk yumuk adam ürperdi ve ziyaretçisine bakakaldı.

"Siz... Memur Zheng misiniz?" Adamın sesi, parçalanmış ses telleri arasından nefes darlığı çekiyormuşçasına hırıltılı çıkıyordu.

Zheng kaşlarını kaldırdı. "Bunca yıl sonra beni tanıdın."

"Nasıl unutabilirim ki?" Huang dişlerini gıcırdattı. Sesi Zheng'e paslı bir testereyi anımsattı ama bu onun heyecanla titremesine engel olamıyordu.

"Sana göstereceğim fotoğraflar var. Yeni fotoğraflar." Zheng'in elleri, kamerayı düşürecek kadar titriyordu. Cihazı tekrar cebine soktu. "Ben de unutmadım. Bir an bile!"

"İçeri gel."

Huang bir bastona yaslanıyordu. Adam konuğunu içeri almak üzere dönerken, Zheng zamanın onun yaralarını ne kadar berbat tedavi ettiğini gördü. Huang'ın bacakları, sırtındaki acı verici kamburdan inen yanık dallar gibi çarpıktı. Ev küçüktü, dokuz metrekareden geniş değildi. Kapının yanına küçük bir oda açıl-

mıştı; aralıktan bakan Zheng, ocağın üstünde yemeklerin kabuk tuttuğu bir tencere gördü. Yüzünden bir örümcek ağını savuşturup ana odada ilerledi. Burada bir yatak, masa ve birkaç sandalye diziliydi. Odanın hayat belirtisi gösteren tek noktasında, sararmış bir kereste yığınının üstündeki eski model, yirmi inç televizyonda bir haber programı açıktı.

Zheng'in içi sızladı. Huang'ın sonu böyle olmamalıydı. Öncesinde de lüks bir yaşantı sürmüyordu ama on sekiz yıl önceki o adi suç olmasaydı en azından dik bakışlar ve fısıltılar olmaksızın sokakta yürüyebilirdi.

Ziyaretçisine sandalyeyi gösterip kendisi de yatağının kenarına oturan topal adam, hoşbeşle zaman harcamadı.

"Anlamıyorum. Çok yıllar geçti. Hiçbir şey duymadım."

"Evet, ama ben aramayı hiç bırakmadım. Sanırım geri döndü."

Zheng dijital kamerasını çıkarıp daha önceden çektiği fotoğrafları buldu. "İşte. Göze çarpan var mı, söyle."

"Hepsi de çok genç!" Huang yaklaşıp kameranın ekranına baktı. Başını eğdi. "On sekiz yıl önceydi; bu çocukların çoğu doğmamıştı bile."

"Tekrar bak lütfen," dedi kaşlarını çatan Zheng. "Yıllardır böyle bir ipucu bekliyorum. Her taşın altına bakmak zorundayım. On sekiz yıl önce gördüğünle aynı kişi olmasa da en azından bir bağlantı olabilir. Odaklan. En ufak bir şüpheni bile göz ardı etme!"

Yaralı adam şaşkınlıkla Zheng'e baksa da deniyor gibiydi. Kameradaki fotoğrafların her birine birkaç saniye odaklanarak hepsini dikkatle inceledi. Son görüntüye geldiğinde başını hayır manasında salladı.

"Hepsi bu mu?" Belki de ziyaretçisini hayal kırıklığına uğratmamak arzusuyla ekledi. "Bu insanlar kim ki?"

Zheng cevap vermedi. Aynı kişi bile değillerse Huang Shaoping onların bağlantılı olup olmadıklarını nasıl bilebilirdi? Zheng'in isteği hiç basit değildi. Hatta gülünçtü. Kamerasını kaldırıp isteksizce iç çekti. Huang hiçbir şey bilmiyordu. On sekiz yıllık bu trajedide o sadece kurban rolünü oynamıştı.

Huang, Zheng'in düşüncelerini okumuşçasına kıs kıs güldü. Zheng, Huang'ın kime güldüğünü anlamamıştı. Adamın yarık dudağı yukarı kıvrılarak bir dizi kemik beyazı dişi ortaya çıkardı.

Zheng kaşlarını kaldırdı. "Bunu doktora gösteremez misin?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz irkildi.

"Ah evet, plastik cerrahımı arasam iyi olacak." Huang burnundan soluyarak güldü ama sesi boğuluyormuş gibi çıktı. "Şuraya baksana. Hurda satıp yardım toplayarak iyi bile dayandım. Şu ihtiyarı bırak da huzur içinde ölsün."

"Eh, fotoğrafları gördün," dedi Zheng kaba bir tavırla. "Aklına bir şey gelirse beni ara. Yakın zamanda tekrar bir şeyler sormaya gelebilirim."

Huang bastonuna yaslanıp yataktan kalktı. Hayal kırıklığı oldukça açıktı. Konuşacak başka bir şey yoktu.

İKİ GÜN SONRA: 21 EKİM, 10:52
CHENGDU KRİMİNAL POLİS MERKEZİ

Başkomiser Han Hao'nun odasını dolduran gerilim, insanın nefesini kesecek kadar boğucuydu. Başkomiser Han yumruğunu cilalı meşe masaya vurup ayağa kalktı. Omuzları üniformasının gıcır gıcır mavi gömleğinin altında kabarmıştı.

"Bana her şeyi anlat!" Sesi neredeyse kükrer gibi çıkıyordu.

Karşısında Memur Yin Jian oturuyordu. Yin kesinlikle uzun boylu değildi ama Başkomiser Han'ın büyümüş gözlerinin altında kendini büsbütün minnacık hissediyordu. Oturduğu yerde hafifçe büzüldü.

"Az önce Nancheng karakolundan aradılar," dedi Yin. "Çavuş Zheng Haoming öldürülmüş."

"Ayrıntıları istiyorum!" Han'ın yanağı seyirdi. Kelimeleri, astına soğuk terler döktürüyordu.

"On dakika önce karakola bir cinayet ihbar telefonu gelmiş. İlk memurlar beş dakika sonra olay yerindeymiş. Kurbanın bizden biri olduğunu saptayıp derhal bize haber verdiler. Tüm bildiğim bu. Halen bilgi topluyorlar."

"Gidelim!" Üniformasının ceketini kapan Han, odasından hızla çıktı.

Yin onun peşinden koştu. "Başkomiserim, özel bir durum var. Cinayet ihbarında bulunan da polis."

"Nancheng karakolundan mı?"

"Hayır. Longzhou polisi başkomiseri olduğunu söylemiş."

"Longzhou mu?"

Han kaşlarını çattı. Longzhou, Chengdu'dan arabayla en az iki saatlik mesafede gelişmemiş bir bölgeydi. Küçük bir kasaba başkomiserinin kendi çöplüğünde ne işi vardı?

Her şeye rağmen, boş sorularla harcayacak zamanı yoktu. Han, odasından otoparka giderken bir dizi telefon görüşmesi yaptı. Şubenin en iyi adli tıp uzmanını, en üstün cinayet masası uzmanlarını ve en becerikli arama ekibini sıraya koyup en kısa zamanda suç mahallinde toplanmalarını emretti.

Çavuş Zheng'in öldüğü haberi, Chengdu polis camiasında şok dalgaları yarattı. Bir polisin öldürülmesi elbette sarsıcıydı ama Zheng Haoming bir efsaneydi.

Çavuş Zheng kırk sekiz yaşında, Chengdu polis biriminde tam çeyrek yüzyıl hizmet vermesinin ardından öldürülmüştü. Kanunların uygulanmasındaki becerisi kariyerinin en başından belliydi. Şube mensupları arasında artık standartlaşmış polis akademisi eğitiminden yoksun olması onun çavuş seviyesinden yukarı çıkmasının önüne geçse de o, teşkilatta bir simgeydi. Son zamanlarda masa başında daha fazla zaman geçiriyordu; fakat şube halen, bizzat danışmanlık ettiği memurlarla doluydu. Barut fıçısı Başkomiser Han bile onun karşısında yumuşardı.

Öldürülmesi, her bir polis memurunun kalbine hançer gibi saplandı. Bu keskin bıçak, Han'da daha da derine işlemişti.

Polis arabasına binen Han, dikkatini direksiyondaki memura çevirdi.

"Gazı kökle!"

Sirenleri yanıp sönerken hızla yola çıkan araç, gitgide mavi-beyaz bir lekeye dönüştü.

Zheng iki yıl önce ailesiyle polis lojmanlarından çıkıp Chengdu merkezinin kargaşasından uzaktaki sakin, yeni bir daireye ta-

şınmıştı. Eski polis dairesini boş ve atıl bırakmayan Zheng, her mesaiye kaldığında gecelerini halen orada geçirirdi. Bu sayede meslektaşlarıyla irtibatı kopmaz ve uyuyan karısıyla çocuklarını rahatsız etmezdi. Burayı ikinci bürosu diye adlandırmıştı.

Zheng şimdi ikinci bürosunda, polis merkezinden neredeyse tükürme mesafesinde, ölmüş halde yatıyordu. Başkomiser Han, ayağını gazdan çekmeyen sürücü sayesinde eve on dakikadan kısa sürede ulaştı.

Daire, şehrin sakince bir bölgesinde, küçük, eski tip tuğla ve beton binalar yığınının arasındaydı. Karakoldan genç bir memur sokak kapısında nöbet tutuyordu. Araç daha durmadan Han kapıyı açıp dışarı fırlamıştı. Saniyeler sonra merdivenden koşar adım çıkmaya başladı.

Üçüncü katın sahanlığına ulaştığında, daire kapısında iki memurun nöbet tuttuğunu gördü. Başkomiseri derhal tanıdılar. Saygıyla selam verdiler.

"Neden ikiniz de buradasınız?" Han'ın yüz ifadesi katıydı. "Neler oluyor?"

Genç memurlar utanmıştı. Biri kafasını kaşıdı.

"Biz de emin değiliz. Odada bir polis var, bizi içeri almıyor. Dışarıda nöbet tutmamız gerektiğini söyledi."

Memurlar, derhal daireye koştuklarını ama acil sevk merkezini arayan adamın daireye çoktan girmiş olduğunu açıkladılar. Adam bir polis rozeti çıkarıp kendilerini içeri almayı reddettiğinde şaşkına dönmüşlerdi. Başka bir yol bulamadıklarından dolayı dışarıda beklerken merkeze raporlarını göndermişlerdi.

Han dişlerini sıktı. Memurları sorgulamayı kesip daireyi kendi gözüyle görmek için içeriye girdi.

Mesken, işlevin tarzın önüne geçmesinin mükemmel bir örneğiydi. Soldaki oturma odasında bir kanepe, ahşap bir sehpa ve siyah bir televizyon seti vardı. Han, sağ taraftaki mutfağa girip tezgâhtaki boş erişte paketlerini dalgın dalgın inceledi. Ardından koku yüzüne çarptı.

Oda, büyük ölçüde binanın zayıf havalandırmasından ötürü kan kokuyordu. Zheng Haoming oturma odasının zemininde sırtüstü yatıyordu. Çavuşun boynunun altındaki geniş kızıl gölcüğe bakılırsa Zheng en az birkaç saattir ölüydü. Bir adam, cese-

din yanında, tek dizinin üstüne çömelmişti. Yerde duran bir satırı inceliyordu.

"Longzhoulu polis sen misin?" diye sordu Han.

Han konuşurken Yin Jian daireye girdi ve başkomiserin yanına geldi.

Yabancı, çeliği kesebilecek bir ifadeyle iki memura baktı. İnce vücudunu saran bir rüzgârlık giymişti ve otuz yaşlarında görünüyordu.

Sol elini kaldırarak avucunu Han'a ve Yin'e çevirdi. Aynı anda sağ eliyle göğüs cebinden rozetini çıkardı. Han'a fırlattı, o da havada kaptı.

"Başkomiser Pei Tao," dedi adam. "Longzhou Emniyet Müdürlüğü."

Han, adamın kimliğine göz attıktan sonra rozeti Yin'e verdi. "Hüviyetini doğrula," diye emretti.

Pei gözlerini kısarak iki memuru tarttı.

"Anladığım kadarıyla biriniz bu soruşturmanın başında?"

Yin, amirini gösterdi. "Chengdu Polis Merkezi'nden Başkomiser Han Hao," dedi.

Pei başıyla onayladı. "Eminim bunun gibi pek çok olay yerini incelemişsinizdir. Cesedin çevresindeki olası kanıtları bozmayın, yeter."

Han'ın yüzü ekşidi. Elini sallayarak Yin'i gönderdi. Yin başını iki yana sallayarak odadan çıktı. Chengdu kriminal polis biriminin sözsüz bir kuralı vardı: Kimse Başkomiser Han'a emir vermezdi.

Han, parmağını genç memura doğrulttu. "Başkomiser Pei, burada bulunma sebebiniz tam olarak nedir?"

Pei gerildi. Yüz ifadesi, az önceki sözlerinin iyi karşılanmadığını henüz kavradığını gösteriyordu. Derhal ayağa kalktı.

"Çavuşla özel bir mesele için gelmiştim. Hiç aklıma gelmezdi..."

"Özel bir mesele için geldiğinize göre," diye soğuk soğuk onun sözünü kesti Han, "olay yerini derhal terk etmeniz gerek. Dışarıda Memur Yin'e rapor verin. Hikâyenizi kayda geçirecek."

Pei gözlerini uzun boylu, atletik başkomisere kilitledi. Han kendi çelik bakışı ile karşılık verdi. Dışarıda koridordan sesler duyuldu; birkaç saniye sonra adli tıp uzmanı ve diğer araştırmacılar daireyi doldururken üniforma ve teçhizat yağmuruna tutuldular.

"Yaylan," dedi Han. "İşimize karışmanı istemiyorum."

Başıyla sert bir selam veren Pei, çavuşun cesedinden uzaklaştı. Han'ın önünde durdu.

"Birkaç ipucu buldum. Belki çavuşun nasıl öldürüldüğüne dair teorilerimizi tartışabiliriz."

"Şüpheniz olmasın Başkomiser Pei. Şahit sıfatıyla ve bu suçu ihbar eden kişi olarak soruşturmamızda işbirliği yapmanız için yasal zorunluluğunuz bulunuyor. Ama eminim bunu biliyorsunuz. Böyle pek çok olay yerini incelemişsinizdir." Han'ın dudaklarında küçücük bir sırıtış belirdi.

Yin kapıdan başını uzattı. "Memur Pei, lütfen bu tarafa gelin." Han'ın aksine, içten bir tavrı vardı. Bu zor durumdan kurtulma şansına tutunan Pei, başını eğerek odadan çıktı. Bu arada Han olay yeri incelemesine başlamıştı.

Yin Pei'i daireden çıkarıp koridorun daha sakin bir köşesine götürdü. Bakışları Pei'in pantolonunun sol bacağındaki yumruk büyüklüğünde kan lekesine takıldı.

"Bunlar standart prosedürler. Şimdi lütfen olay yerine gelişinizden başlayarak olanları anlatın." Yin, kalemini ve not defterini çıkardı.

Pencereden siren uğultuları duyuldu ve iki adam birkaç polis arabasının binanın önünde durduğunu gördü. Han'ın takviyeleri gelmişti.

Pei elini Yin'e doğru salladı. "Olanları tartışmak için daha sonra bolca vaktimiz olacak. Şimdi daha önemli bir şey var. Gelen memurlara emir verme yetkiniz var mı?"

Yin başını salladı. "Başkomiser Han dairede. Neden onu değil de beni dinlesinler?"

"Bu durumda başkomisere katili bulmak için şehir çapında

araştırma başlatmanız gerektiğini söyleyin. Erkek, zayıf ve yakışık bir altmış yedi boyunda. Bir elinde bıçak yarası olabilir. Şüpheli, gece yirmi üç ile iki arasında bu civardaydı." Her bir ayrıntıyı verirken gözleri parlıyordu.

Yin hafifçe kıpırdandı. "Başkomiser bunu hayatta kabul etmez."

"Haklı olduğumu biliyorsunuz." Pei'in sözlerinde inkâr edilemez bir istikrar ve özgüven vardı.

Yin zoraki gülümsedi. "Hayır, korkarım anlamadınız. Size inanıp inanmamam önemli değil. Siz başkomiserin emirlerini uygularsınız, o sizinkileri uygulamaz."

Pei bitkinlikle yüzünü buruşturdu.

"Pekâlâ. Yalnız hepsini kâğıda dökün. Ziyaretimin nedeni özel bir meseleydi. Bu sabah 09:52'de Çavuş Zheng'in ofisini aradım. Telefonu açmadı. Sizin meslektaşlarınızdan birini bulup çavuşun cep numarasını aldım. Yine açan olmadı. Ulaştığım teyzesi, çalışırken sıklıkla bu dairede kaldığını söyledi. 10:37'de buraya geldim.

"Kapıyı çaldım. Açan olmadı ama içeriden keskin bir koku geliyordu. Kapı kilitli değildi. Açtım, cesedi gördüm ve polisi aradım. Ardından olay yerinde ilk incelemeyi yaptım. Karakoldaki memurlar 10:49'da, ben aradıktan on dakika sonra geldi. Olay yerinin bütünlüğünü bozmamak için daireye girmelerine izin vermedim. On biri beş geçe de başkomiser ile siz geldiniz."

Pei her bilgi parçasını, repliklerini ezbere bilen bir aktörün akıcılığıyla veriyordu.

"09:52. Bu saatler oldukça... kesin," dedi Yin açık bir şüpheyle.

Longzhou'dan gelen adam ona sert bir bakış attı. "Zamanlar kesin; bu konuda bana güvenebilirsiniz. Saatim tamı tamına doğrudur."

Defterine not aldığı her şeyi tekrar kontrol eden Yin, başını kaldırıp Pei'ye baktı.

"Çavuş Zheng'i tanıyor muydunuz?"

Pei başını iki yana sallayarak Yin'i şaşırttı. "Hayır."

"O halde neden onunla özel bir işiniz vardı?"

Pei duraksadı. "Başka bir davanın ayrıntılarıyla ilgiliydi. Çavuş Zheng'in sorumlu olduğu bir dava."

"Bir dava mı?" Yin burnunun ucunu kaşıdı. Cevap, kafasını daha da karıştırmıştı. "Bu resmî işe girmez mi?"

Pei saniyeler sonra cevap verdi. Artık öncekinden daha yavaş konuşuyordu. "Bu on sekiz yıllık bir dava. Ben olaya dahil olanlardan biriydim, polis olmadan önce."

"Bu kesinlikle eski bir hikâye. Neden bunca yıl sonra aniden geçmişi kurcalamak istediniz?" Yin dudaklarını büzdü. "Konumuzdan sapmayalım. Şimdi, olay yerini gördüğünüz gibi tarif edin."

Pei irkildi. Sesine bir soğukluk geldi.

"Davaların birbiriyle ilgisiz olduğunu sanmıyorum."

Yin, Pei'in delici bakışları altında kıvrandı. "Bu dava nedir tam olarak?"

Pei memurun gerginleştiğini, öngörülemez olduğunu fark etti. Kendini gevşemeye zorlayıp sakinleştirici bir nefes alarak "Ne zamandır polis memurusunuz?" diye sordu.

"İki yıldan biraz az," diye cevapladı diğeri dürüstçe.

"Sichuan Polis Akademisi'nden mi mezun oldunuz?" Pei eyaletin en prestijli hukuk enstitüsünü kastediyordu.

"Doğru. Uzmanlığım ceza kovuşturması üzerineydi."

"Neredeyse sınıf arkadaşıyız." Pei gözleri ışıldayarak Yin'e gülümsedi. "Ben '84'te akademiden mezun oldum. Aynı daldan. Wei hâlâ bölümde ders veriyor mu?"

"Evet!" Genç memur başıyla hızlı hızlı onayladı. "Onun delil takibi hakkındaki dersini almıştım."

"Wei ve ben akademiye beraber girdik," dedi Pei. Yin'in sırtını sıvazladı. "Bölümdeki yaşlı eğitmenlerden kime sorsan beni hatırlar."

"Şu işe bak!" Yin bu yeni dostluk hissini saklamaya çalışmadı.

Pei'in ifadesi sertleşti. "Samimiyetim yeterince açık herhalde. Sana güvenebilirim, değil mi? Çünkü yardımına ihtiyacım var."

Yin derhal başıyla onayladı. Pei'in karizması yadsınamazdı. Genç memurun şüphelerini neredeyse ağabey şefkatiyle yok etmişti.

"Harika." Pei memnuniyetle çenesini ovuşturdu. Dudakları kıvrıldı ve hafifçe sırıttı. "Bu eski dava hakkında çok şey sorman gerekmez. En azından şimdilik. Şu anda ben birkaç soru soraca-

ğım. Çavuş Zheng son birkaç gündür garip davranışlar sergiliyor muydu? Olağandışı bir şey yaptı mı veya söyledi mi?"

Yin derin derin düşünerek alnını kırıştırdı ve ayaklarına baktı. "Olağandışı bir şey mi? Son birkaç gündür çoğunlukla dışarıda çalışıyordu ama bu garip değil. Eminim siz de sahada uzun zaman geçirmişsinizdir."

"Tam olarak kaç dava üzerinde çalışıyordu?"

Yin başını salladı.

"Hiç. Yani, Zheng genç değildi. Departman bir süredir onu dava takibine vermez olmuştu. İşi genellikle analiz ve denetim çevresinde dönerdi. Yine de her zaman meşguldü. Herhangi bir görevi olmasa bile sıklıkla karakol dışında işlere girişirdi. 'Şehrin nabzını tutuyordu,'" dedi Yin. Aniden gözleri parladı. "Şimdi hatırladım! Sanırım son birkaç gündür bir tür ön keşif yapıyordu."

Son açıklama ile Pei'in kaşları kalktı. "Bunu nereden biliyorsun? İşini size anlatır mıydı?"

"Hayır, çavuş her şeyi kendine saklardı. İnsanlara pek yakın davranmazdı. Keşif işiyle uğraştığını tahmin etmemin tek sebebi, o günlerde yanına hep dijital kamera almasıydı."

"Gümüş renkli bir Nikon muydu?" Pei kaşlarını kaldırdı.

"Doğru. Bütün kameralarımız aynı modeldir. Nereden bildiniz?"

"Dairede bir Nikon var. Oturma odasındaki masanın üzerinde!"

Pei, Yin'in arkasına doğru baktı. Chengdu polis gücünden yeni gelmiş amansız iki kişi kapıyı kolluyordu. Pei'in daireye tekrar girme ihtimali artık imkânsıza yakındı. Tek çaresi yeni yoldaşından yardım istemekti.

"O kamerayı derhal görmeliyim," diye fısıldadı Pei. "Bana getirebilir misin?"

Yin tereddüt etti. "Şey... bir denerim. Son söz başkomiserin."

Pei başıyla onayladı. Hoşuna gitmese de Yin'in elinin kolunun bağlı olduğunu biliyordu. Memur ne de olsa Han'ın astıydı.

Neyse ki Yin onu hayal kırıklığına uğratmadı. Birkaç dakika sonra daireden çıktığında eldivenli ellerinde soluk gümüş renkli bir kamerayı tutuyordu.

"Kameranın belleğindeki fotoğrafları gösterebilirim ama kameraya dokunamazsınız. Başkomiserin emri."

Pei bakarken Yin de Zheng'in yakın zamanda çektiği fotoğrafları teker teker kaydırdı. Pei'in gözleri kameranın ekranına kilitlenmişti. Arada bir kaşlarını çatarak Yin'den belli bir fotoğrafta durmasını istiyordu. Her seferinde sadık kalem ve defterini çıkarıp birkaç not alıyordu. Yarım saat sonra Yin kameradaki üç yüz fotoğrafın nihayet sonuna gelmişti.

Pei derin bir nefes verdi. "Tamam. Bu fotoğraflar çok net bir örüntüyü izliyor. Fakat kayda değer birkaç şüpheli nokta var. En önemlisi, elimizde paha biçilmez bir ipucu var."

"Bakalım bahsettiğiniz örüntüyü anlamış mıyım. Fotoğraflar birkaç internet kafede çekilmiş. Zheng bu fotoğrafları gizli bir yerden çekmiş, yani hedefler fotoğraflarının çekildiğinden habersizdi. Toplam elli yedi kişi saydım, çoğunlukla ergenler ve genç yetişkinler. Ne var ki, yaşlarından başka ortak yönleri yok gibi. Acaba Zheng bu insanların fotoğraflarını çekerek ne bulmayı umuyordu?" Yin'in gözleri hevesli bir ışıkla parladı. "Unuttuğum bir şey var mı?"

Farkında bile olmaksızın konuşmanın dizginlerini Pei'in eline vermişti.

"Bir kişi eksik saydın. Fotoğrafları tekrar incelersen Zheng'in toplam elli sekiz kişiyi fotoğrafladığını göreceksin." Pei kalemini parmakları arasında çevirdi.

"Yanlış mı saydım yani?" Yin şaşkın şaşkın Pei'e baktı.

"Hayır, doğru saydın. Görüntülerde elli yedi ayrı hedef var. Her fotoğrafın kendi dosya adı olduğunu fark ettin mi?"

Yin kamerayla oynadı. "Haklısınız. Hepsi numaralandırılmış."

"Her resim otomatik olarak sırayla numaralandırılır," dedi Pei. "Önemli olan şu ki, 280 ile 285 arasındaki altı fotoğraf kayıp."

"Haklısınız," dedi Yin. Kavradığı yüzünden okunuyordu. "Hata olamayacak kadar kasıtlı görünüyor. Bu görüntüler elli sekizinci bir kişiyi gösteriyor olabilir."

"Ama bunları kim sildi? Ve neden?" diye mırıldandı Pei. "Durum göründüğü kadar basit değil."

"Bunun Çavuş Zheng'in öldürülmesiyle ilgisi olduğunu mu

ima ediyorsunuz?" diye sordu Yin. "Elli sekizinci kişinin mi peşindeydi? Bu durumda biraz geç kalmış olmuyor muyuz? Zanlı en önemli ipucumuzu sildi bile. Bahse girerim bu fotoğraflardaki diğer kişilerin bu davayla ilgisi bile yoktur."

"Yine de izleyebileceğimiz başka ipuçları var. En azından, çavuşun esasen ne aradığını çözmeye çalışabiliriz."

Yin, merakına yenik düşerek "Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

Pei fotoğrafları incelerken aldığı notların bir bölümünü gösterdi: *Skyline İnternet Kafe, 19 Ekim, 15:47.*

"Son birkaç fotoğrafta," dedi Pei, "hedefin arkasında internet kafenin camı görünüyor. Camdaki çıkartmada 'Skyline İnternet Kafe' yazıyor. Zaman damgası bunun iki gün önce, öğleden sonra çekildiğini gösteriyor."

"Bunu başkomisere ileteceğim," dedi Yin hayranlıkla.

"Dinlemek isterse tabii. Şu an kendi ipucumun peşinden gitmem gerek." Pei, defterinden bir yaprak koparıp bir telefon numarası yazdı. "Lütfen bir şey çıkarsa haber ver."

Pei, Yin'in omzuna dostça vurup merdivenlerden indi.

İki saat sonra tüm Chengdu kriminal polis kuvveti, şehirdeki her merkezden ve alt merkezden rütbeli memurlarıyla dahili bilgilendirme toplantısı yaptı. Odaya ağır bir hava hâkimdi. Bütün gözler Başkomiser Han'a çevrilmişti. Adamın yüzü kül rengiydi.

"Eminim herkes haberdardır, bu sabah vahşi bir cinayet işlendi." Han, içini bulandıran acıyı ve öfkeyi kontrol etmeye çalışırken sesi çatladı. "Kurbanın kimliğine dair bir şey söylemem gereksiz. Şimdi olay mahallini göreceğiz."

Han'ın yanında yardımcısı Yin duruyordu. Başkomiser işaret edince Yin, tavana monte edilmiş projektörü açtı. Cinayet mahallinde çekilmiş fotoğraflar, herkesin görebilmesi için büyük ekrana yansıtıldı.

"Cesette üç adet büyük bıçak yarası var: karında bir bıçak yarası, sağ üst kolda bir kesik ve boyunda bir yarık. Ölümcül olan

boyundaki yaraymış. Bıçak kurbanın şahdamarını yararak aşırı kan kaybından ölmesine neden olmuş. Adli tıp değerlendirmemize göre ölüm anı büyük ihtimalle gece yarısı ile sabah iki arasında gerçekleşti."

Han'ın açıklamasına, projektör ekranındaki bir dizi yakın plan görüntü eşlik etti. Odadakiler şiddete yabancı değildi. Ne var ki, koyu renk kanın ve emektar bir yoldaşın cesedinin fotoğrafları, bütün memurların içini ürpertti.

Zheng Haoming'in gözleri kapalıydı fakat ağzı çığlık atmaya çalışırcasına açıktı. Boynunun bir ucundan diğer ucuna olan amansız kesiğin yakın çekimi. Cetvelle yaranın 7 santim olduğu gösterilmişti.

"Bu yaralara bakılırsa katil küçük, ustura benzeri bir silah kullanıyordu. Olay yerinde bir de satır bulundu. Teknisyenlerimizin araştırması, silahın sapındaki ve bıçağındaki parmak izlerinin kurbana ait olduğunu gösterdi. Dolayısıyla kurban nefsi müdafaa için satırı kullanmışa benziyor. Bu bulgulara ve diğer kanıtlara göre, kurbanın ölmeden önce katille çetin bir mücadeleye girdiğini kesin olarak söyleyebiliriz."

Yin'e işaret etti. Ekranda Zheng'in dairesinin diğer kısımlarının bir dizi fotoğrafı göründü.

"Bu, oturma odasındaki masanın üzerinde yeni oluşmuş bir oyuk. Çizik, sivri uçlu bir nesnenin darbesiyle uyumlu. Zheng'in satırı bile olabilir. Dolabın içindekiler, muhtemelen çarpmaya bağlı olarak darmadağınıktı. Burada büyük bir kan lekesi var. Kurban ölümcül yarasını bu civarda almış olabilir..."

Seyirciler sessiz sessiz dinliyordu. Han olay yeri tarifini sürdürürken odadakiler Zheng ile katili arasındaki mücadeleyi gözlerinde canlandırıyordu.

Ekranda Zheng'in dairesinin ahşap zeminine ait bir yakın çekim belirdi. Han bu fotoğrafa bakarken neredeyse irkildi.

"Bu fotoğraf kurbanın ayaklarının yanından çekildi. Zeminde yuvarlak şekilli birkaç kan damlası görülüyor. Kan büyük ihtimalle belli bir yükseklikten damladı. Kurban uzun kollu pijama giydiğinden, üst kolundaki ve karnındaki yaraların kanı giysilerince emilecekti. Boynundaki büyük yaradan da bu şekilde kan

damlamış olamaz. Bu kan lekelerinin katile ait olduğundan emin olabiliriz."

Yardımcısına döndü.

"Yin, az önce gösterdiğin satır fotoğrafına dön. Pekâlâ. Millet, satırın ucundaki kan lekelerine bakın."

"Bu, katilin yaralandığı anlamına mı geliyor?" diye sordu memurlardan biri.

Odaya alçak, heyecanlı sesler yayıldı. Katil cinayet mahallinde kan veya başka bir fiziki kanıt bıraktıysa, şüpheliyi tespit ve takip etmekte epey yol alacaklardı.

"Buna yüzde yüz garanti verebilirim!" Başkomiser Han, delici bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirirken diğerleri sustu. Elinde salladığı raporu herkesin görmesi için kaldırdı. "Bunlar laboratuvar testinin sonuçları. Kurbanın kan grubu B değil, ama satır ve zemindeki kan lekeleri öyle. Bundan şüphe yok. Bu katilin kanı. Şimdi mutfak fotoğraflarına bakalım."

Ekrandaki bir sonraki fotoğraf, eski konutlarda yaygın bir tarz olan ahşap kafesli küçük bir pencereyi gösteriyordu.

"Bu pencere Zheng'in arazisinin ortasındaki küçük parka bakıyor. Olay mahalline geldiğimizde dışarı doğru açıktı. Kafesin dibindeki cam kırılmıştı." Yin'e verdiği bir işaretle görüntü değişti. "Bu, mutfak dolabı. Burada da bıçak izleri bulduk."

Diğerlerinin bu yeni bilgiyi sindirmesini bekleyerek durakladı.

"Görünüşe göre katil binanın arkasında su borusundan ve ikinci kat penceresinden tırmanarak geldi. Camı kırdı, pencereyi açtı ve daireye girdi. Gürültüyle uyanan Zheng ne olduğuna bakmaya gitti. İkisi mutfakta karşılaştı ve boğuşmaya başladılar. Zheng kendini savunmak için bir satır kaptı. Dövüşürken geri geri gitmek zorunda kaldı ve nihayet oturma odasında rakibine yenildi."

"Olay mahallinde saldırganın parmak izi veya ayak izi bulundu mu?" diye araya girdi bir memur.

Han başını iki yana salladı. "Hayır. Eldiven ve galoş giymiş olmalı. Soruşturma yöntemlerimize dair bilgisi var gibi." Gözlerini kıstı. "Yine de birkaç ipucunda kesin sonuçlar aldık. Hepinizin, katilin fiziksel görünümüne ilişkin tahminimizi kaydetmenizi isti-

yorum. Muhtemelen genç veya orta yaşlı bir erkek, zayıf, boyu bir altmış ila bir yetmiş üç, bir elinde yeni açılmış bir bıçak yarası var."

Kâğıt kalem arama çabalarının ardından, toplanmış olan memurlar öğrendiklerini karaladı. Han betimlemesini bitirdikten birkaç dakika sonra, odanın üzerine çökmüş sessizlik hafif bir mırıltıyla bozuldu.

"Başkomiserim?"

Bütün gözler sesin kaynağına döndü. Yin'di bu.

"Netleştirmemi istediğin bir şey mi var?" diye sordu kaşlarını çatan Han.

"Hayır efendim," dedi Yin, hızla başını sallayarak. "Bu sabah dairede bulduğumuz memuru düşünüyordum da. Sanki zihnimizi okumuş."

"Pei Tao'dan mı bahsediyorsun?"

"Bu sabah bana erkek bir şüpheli için arama başlatmalısınız dedi: ince, yaklaşık bir altmış yedi ve bir eli yaralı."

Han'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Verdiği tarif kısa olsa da teknisyen ekibinin bu bilgiyi saptaması saatler sürmüştü.

Katilin üç katı sessizce tırmanıp küçük bir pencereden sığışı verdiğini bilince söz konusu şahsın hem zayıf hem de kıvrak olduğunu çözmek zor değildi. Şahsın boyunu doğru tahmin etmek ise kolay bir beceri değildi.

Soruşturma ekibi, Zheng ile katili arasındaki boğuşmanın mutfaktaki ve oturma odasındaki ahşap dolapları bıçak çiziği içinde bıraktığını keşfetmişti. Bütün belirtiler katilin sivri bir bıçak kullandığı yönündeydi; her vuruş etkili bir bıçak yarası meydana getirmişti ve dolayısıyla katil, kuvvet uygulamaya en uygun vaziyeti kaçınılmaz surette almış olmalıydı. Bu varsayımdan hareketle, saldırganın yaklaşık boyunu saptamak için izlerin konumlarını, açılarını ve derinliklerini kullanmışlardı. Bu, dikkatli bir hesaplama süreci gerektiriyordu ve aynı işin beyin gücü ve çıplak göz ile başarılabileceğini hayal etmek zordu.

Katil olay mahallinde kan lekeleri bırakmıştı. Kan sıçramasını incelemek başlı başına bir sanattı; kanın damladığı nokta ne kadar yüksekse zemine sıçradığında bıraktığı izin alanı o kadar geniş olurdu. Dolayısıyla kanın aktığı yükseklik, bu izlerin olay

yerindeki canlandırmalarının karşılaştırılmasıyla tahmin edilebilirdi. Departmanın testlerinin nihai bulguları kanın yerden 75 ila 90 cm yüksekten damladığını gösteriyordu. Yılın bu zamanında genellikle sıcak tutan kalın kıyafetler giyildiği düşünülürse, yaralanma durumunda kan akacak tek yer el ve yüzdü. Han'ın analistleri kanın damladığı yüksekliği saptayarak katilin bir elinin yaralandığı sonucuna varmıştı.

Han'a göre, Pei'in tüm bu bilgileri böyle kısa zamanda saptaması inanılmazdı. Fakat şaşkınlık ifadesi, bir buz katmanı altında maskelenmişçesine yüzünden çabucak silindi.

"Pei Tao'nun saikleri halen belirsiz. Kendisi soruşturmamızda önemli bir şüpheli. Yin, emrettiğim izlemede durum nedir?"

"Jin Youfeng'i onun peşinden gönderdim. Beni aramadı ama temas kurup kuramayacağıma bir bakayım." Yin cep telefonunu çıkarıp numarayı aradı. Birkaç kere çaldıktan sonra hattın diğer ucundan cevap geldi. "Memur Jin?"

Yin karşı tarafı dinlerken yüz hatları gerildi. Homurdanarak verdiği birkaç aksi cevabın ardından Han'a yaklaştı. Cep telefonunu uzatarak "Başkomiserim, bunu duymalısınız," dedi.

Yardımcısına şaşkın bir bakış atan Han telefonu aldı.

"Ben Han."

Bariton bir ses cevap verdi. "Kusura bakmayın Başkomiser. Ben Pei Tao."

"Pei Tao mu?" Han, Yin kadar afallamıştı. "Polis memurum nerede?"

"Küçük bir yanlış anlama oldu. Bir ipucunun peşindeyken birinin beni izlediğini fark ettim. Takipçimi alt etmek için bir fırsat yakalayıp kullandım. Direndiğinde içgüdülerime uydum. Olay daha bir dakika önce oldu, bu arada. Aslında tam rozetini bulduğum anda siz aradınız. Memurunuz birazdan uyanır. Tamamen kazara oldu, lütfen özürlerimi kabul edin."

Pei'in sesindeki içtenlik, Han'ın öfkesini hafifletmeye yetmemişti. Başkomiser kendine güçlükle hâkim oldu.

"Memur Pei, burası Chengdu. Longzhou değil!" Han ağzından tükürükler saçarak bağırdı. "Bunu yapmaya hakkınız yok."

"Ruh halinizi anlıyorum. Birkaç dakika önceki tepkim haddinden fazla fevriydi muhakkak." Pei'in sesi aniden ciddileşti.

"Ama nasıl bir hasımla karşı karşıya olduğunuzu bilseniz harcketime hak verirdiniz."

"Başka bir ipucu mu buldunuz yani?" diye sordu Han.

"Evet. Umarım bu defa beni dinlemeyi kabul edersiniz."

Başkomiser Han dişlerini sıktı. "Sizi yarım saat sonra polis merkezinde bekliyorum. Büromda görüşebiliriz."

"Geliyorum." Pei durakladı. "İyi bir haberim var. Memurunuz ayıldı."

Birkaç saniye sonra Jin Youfeng'in sesini duydu.

"Başkomiserim, ben..."

"Rozet israfı," diye hırladı Han. Telefonun tuşuna basıp görüşmeyi sonlandırdı.

Han'ın bürosuna girince nostaljinin acı kokusu Pei'in suratına çarptı. Pürüzsüz yüzeyleri ve modern bilgisayarı olan bu el değmemiş oda, bir zamanlar kendisi için düşlediği büronun ta kendisiydi. Ne var ki hayat farklı bir karar vermişti. Pei, bu düşünceleri kenara itti. Başkomiser Han, beklenti içeren bir yüz ifadesiyle masasında oturuyordu.

"İlerleme kaydettiniz mi?" diye Pei ağzından kaçırıverdi.

"Size rapor vermek zorunda değilim."

Pei dudak büktü. Başkomiserin yanıtı ne dostça ne düşmancaydı. İnce buz üstünde yürüdüğünü görmesi için polis eğitimine gerek yoktu. Başkomiserle şu ana kadar olan ilişkileri ışığında şimdilik en iyisi boyun eğmekti. Kendini zorlayarak acemice güldü. "Haklısınız efendim."

Bu küçük tevazu gösterisi Han'ın ruh halini biraz düzeltti.

"Şüphelinin fiziksel görünümünü saptadık," diye bilgilendirdi Pei'i. "Chengdu genelinde stratejik otobüs ve metro duraklarında kontrol noktaları oluşturduk. Ayrıca şüphelinin, Zheng'in üstlendiği herhangi bir davayla ilgili olup olamayacağına dair her seviyede soruşturma yürütüyoruz."

"Akıl yürütme biçiminizi anlıyorum," diye cevap verdi Pei derhal. "Birinin çavuştan intikam almak istediğini düşünüyorsunuz."

"Olay yerinde hırsızlık izine rastlanmadı. Şüpheli binaya zorla

girdi ve bıçak taşıyordu. Bu cinayet kesinlikle taammüden. Başka bir fikriniz var mı?"

Pei cevap vermek yerine konuyu değiştirdi. "Neden Zheng'in dairesinde olduğumu biliyor musunuz?"

"İşin aslı, tam da bunu merak ediyorum." Han gözlerini Pei'e dikti. "Çavuşla tam olarak nasıl bir ilişkiniz var?"

Pei katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp başkomisere uzattı. Han kâğıdı açıp okumaya başladı:

Beni hatırlamadın mı Öğrenci 8102?
Uvertür bittiğinde ilk perde başlamalı.
Uvertürün notaları uçalı çok oldu...
Ama nihayet o gün geldi.

Han tüm mektubu okurken alnı şaşkınlıkla kırıştı.

"Bu mektubu iki gün önce aldım. Şehir içinden gönderilmişti. 8102..."

"Sichuan Polis Akademisi'ndeki numaranız," diye sözünü kesti Han. "Eyalet akademisine 1981'de girdiniz ve 1984'te mezun oldunuz. Notlarınız her alanda son derece etkileyiciydi. Sınıf birincisi olarak mezun oldunuz. Kısacası siz, akademinin gördüğü en mükemmel öğrencilerden biriydiniz.

"Fakat tam mezuniyet öncesinde bir şey oldu. Yanlış bir adım üçüncü sınıf Longzhou şehrine atanmanızla sonuçlandı, büyük bir şehirde görev alma umutlarınızı tuzla buz etti, örneğin..." Han burada durakladı ve Pei küçücük bir tebessüm gördü. "Burası. Varoşlarda bir karakola gönderildiniz ve sıradan bir polis memuru oldunuz."

Pei dişlerini sıktı. Han zevk mi alıyordu? Yoksa sadece Pei'in saygısını mı kazanmaya çalışıyordu?

"Yine de basamakları hızla tırmandınız," diye devam etti Han. "Sekiz yıl içinde karakol başkomiserliğine terfi ettiniz. Daha sonra şehrin kriminal polis gücüne transfer oldunuz." Gülümseyen Han, masasındaki bir dosyanın üzerine parmağıyla vurdu. "Hakkınızda tam bir sicil sorgulaması yaptım."

Pei'in üzerine huzursuzluk çöktü. Birkaç saniye sonra konuşabildi.

"Ne demiştiniz? Yanlış bir adım mı?" Pei zorla güldü. "Hüsnü tabirleri bırakalım Başkomiser. Su katılmadık bir felaketti bu."

Han, Pei'in ani dürüstlüğü karşısında şaşırdı. Şu ana kadar başkomiserin davranışlarını küstahlığa bağlıyordu. Şimdi ise farklı bir açıdan görmüştü: baskın bir içtenlik ifadesi. Böyle mükemmel bir memurun ümit vaat eden kariyerinin sadece birkaç vaka yüzünden kısıtlanması ayıptı. Kendini aniden Pei'i teselli etmeye çalışırken buldu.

"İstediğiniz şekilde adlandırabilirsiniz ama hepsi geride kaldı. Bazı şeylere er geç boş vermek gerek."

"Hayır," dedi başını acıyla iki yana sallayan Pei. Gözleri öylesine açılmıştı ki Han şakaklarda şişen damarlarını görebiliyordu. "Boş veremem," dedi Pei, buz gibi bir ifadeyle. "Asla sona ermedi. O geri döndü; hâlâ burada!"

Pei'in anlaşılmaz çıkışması, Han'a bir şeyi hatırlattı. Elle yazılmış mektubu alan başkomiser, soru yağmuruna başladı. "Bu mektubu kim yazdı? Çavuş Zheng'in öldürülmesiyle ne ilgisi var?"

Pei elleriyle şakaklarını ovdu. Yavaş yavaş sakinleşti. "Chengdu kriminal polis gücüne ne zaman girdiniz?"

"On yıl önce. Devlet Kamu Güvenliği Üniversitesi'nde ceza kovuşturması dalında yüksek lisansımı tamamladıktan hemen sonra." Çin'in seçkin polis akademisinin adı Han'ın ağzından gururla çıktı.

"O halde bunu muhtemelen yeni duyacaksınız." Pei içini çekti. "Bu sabah Zheng'in dairesinden ayrıldığımda Skyline İnternet Cafe'ye gittim. Zheng iki gün önce, 15:47'de orada bir müşterinin fotoğraflarını çekmişti. Ağ yöneticisinden müşterinin gezinti geçmişini getirmesini istedim. Orada bu sayfayı buldum."

Pei, kendini toparlayıp Han'a bir web sayfasının çıktısını verdi.

Uzman olmamasına karşın, Han derhal bunun bir mesaj panosundan alındığını fark etti. Göndericinin adı *Erinyeler*'di ve Çin harfleri yerine Latin harfleriyle yazılmıştı. İletinin konusu dikkat çekici kalın bir yazı tipiyle yazılmış iki kelimeden oluşuyordu:

ADALET ÇAĞRISI

Bu dünyada mundar insanlar yaşıyor. Hukuk, toplumun arındırılması için bir araç olmalı; fakat hukuk zayıf.

İnsanlar suç işliyor ama sıklıkla hukukun yetki alanının dışında kalıyor. Veya hukuk, mahkûmiyet için yeterli kanıt bulamıyor. Failler çoğunlukla rüşvetle hukukun ellerinden kaçmayı başarıyor.

Toplumun başka tür bir adalete ihtiyacı var.

Adaleti ben getireceğim.

Bu dünyayı kötülükten temizleyeceğim.

Ne var ki, faillerin listesi henüz yazılmadı.

Bunu yazma şansı elinizde.

Bu listede olmayı hak edenleri bana söyleyin.

Bu dünyada yaşamayı hak etmeyenleri bana söyleyin.

Hukukun ellerinden kaçanları söyleyin.

Adlarını söyleyin.

Ne yaptıklarını söyleyin.

Onları yargılayacağım.

Listemin son halini yayınlamadan önce iki haftanız var.

"Bu bir eşek şakasından ibaret olabilir." Han başını çekimser şekilde salladı. "İnternet böyle şeylerle dolu."

"Eşek şakası mı?" Pei acı acı güldü. Öfkeyle dolu halde Han'ın masasının üzerine eğildi. "Bu, canavarlık! Çavuş Zheng bu yüzden hayatını kaybetti. O, kaybedilen ilk hayat da değil. On sekiz yıl önce..."

Han duraksamadan sordu. "On sekiz yıl önce ne oldu?"

Pei kendini geri çekip başını iki yana salladı. "Söyleyemem," dedi.

Han avucunu masaya vurdu. Pei'e dik dik baktı.

"Gizli bilgi," dedi Pei, ciddi bir ifadeyle.

"Bana tek bir şey bile söyleyemez misiniz?"

"Chengdu'da on sekiz yıl önce bir soruşturma yapıldı. Bu dava öylesine tedirgin ediciydi ki paniği önlemek için ona en yüksek gizlilik derecesi verildi. Dava üzerindeki tüm soruşturma çalışma-

sı gizlilikle, tam bu amaçla oluşturulmuş özel bir grup tarafından yürütüldü. Fakat grubun soruşturmaları asla tamamlanmadı." Pei, Han'ı kindar bir bakışla süzdü. "Üzgünüm, ama şu anda bütün söyleyebileceğim bu."

"Dava gizli, yine de hemen her şeyi biliyorsunuz."

Pei'in göz kenarları seyirdi. Bu soru adeta onun bam teline basmıştı. Hırıltıdan biraz daha yüksek bir ses çıkardı.

"Anlamıyor musunuz? Ben... olayın içindeydim. Kariyerimi bitiren bu davaydı! Timin bir üyesi beni sorguladı. Çavuş Zheng."

Başkomiserin gözleri açıldı. Taşlar yerine oturmuştu. Sebepler ve sonuçlar.

Pei Tao en başından beri bu davanın bir parçasıydı. İlk soruşturmadan on sekiz yıl sonra garip bir mektup almış ve Chengdu'ya dönmüştü. Şimdi Zheng öldürülmüştü. Bu trajedide yeni bir bölüm başlamıştı.

Ama Zheng yıllar önce neyi soruşturmuştu ki?

Nihayet Pei'e bakan Han'ın yüz ifadesi şaşkındı. Soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Bana ayrıntı veremeyecekseniz neden buradasınız?"

Pei kararlı biçimde başkomisere baktı ve her bir kelimesini dikkatle telaffuz etti. "Üstlerinize bir talepte bulunmanız için yalvarıyorum. Davanın gizliliğini kaldırmanız ve 4/18 Timi'ni yeniden oluşturmanız için geldim!"

İKİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZ YILLIK TRAJEDİ

21 EKİM, 16:00
CHENGDU KRİMİNAL POLİS MERKEZİ,
KONFERANS SALONU

Başkomiser Han Hao iç geçirdikten sonra ellerini konferans masasında duran, dava dosyalarından oluşan kalın yığının üstüne koydu. İki saat önce sırf bu on sekiz yıllık belgelerin gizliliğini kaldırmak için departman arşivine gitmişti. Dosyaları okuyup davanın geçmişini öğrendikten sonra karşısında ne kadar zalim ve korkusuz bir düşman olduğunu anlayabilmişti.

Neyse ki bu rakiple tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Konferans salonunun suni meşeden uzun masasının etrafına, neredeyse yirmi yıl sonra tekrar örgütlenen timin yeni üyeleri yerleşmişti.

Pei Tao masanın karşı tarafında oturuyordu. Gözleri bir süredir dosyalarda geziniyordu ama bakışları donuktu, sanki hangi duygunun... suçluluğun, öfkenin veya korkunun mu uygun kaçacağına karar vermemişti..

On sekiz yıl önce olanları asla unutmayacaktı ve geçmişinden kurtulmanın tek yolunun bu kana susamış manyağı bulup ölüm döngüsünü kırmak olduğunu biliyordu.

Han'ın yanında yardımcısı Yin Jian oturuyordu. Yin, Pei'i koyu bir merakla izliyordu. Longzhoulu misafiri bir gizem havası sarmıştı, Yin'in merakını uyandıran tam da buydu. Düşünceleri soru yağmuruna tutulmuştu: Gerçekte kimdi Pei Tao? Yıllar önce başına ne gelmişti? Neden Chengdu'ya dönmüştü?

Masada, Yin'inkinin tam zıddı bir ifade takınmış genç bir adam daha vardı. Diğer memurlardan çok daha genç görünüyordu ve bir deri bir kemik denebilecek kadar zayıftı. Gözlük takıyordu ve başını bir eliyle destekliyordu. Dikkati, önemsiz olsa da, parmaklarının arasında bir ileri bir geri çevirdiği kalemine dönmüştü. Birkaç kere başını kaldırıp gözlerini masanın etrafında gezdirmesi haricinde odadakiler adeta umurunda değildi. Gözlerinde keskin bir zekâ parlıyordu ama arada birkaç saniyeliğine. Gök mavisi üniforması olmasa konferans odasındakiler onun bir polis memuru olduğuna ihtimal vermezdi.

Genç adamın yanında, otuzlu yaşlarında görünen esmer, yapılı bir memur oturuyordu. Çelik kadar dikti ve gözlerinden kuvvet yayılıyordu. Kol saatine baktı. Ruhsuz bir tonda konuştu. "Zaman geldi Başkomiser. Başlayabiliriz."

Han dosya yığınına parmağıyla sabırsızca vurdu. "Hâlâ bir kişi eksiğiz," dedi.

Pei ile kalemini çeviren gencin arasındaki sandalye gerçekten de boştu.

"Böyle bir zamanda disiplin öncelikli olmalıdır," dedi yapılı memur sinirli sinirli. Han'a bakarak sesini yükseltti. "Daha kendi aramızda uzlaşamazken bu katili nasıl alt edeceğiz?"

"Ekibin tamamı bu odada yer almadan devam etmeyeceğiz." Han'ın alçak sesinde etkili bir vurgu duyuluyordu. Kaslı memur başını çevirip başka bir şey söylemedi.

"Beklemeye gerek yok," dedi odanın dışından biri. "Bir süredir buradaydım."

Zayıf bir kadın kapıdan girerek odadaki ağır erkeksi havayla sert bir tezat yarattı. Pei bile düşüncelerinden sıyrılarak şaşkın şaşkın gözlerini kaldırdı.

Kadın iri gözleri, zarif ağzı ve burnu ile gerçek bir güney güzeliydi. Simsiyah saçları, soluk tenini dengeliyordu. Latif hat-

larından yaşını tahmin etmek güç olsa da açık, olgun bir zekâ yayıyordu.

Han gözlerini kıstı. "Siz de Bayan Mu olmalısınız?" diye sordu.

Kadın başıyla onayladı. "Doğru." Dudaklarında beliren tebessümle odaya hitap etti. "Ben Mu Jianyun, eyalet akademisinde kriminal psikoloji okutmanıyım."

Han zorla gülümsedi: *Mu Jianyun.* Eyalet genel merkezindeki üstleri kriminal psikoloji alanında bir uzman önerdiklerinde göndereceklerini kişinin kadın olabileceğini düşünmemişti.

Şaşırdığı kadar sinirlenen kaslı memur "Neden daha önce girmediniz?" diye sordu.

"Sizi izliyordum," cevabını verdi Mu. Duvarlardan birinde yüksek bir pencereyi işaret etti. "Başkomiser ekibin bir üyesinin henüz gelmediğini söylediğinde her biriniz farklı ve oldukça çarpıcı tepkiler verdiniz."

Memur, gözetlenmiş olduğu düşüncesinden rahatsız olarak burun deliklerinden yavaş yavaş nefes verdi.

Mu, Pei ile gözlüklü gencin arasındaki sandalyeye oturdu. Gencin gözleri halen kadının üzerindeydi, odaya girdiği ilk andan beri onu izliyordu. Boğazını temizledi. "Bu durumda, Bayan Mu, öğrendiklerinizi bizimle paylaşacak mısınız?" diye sordu zoraki bir tebessümle.

Mu, dikkatini ona vererek "İşinize karşı," dedi, "en hevessiz kişinin siz olduğunu uzman olmayan biri bile görebilir. Elbette her gün sonsuz bir birler ve sıfırlar nehri ile sohbet eden biri olarak, bir ölçüde sıkılmanız tamamen anlaşılabilir. Sizinki gibi bir işin sunduğu yalnızlık zaman zaman boğucu olabilir. İnsanın kişiliğini bile etkileyebilir. Örneğin, önceden tanışmadığınız bir kadınla karşılaşmak bile size bir heyecan, bir yenilik hissi verebilir. Dilerim ki bu his işinize gereken çaba ve profesyonellik ile yaklaşmanızı sağlar. Fakat bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum; buradaki herkes için geçerli. İlişkimiz mesleki seviyeden ötesine geçmeyecek. Bilgisayar becerileriniz sizi emniyet çevrelerinde bir tür efsane kılmış olsa bile, Zeng Rihua."

Genç adamın yüz hatları acemice büzüldü. "Ünümün sizin gibi güzel bir kadına kadar ulaşmasından onur duydum."

Mu gülümsedi. Zeng ile bu sohbete devam etmek yerine gözlerini masanın karşısında oturan kaslı memura çevirdi. Kadının ifadesinde düşmanlık olmamasına karşın, adam onun bakışları altında kıvrandı. Gözlerini masaya indirdi.

"Özel Polis Birimi Başkomiseri Xiong Yuan, yanılmıyorsam?" Mu durakladı. Adam cevap vermedi. "Emirleri uygulama konusunda olağanüstü başarılısınız ve beraber çalıştığınız insanlarda sakinleştirici bir etkiniz var."

Xiong başını kaldırdığında ifadesi işbirliğine daha yatkındı.

"Size gelince Başkomiser Han..." Mu başkomisere baktı ve söyleyeceklerini bir an düşündü. "Son derece azimlisiniz, ki bu bir lider için gerekli bir özelliktir. Bir karar verdiğinizde başkalarının önerilerine nadiren boyun eğiyorsunuz. Bunun artıları da var, eksileri de." Yin'e bir göz attı. "Yine de yardımcınız, merak ve keşif güdüsü ile dolu. Size daha kapsamlı bilgiler sunabilir. Bir açıdan sizi oldukça iyi tamamlıyor."

Han belli belirsiz homurdandı. Mu'nun, ekibin belli bir üyesine ilişkin tahliliyle daha çok ilgileniyordu. "Üçü gitti, biri kaldı Bayan Mu," diye hatırlattı okutmana.

"Başkomiser Pei'i mi kastediyorsunuz?" Mu gülümsedi. "Onu rahatsız eden bir şey var. Önünüzdeki belgelerle ilişkili bir şey. Gözlerinde acı görüyorum. Öfkeyle ve açık sözlülüğümü bağışlayın, bastırılamayan bir korkuyla karışık."

Diğerleri meraklanarak bakışlarını derhal Longzhouludan başkomisere çevirdiler.

Pei şaşkınlığını gizleyemedi. Mu'nun diğer ekip üyeleri hakkındaki tahlilleri şüphesiz isabetliydi, fakat bulgularını sözleri ve hareketleri izleyerek elde etmişti. Etkileyici, ama derinlikli değil. Bununla beraber, kendisinin en derin duygularını sadece yüz ifadelerinden okumuştu.

Pei bakışlarını sabit ve soğukkanlı tuttu. Dikkatle Mu'ya baktı ve gözlerini zarafetle kaçıran kadın oldu.

"Yeter," diye gürledi Xiong Yuan. "Oyalanmayı keselim."

Han başıyla onayladı. "Bu toplantıyı resmi olarak açıyorum. Sizler üstlerinizden aldığınız emirlerle buradasınız, o yüzden gevezelikle vakit harcamayacağım. 4/18 Timi yeniden oluşturul-

muştur. Bu ekip sadece bu odada bulunan kişilerden oluşmaktadır. Benim görevim grup liderliği. Sorusu olan var mı?"

Zeng kalemini dağınık saçlarından geçirerek duvardaki dev takvime sahte bir şaşkınlıkla baktı. "10/21 Timi mi demek istediniz?"

Kafaları karışan Xiong ve Mu, kaşlarını çatarak Han'a döndü.

"Yeniden mi oluşturuldu?" diye mırıldandı Xiong.

Han elini kaldırınca oda sessizleşti.

"Çavuş Zheng'in öldürülmesini soruşturmak üzere toplandık. Fakat ortaya çıkan huzursuz edici bir bilgi var. Bu cinayet, bu şehirde bu tarzda işlenen ilk polis memuru cinayeti değil."

Han alçak sesle konuşuyordu. Yin'e baktığında, yardımcısı dizüstü bilgisayarında bir düğmeye dokundu.

Tavan projektörü yandı ve zevksiz biçimde döşenmiş bir odanın eski, renkli fotoğrafının taraması büyütülmüş halde ekranda belirdi. Duvar kâğıdı ile kanepenin renkleri zamanla solmuş olsa da kızıl kan gölleri Mu'nun içini ürpertti. Yerde bir erkek cesedi yüz üstü yatıyordu.

"Bu cinayet 18 Nisan 1984'te işlendi," diye devam etti Han. "Kurbanın adı Xue Dalin'di. Erkek, kırk bir yaşında. Aynı zamanda o dönemde Chengdu kriminal polisinde emniyet müdürü muaviniydi."

Pei'in suratı, Mu'nun dikkatli bakışları altında ifadesizliğini koruyordu. Ne var ki, diğerleri şoke olmuştu. Kendisi de aynı hisler içinde olduğundan onları suçlayamazdı. Hayatı boyunca Sichuan'da yaşamasına karşın bu cinayeti hiç duymamıştı. Şehir gerçekten de üst düzey kolluk kuvveti memurlarından birinin ölümünü örtbas mı etmişti?

"Şu anda olay mahalline bakıyorsunuz. Kurban kendi oturma odasında öldürüldü. Tüm bedeninde çok sayıda bıçak yarası bulundu. Ölümcül yara boğazındaydı. Şahdamarı kesilmişti. Ölene kadar kan kaybetti. Kurbanın karısı cinayet günü iş seyahatindeydi. Tek çocuk olan kızı yatılı okuyordu. Kurban yalnızdı. Olay yerinde parmak izi veya ayak izi bulunamadı. Soruşturmadan tek bir ipucu çıktı: bu kâğıt parçası."

Projektör, olay mahallinde çekilen diğer fotoğrafları döndürdü. Ekip üyeleri izlerken ekranda bir kâğıt parçasının görüntüsü belirdi. Üstündeki temiz, özenli el yazısına baktılar:

ÖLÜM İLANI

SUÇLU: Xue Dalin
SUÇLARI: Görevi ihmal, rüşvet alma, organize suçla gizli anlaşma
CEZA TARİHİ: 18 Nisan
CELLAT: Erinyeler

Her bir karakter, uzman bir hattatlık gösterisiydi. El yazısı ilk bakışta basılı metinden ayırt edilemiyordu.

"Bunu...." Mu kısacık bir an duraksadı. "Bunu katil mi bıraktı?"

Han ise dava dosyasından ayrıntıları sıralamaya devam ediyordu. "Olay yerine gelen memurlar bu kâğıt parçasını kurbanın masasında buldu. Cinayetten iki gün önce gönderilen imzasız bir kartpostala iliştirilmişti."

"Nisanın on sekizi," diye düşündü Zeng. "Bu, ekibin adını açıklıyor. Neden bu davayı hiç duymadım?" Zeng soruyu sorarken gözlerini masada gezdirdi. Hepsi aynı ölçüde afallamıştı; başını iki yana acı acı sallayan Pei hariç.

"Bu davadan benim de yeni haberim oldu," dedi Han. "Davaya dair tüm bilgiler Xue'nin öldürülmesinin neredeyse hemen ardından gizli sınıfına alınmış. Belediye reisi ve emniyet müdürü, müdür yardımcısının cinayet haberinin paniğe yol açacağından korkmuştu. O sırada tim örtülü bir soruşturma yürüttü. Çavuş Zheng Haoming ekip üyelerinden biriydi."

Mu, yine Pei'in tepkisinin diğerlerine tamamen zıt olduğunu fark etti. Ekibin geri kalanı on sekiz yıl arayla iki polis cinayetinin arasındaki bağlantının gün gibi ortaya çıkmasıyla belirgin biçimde huzursuzlanmıştı. Pei ise metanetini koruyordu.

"Davayı çözememişler mi? Gizli soruşturma istersen ektiğini biçersin," diye homurdandı Zeng. "Departman neden bu kadar paranoyak hale gelmiş?"

Han Zeng'e sert sert bakıp derin bir nefes aldı. "O kadar ba-

sit değil," dedi başkomiser alçak sesle. "Başka kurbanlar da vardı. Yin, projektör."

Ekranda yeni bir fotoğraf belirdi. Görüntüde muazzam bir yangın geçirmişe benzeyen geniş, köhne bir bina vardı. Harap bölgenin her köşesi yanıp kavrulmuştu. Toplantı boyunca soğukkanlılığını koruyan Pei, aniden elektrik çarpmışçasına irkildi.

"Burası neresi?" diye sordu geveze Zeng. "Ve bahsettiğiniz kurbanlar nerede başkomiser?"

"Kurbanlar mı? Burada ve burada." Han görüntüye bir lazer işaretçi tuttu. "Ve burada."

Pei, ellerinin üstünde damarlar çıkana kadar yumruklarını sıktı. Diğerleri fotoğrafı yakından inceleseler de görüntü bir şey göremeyecekleri kadar loştu.

"Yakın plana al," dedi Han, Yin'e.

Yin başıyla onaylayıp elindeki ufak kumandada bir düğmeye bastı. Han'ın az önce gösterdiği bölgelerin yakın plan görüntüleri belirdi. Konferans odası aniden sessizliğe büründü. Zeng bile nefesini tutmuştu. Ekip nihayet kurbanların kalıntılarının net görüntüsüne ulaşmıştı.

Sarsılmış olan Zeng, *"kalıntı" uygun ifade değil* diye düşündü. *"Kıyma" daha doğru bir tanım olabilirdi. Açık olmak gerekirse, kararmış.* İnsan kalıntılarının yanık kısımlarından hangisinin uzuv, hangisinin parçalanmış bir kafatası olduğunu güçlükle ayırt edebiliyordu.

Katliam mide bulandırıcıydı. Han başını çevirdi ve Pei'in hangi anıların işkencesi altında olduğunu düşünerek ona bakarken buldu kendini.

Fakat Başkomiser Pei'in bakışları duvardaki korkunç görüntülerden ayrılmıyordu. Ekrana kilitlenmişti. Buz gibi acısı çözülerek alevli bir öfkeye dönüştü.

Han nihayet sessizliği bozdu.

"1984 tarihli aynı davaya ait başka bir olay mahalline bakıyorsunuz. Burası, şehrin kenar mahallerindeki bir kimya fabrikasının terk edilmiş deposuydu. On sekiz nisanda ikindi vakti, müdür yardımcısı Xue öldürüldükten hemen sonra, depoda bir patlama meydana geldi. Saklanan kimyasal ham maddeler tutuştu ve bu,

iki kişinin ölümüne, üçüncü kişinin de ağır yaralanmasına neden oldu. Yapılan soruşturmada ölen iki kişinin eyalet polis akademisinde öğrenci olduğu anlaşıldı. Yaralı ise evsiz bir çöpçüydü."

Yin kumandayla oynadı ve ekranda yakışıklı genç bir adamın orta boy fotoğrafı belirdi. Mu eyalet akademisi öğrencilerinin giydiği düzgün mavi gömleği ve Seçkin Öğrenci madalyasına benzeyen şeyi tanıdı ama tasarım şu an kullanılandan daha kabaydı. Genç adamın neşeli bir ifadesi ve kendinden emin bir tebessümü vardı.

"Yuan Zhibang, hayatını kaybedenlerden biri. Akademide '84 sınıfındaydı, ceza kovuşturması dalında." Han konuşurken Pei'e baktı. Pei'in geçmişine dair bilgi sahibi olan diğer herkes Han'ın bakışlarını izledi.

Pei derin bir nefes aldı. "Yuan oda arkadaşımdı," dedi boğuk bir sesle. "Ve en yakın dostumdu."

"Elimdeki belgeler de aynısını söylüyor," dedi Han. İşaretiyle, Yin başka bir görüntü getirdi.

Sonraki fotoğraf, uzun saçı başının arkasında düzgünce toplanmış, akademi üniformalı, çekici, genç bir kadını gösteriyordu. Eski fotoğrafta bile gözlerinin parladığı görülebiliyordu.

Pei boğazının gerisinde, bir şey takılmışçasına bir karıncalanma hissetti. Fotoğraftaki kıza bakarken gözlerine dalgın bir ifade geldi.

"Meng Yun, patlamanın ikinci kurbanı. Akademide kriminal psikoloji eğitimi görüyordu ve '84 sınıfındandı. Elimizdeki bilgilere göre Meng'in Başkomiser Pei ile ilişkisi sıradan değildi." Han durakladı. "Açıkça söylemek gerekirse müteveffa, öldüğü sırada Başkomiser Pei ile romantik bir ilişki içindeydi."

Bu sözler Pei'in kalbine bıçak gibi saplandı. Hatıranın acısından korunmak istercesine gözlerini kapattı.

Konferans odası aniden uğultu doldu.

Xiong görünüşe göre saygısından Longzhoulu misafir ile göz teması kurmadı; fakat Zeng pervasız bir merakla gözlerini dikmişti. Mu Pei'e bir an baktıktan sonra gözlerini projektör ekranına çevirdi. Hayatının en güzel döneminde ölen bu genç kadına aşırı bir ilgi duymuş gibiydi.

Sabırsızlanan Zeng dönüp Han'a baktı.

"Ee, patlamanın sebebi neydi?"

"Bu konuda bilgi sahibiyiz," diye cevapladı başkomiser, "ama büyük kısmı Başkomiser Pei'in verdiği notlardan oluşuyor. Bunları okumaktansa kendisinin raporunu bizzat vermesini istiyorum. En azından benim varsayımlarımdan daha açık olacaktır. Öyle değil mi Başkomiser?"

Han'ın son cümlesi soru biçimindeydi ama içerdiği emir netti.

Parmaklarını birbirine dolayan Pei gözlerini kapatıp şakaklarını yavaş ama güçlü hareketlerle ovdu. On sekiz uzun yıl geçmiş ancak nihayet kendini tekrar timin karşısında otururken bulmuştu. Ne var ki, bu defa sadece bir tanık değildi. Sonunda soruşturmanın bir parçasıydı.

Geçen bu kadar zamanın ardından hatıraları hâlâ canlıydı. Ellerini indirdiğinde gözlerinde bir kıvılcım parladı. Hikâyesini anlatmaya hazırdı.

"1984'te, ceza kovuşturması branşında eyalet akademisinden mezun olmama birkaç hafta kalmıştı. Artık, sınıfımdaki herkes Chengdu polisiyle staj yapmaya başlamıştı. Gerçek polis işleri yapma düşüncesi hepimizi heyecanlandırıyordu ve çoğumuz akademi derecesinin bize kazandıracağı fırsatları görmek için sabırsızlanıyorduk." Pei burada duraklayarak derin bir nefes aldı.

"On sekiz nisan, çarşamba gününe geliyordu. Öğleden sonra ekstra staj çalışmaları için yerel polis merkezindeydim. Oda arkadaşım Yuan o gün kampüsten erken ayrılmıştı. Bir mektup arkadaşıyla buluşacağını söylemişti bana. Tuhaf gelse de, Yuan'ın bir randevu için ne kadar ileri gidebileceğini biliyordum. Aklım daha çok, o gün daha ileri bir saatte Meng ile çıkacağımız akşam yemeğindeydi. Kaldığım yurdun anahtarı onda vardı ve önceden gelip beni bekleyecekti. Saat üç gibi yurda döndüm. Geldiğimde binanın girişi kilitli değildi ve Meng gitmişti. Kapının yanında, kolay görülebilen bir yere bir not bırakmıştı."

"Bu not mu?" Han içinde bir kâğıt parçası bulunan mühürlü küçük bir plastik kanıt poşeti çıkardı. Pei başıyla onayladı ve başkomiser yüksek sesle okudu: " 'Benimle DERHAL radyodan irtibata geç.' "

"Telefonlar o dönemde bu kadar yaygın değildi. Çağrı cihazlarını ve cep telefonlarını da unutun," diye devam etti Pei. "Radyo hakkında ise biraz bilgim vardı. Bir alıcı-verici yapmış ve iki ahize bağlamıştım. Sinyal mesafesi en fazla on kilometreye çıkabiliyordu ve irtibatta kalmak için Meng ile bunları telsiz niyetine kullanıyorduk. Saha çalışmasına çıkarken benimkini odada bırakmıştım; acil durum varsa ve Meng'in derhal benimle konuşması gerekiyorsa diye endişelendim. Hiç zaman kaybetmeden telsizimi alıp frekansımıza ayarladım. Ama ona ulaşamadım."

"Neden?" diye sordu Han.

Peibaşını yavaşça iki yana salladı. "Kullandığımız donanım eskiydi ve sinyal epey istikrarsızdı. Sürekli sorun yaşardık; ya sinyal kaybolur ya da parazit oluşur ve frekansımızı başkası kullanırdı. Başka çarem yoktu, o yüzden oturup bana ulaşmasını bekledim. O anda masanın üstünde ikinci bir mektup gördüm. Açılmıştı."

Yin bir düğmeye bastı ve mektubun büyütülmüş fotoğrafi ekranda belirdi.

"Evet bu."

Mektuptaki yazıya odadaki herkes aşinaydı. Dün Zheng'in dairesinden alınan mektup gibi bu da mükemmel biçimde kaleme alınmış harflerden oluşan birkaç satır içeriyordu.

ÖLÜM İLANI

SUÇLU: Yuan Zhibang
SUÇLARI: Sürekli zamparalık; masum bir kadını duygusal olarak istismar ve terk ederek intiharına yol açmak
CEZA TARİHİ: 18 Nisan
CELLAT: Erinyeler

Zeng inanamayarak "Bir ölüm ilanı daha mı?" diye mırıldandı.

"Bu mektubu gördüğünüzde tepkiniz ne oldu?" diye sordu Han. "O sabah Müdür Muavini Xue Dalin'in öldürüldüğünü biliyor muydunuz?"

Pei, "Hayır. Cinayetten haberim yoktu," deyip duraksadı.

"Buna karşın tehdit ve Meng'in garip yokluğu birleşince meşum bir duyguya kapıldım."

Han, önündeki dava belgelerini karıştırırken "Yine de hiçbir şey yapmadınız," diye belirtti. "Odanızda oturup Meng'e ulaşana kadar beklediniz. Dosyaya göre otuz dakika beklediniz."

Pei yavaşça başıyla onayladı.

"Otuz dakika ve polise hiçbir şey söylemediniz. Sözde 'meşum duygunuza' karşın, otuz dakika."

"Bildirmeye değmeyeceğini düşündüm."

Pei haklı, diye düşündü Mu. Xue'nin öldürülmesinden haberdar değilse, bu imzasız mektup ona eşek şakası teşebbüsü gibi gelmiş olmalıydı. Kötü bir şaka, ama yine de şaka.

"Anlıyorum," dedi Han. "Mektubu bulduktan sonra olanları anlatın."

"Radyoyu açık bırakıp bekledim. Yaklaşık yarım saat sonra sinyal geldi. Sesini duydum."

"Meng Yun ne dedi?"

Pei gözlerini kapatıp alnını kırıştırdı. Birkaç kalp atışı süresince sessiz kaldı. "Sesi endişeli geliyordu. Yuan'ın yanında olduğunu, terk edilmiş bir depoda kapana kısıldığını söyledi. Zemine kelepçelenmişti ve göğsüne saatli bir bomba bağlıydı."

Mu sözünü kesti. "Beraber ne işleri vardı?"

"Sanırım Meng odama girip Yuan'ın imzasız ölüm ilanını buldu. Endişelenerek ona yardım etmeye gitti."

"Böyle olduğuna mı inanıyorsunuz?" Pei'nin yanıtı Mu'yu tatmin etmemişti. "Bunu Meng mi söyledi, yoksa sizin kendi yorumunuz mu?"

"Kendi yorumum."

"Meng ile Yuan arasındaki ilişkinin mahiyeti neydi?" diye sordu Mu.

Pei cevap vermedi.

"Sorumu biraz açayım. Yuan kiminle daha samimiydi: Sizinle mi, Meng ile mi?"

"Elbette benimle. Yuan benim en yakın arkadaşımdı. Meng onu sadece benim aracılığımla tanıyordu."

"O halde neden Yuan'ı aramaya gitti? Aynı mektubu ikiniz de gördünüz, ama... az önce vurguladığınız gibi Yuan'ın en iyi arkadaşı olan siz... odanızda kaldınız. Bu bana garip geldi."

Mu, Pei ile göz göze gelerek ondan açıklama bekledi. Pei boş boş baktı, sanki bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Ben... bilmiyorum. Belki bir önseziydi; bilinçaltında tehlikenin farkına varmış olabilirdi."

Mu'nun yüzü buruştu. "O halde neden polise haber vermedi?"

Mu ile göz göze gelmekten kaçınan Pei "Bilmiyorum," dedi.

"Peki Yuan'ı nasıl buldu?"

Pei başını iki yana salladı. Öncekiyle aynı cevabı vermeden önce üzgün, isteksiz biçimde tebessüm etti. "Bilmiyorum."

"Ona sormadınız mı? Bunlar çok temel sorular."

Han, sessizliğini bozarak "Başkomiser Pei bunları soracak zaman bulamamış olabilir," dedi. "Elimizdeki bilgilere göre Meng nihayet Pei ile temas kurduğunda bombanın kronometresinde sadece üç dakika kalmıştı. Bu doğru mu?"

"Evet," diye cevapladı Pei kati biçimde. "Ancak bombanın nasıl devreden çıkarılacağını tartışacak kadar zamanımız vardı."

"Ne tip bir bombaydı?" diye sordu Xiong. Bomba imhadaki ustalığı tüm departmanda meşhurdu.

Pei, Xiong'a "Görmedim," dedi, "ama sanırım Başkomiser Han'ın dosyalarında patlamaya ilişkin yeterli bilgi vardır, oradan öğrenebilirsiniz."

Dosyalarını karıştıran Han, bir belge torbası çıkararak SPU başkomiserine verdi. Xiong birkaç belge çıkarıp incelemeye başladı.

"Meng ile konuşmamızdan duruma dair sadece kabataslak bir resim elde edebilmiştim," diye devam etti Pei. "Yuan deponun içindeki demir bir boruya kelepçelenmişti. Patlayıcı cihaz kelepçelere bağlıydı. Kelepçeleri kesmeye veya bombayı çıkarmaya çalışırlarsa patlaması yüksek bir ihtimaldi."

Xiong başını onaylarcasına sallayarak "Yani tek seçenek, bombayı etkisiz hâle getirmekti," dedi. "Meng ve Yuan, bomba imhadan ne kadar anlıyordu?"

"Yuan ile bomba imha dersi görmüştük. Telsizden ulaşabildi-

ğimde Yuan Meng'e bombanın dış kaplamasının nasıl açıldığını anlatmıştı. Tek yapması gereken kronometreye bağlı tetik kablosunu çekmekti."

Xiong'un alnı kırıştı. "Burada bombada sahte kablo bulunduğu yazıyor?"

"Doğru. Meng, iki kablo olduğunu söylemişti. Bir kırmızı ve bir mavi kablo, birbirlerine dolanmış halde ve uçları kapalı bir kumanda kutusuna takılı."

"Meng ve Yuan'ın, gerçeği sahtesinden ayırt etmesinin imkânı yoktu," dedi Xiong.

"Kahretsin, gökkuşağının bütün renklerini kullansaymış bari." Odadaki diğerlerinin asık suratlarının aksine Zeng kıkırdadı. "İlgi çekici bir çıkmaz gerçi. İkili kod gibi. Bir ya da sıfır. Yaşam ya da ölüm. İmkânsız bir seçim. Şahsen ben kırmızıyı seçerdim. En sevdiğim renk. Ya siz?"

Ekibin diğer üyeleri genç memura ortak bir dehşet içinde baktı. Han neredeyse burnundan soluyordu. Pei'nin gözlerinde boş bir bakış vardı ve parazitin unutulmaz cızırtısı bir kez daha kulaklarına doldu.

Ses, kulak zarına sürtünen bir törpüden farksızdı. Sonik kaos arasında Meng'in sesi alçalıp yükseliyordu. Sonsuza kadar zihnine kazınacaktı.

Meng. Pei'nin tanıdığı herkesten daha güçlüydü. Ancak o korkunç anda sesi tuhaf, hıçkırıklara boğulmuş gibi çıkıyordu; kendi kendinin panikle çarpılmış, boğuk, ağlamaklı bir taklidi gibiydi.

"Lütfen Pei, söyle! Hangi kablo? Kırmızı mı mavi mi? Hemen söylemen gerek!"

"Bilmiyorum..." dedi Pei cılız bir sesle.

"Zaman kalmadı!"

"Ona sormanın bir anlamı yok!" Yuan'ın gergin ama umutsuz sesi parazitle karışıyordu. "Her durumda yarı yarıya şansın var!"

"Pei, bir dakika kaldı!"

"Meng," diye haykırdı Yuan, "beni boş ver! Hâlâ şansın varken kaç!"

"Hayır, seni bırakmayacağım," dedi Meng çelik tınısı geri dönen sesiyle. Sesi, telsizi dudaklarına bastırıyormuşçasına boğuk çıkıyordu.

"Hangisi olduğunu bilmemen umurumda değil, Pei. Sadece bir cevap ver."

Pei'in sesi en az Meng kadar boğuktu. "Yapamam."

Meng acı bir kahkahaya benzer bir ses çıkardı ve geri saymaya başladı. "Sekiz... yedi..." Nefesi kısa kısa ve güçlükle çıkmaya başladı.

"Üzgünüm, Meng," dedi Yuan.

Ming'in hoparlöre verdiği her nefesle beraber, Pei mide boşluğunda bir şok hissediyordu. Başı zonkluyordu. Nihayet telsize haykırdı. "Kırmızı... kırmızı kabloyu çek!"

Pei bekledi. Düşünceleri yavaşlayıp aniden durdu. Zihni karla kaplı bir tarladan daha boştu.

Sanki sayısız saat geçmişti. Ardından öksürük kadar ani ve hızlı bir ses, telsizin hoparlöründen hışırdadı.

Pei sinyali kaybetmişti.

"Başkomiser Pei? Başkomiser Pei?" Han, her ünlemde sesini yükseltiyor fakat sonuç alamıyordu.

"Pei Tao!" diye tekrarladı Mu. Eliyle başkomiserin omzunu sıktı.

Pei başını silkeleyip dikkat kesiliverdi. Zorla gülümsedi. "Kusura bakmayın millet."

Pei'in dikkatinin aniden dağılması karşısında Han kaşlarını çattı. Elindeki belgelere baktı. "Kayıtlarımıza göre bombayı etkisiz hâle getirmesi için Meng'e radyoyla uzaktan talimat verdiniz. Sizin telkininizle kırmızı kabloyu çekti. Bağlantıyı koparınca bombayı tetikledi. Bu doğru mu?"

Pei gözlerini kapatıp yüzünü buruşturdu. Başıyla onayladı.

"Neye dayanarak kırmızı kablonun bombayı etkisizleştireceğine inanıyordunuz?" diye sordu Han.

Pei dondu. "Hiç," dedi. "Sadece... tahmindi."

Mu kaşlarını kaldırdı.

Xiong ciddiyetle başını salladı. "Bu bir kâbus senaryosu," dedi. "Başkomiser Pei, ölüm kalım kararı vermek için önsezisine güvenmek zorunda kalmıştı. Böylesine umutsuz bir durumda başka çaresi var mıydı?"

Zeng, Pei'e baktı. Kibirli ifadesi anlayışlı bir ifadeye dönüştü. "Kayıtlara göre erkek içgüdüleri bok gibi."

Han, gözlerini Pei'den ayırmadan "Bunun için bir dayanağınız olmadığına göre," dedi, "neden Meng'e talimat verdiniz? Kendi başına karar vermeye bıraksaydınız doğru kabloyu seçme ihtimali vardı."

"Böyle olabileceğine mi inanıyorsunuz?"

"Yüzde elli şansı vardı. Sizinki gibi. O olay yerindeydi. Sizin ise, onun tarifinden başka tutunacak bir şeyiniz yoktu. Tamamen içgüdüden bahsediyor olsak bile onunkine güvenmeliydiniz! Neden hangi kabloyu çekmesi gerektiğini söylediniz?"

Pei, başkomiserin öfkeli bakışlarından kaçındı. Zihni, aşina olduğu bir panik hissiyle doluydu. Seçim kendisine kalsa Meng hangi kabloyu seçerdi? Bu bilinmezlik, on sekiz yıl boyunca Pei'in yüreğinde cevap bulamadan debelenmişti.

Pei'i sessiz bir yoğunlukla gözleyen Mu, "Bunu psikolojik açıdan inceleyelim," dedi. "Başkomiser Pei'in kararı savaş ya da kaç tepkisi diye görülebilir. İnsanı böylesine acil ve gerilimli bir durumda karar vermeye kışkırtan nedir? Mantık veya muhakeme değil, içgüdü. Bu sadece kendi kişiliğinizin karar verdiği bir tepkidir."

Pei'in zihnindeki fırtına hafiflemeye başladı. Başkomiser minnetle kadına baktı ve gözleri buluştu. Garip bir düşünceye kapıldı Pei; sanki kadının odaklanmış bakışı, zihninin en gizli köşelerindeki sırları koparabilecek kadar keskindi.

Han onayladı. "Pekâlâ. Dava dosyalarında kayıtlı ayrıntılara odaklanalım. Depo civarında oturanların ifadeleri, patlama anını tam olarak 16:13'e oturtuyor. İnfilakın 200 metre yarıçapındaki sarsıntı gücü, yakındaki bir çiftçi pazarına ağır hasar verdi. Rapora göre patlama sekiz kilometreden uzak mesafedeki bir hastaneden bile duyulmuş. Depoda çoğunlukla kozmetik yapımında kullanılan kimyasallar vardı. Son derece uçucuydular ve yangın muazzamdı. Meng Yun ve Yuan Zhibang anında ölmüş olmalı. Büyük yangın oradaki üçüncü bir kişide de ağır yanıklara yol açtı."

"Bu üçüncü kişiden bahsetmiştiniz," dedi Pei.

"Huang Shaoping, yirmili yaşlarının ortasında bir çöpçü. Patlama sırasında depoda yatıp kalkıyordu. İyileştikten sonra Huang ile pek çok görüşme yapıldı ama o, soruşturmaya yardımcı olabilecek bir bilgi veremedi. Belli ki yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Han burun kemerini ovaladı. "Bugüne dönelim. Yin, ilgili tüm belgelerin ve materyallerin birer kopyasını toplantıdan sonra size verecek, böylece onları ayrıntılı biçimde inceleyebilirsiniz."

Han ekibin teknoloji uzmanına bir göz attı. "Zeng, lütfen durum hakkında tüm bildiklerini anlat."

Zeng, sırıtarak gözlüğünü yukarı itti. "Bazılarınız beni duymamış olabilir. O nedenle kendimi tanıtayım. Adım Zeng Rihua. Eyalet departmanının dijital takip ekibinin teknik müdürüyüm."

Pei şaşkınlığını gizledi. Bu alaycı insan, liderlik koltuğuna oturtacağı son kişi olurdu.

"Bir hafta önce, on dört ekim tarihinde, Çavuş Zheng bana gelerek bir takip işinde ona yardımcı olup olamayacağımı sordu. O sırada İnternet'te garip iletiler belirmişti ve Zheng bunları kimin gönderdiğine dair biraz bilgi edinebileceğimi umuyordu."

Ekranda çevrimiçi bir forumdan bir sayfanın ekran görüntüsü belirdi. Pei'in İnternet kafede takip ettiği Erinyeler paylaşımının aynısıydı. *Adalet Çağrısı.*

Pei endişeyle "Ne buldunuz?" diye sordu.

Zeng mekanik bir kesinlikle "İlk paylaşım ekimin beşinde, saat 14:11'de Chengdu'dan, Qianghui İnternet Kafe'den yapılmıştı," diye açıkladı. "Chengdu'nun en büyük çevrimiçi ileti panosuna atılmıştı. Zheng bana ulaştığında paylaşım 25.220 kez okunmuş ve toplam 1330 kullanıcıdan 1525 yanıt almıştı."

Zeng etrafına baktı. Bir dizi ifadesiz surat ona karşılık verdi. İlkokul öğrencilerine yüksek matematik anlatıyormuş hissine kapıldı.

"Yani bir sürü insan bunu gördü," dedi.

Yin bilgisayarında bir tuşa basınca projektör ekranında çok sayıda yanıt belirdi. Bazı kullanıcılar göndericiyle alay ediyor, onu "sanrılı" veya "psikozlu" diye nitelendiriyordu. Bazıları bunun eşek şakası olup olmadığını soruyordu. Bazıları, göndericinin garip "adalet" damgası yapıştıracağını umdukları isimler vermişti.

Bu iletilerde sıralanan suçlar küçük hırsızlıklardan cinayete kadar uzanıyordu.

Zeng, diğer ekip üyelerine projektör ekranındaki yanıtları okumaları için bir dakika verdikten sonra lafına devam etti. "O şahıs, 'Erinyeler', bu paylaşımı bir İnternet kafeden yaptı. Besbelli ki kimliğini gizlemek istemişti. Chengdu'daki ağ yöneticiliği ancak açık bir pencere kadar hava geçirmezdir. On gün kadar önce belli bir bilgisayarı kimin kullandığını öğrenmek istediğinizde kapı kapı dolaşmak daha kolay olacaktır. Hal böyleyken, Çavuş Zheng'in talebi üzerine çevrimiçi bir takip programı hazırladım. Bu program, o konuyu görüntüleyen herkesin IP adresini otomatik olarak saptayıp kaydedecekti. Bu adres Chengdu'daki bir kafeye aitse derhal Zheng'e haber verecektim; o da bölgeye gidip kanıtları belgeleyecekti."

"Zheng doğru bir karar vermiş," diye mırıldandı Pei. "Erinyeler forumdaki yanıtları düzenli aralıklarla kontrol etmiş olmalı. İhtiyatlı bir kişiden bahsediyoruz; foruma kişisel bir bilgisayardan girme riskini göze alamazdı."

"Kesinlikle. Ne var ki, Zheng on sekiz yıl önceki olayı benden gizledi. Planın böyle ağır sonuçlar vereceğine dair fikrim yoktu," dedi Zeng.

Mu, bu yeni gelişmenin ışığında Zeng'e bir soru sordu.

"Çavuş Zheng bu yüzden öldürülmüş olabilir mi? Erinyeler'in fotoğrafını çektiği için mi susturuldu?"

Han, "Çavuşun fotoğraf makinesi olay mahallinde bulundu," dedi sükûnetle. "İçindeki bazı görüntüler silinmişti. Bunun, onun Zheng'i öldürmeye ilaveten, başlıca gayesi olduğuna inanıyoruz." Başkomiser, Pei Tao'ya düşünceli bir bakış attı. Pei de Zheng'in dairesinde aynı sonuca varmıştı.

"Silinen fotoğrafları kurtarabilir miyiz?" diye sordu Xiong.

Zeng kıs kıs gülerek "Bu herif cinayette ve patlayıcılarda profesyonel olabilir," dedi, "ama dijital teknolojiden hiç anlamıyor. Doldurduğu alan boş kaldığı sürece silinen görüntüleri geri almak mümkündür. Elbette bir parça ileri teknoloji uzmanlığı gerektiriyor."

"Bunu yapabilecek teçhizatımız var mı?" diye sordu Pei.

"Benimkiler bunun üzerinde halihazırda çalışıyor. Verileri yarın sabaha elde etmiş oluruz." Zeng kendini beğenmiş halde böbürlendi. "Sonra da zanlı gözlerimizin önünde ilk kez belirir."

Pei parmak eklemleriyle masada ritim tuttu. "Mükemmel!" Hevesini derhal dizginleyip ciddileşti. "Hazırlıklara başlamalıyız. En önemlisi, soruşturma için yeterince insan gücü sağlamalıyız. Karşımızda sıradan bir hasım yok. Her an eyleme geçmeye hazır olmalıyız."

"Bu konuda canınızı sıkmayın." Han'ın ses tonu garip biçimde gergindi. "Bu soruşturmayı Başkomiser Xiong ve ben yöneteceğiz. Elemanlarım şüphelimizin aramasını yürütüyor. SPU ekibi özel durumlar için hazırlanmaya odaklanacak."

Hemen anlayan Xiong başıyla onayladı. On sekiz yıl önce hatalar yapılmıştı, tekrar yapılamayacak hatalar.

"Ben nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Pei.

Han cevap vermeden önce birkaç saniye Pei'in gözlerine baktı.

"Longzhou'dan çok uzaksınız Başkomiser Pei. Teknik olarak, soruşturmanın daha fazla içine girmenize gerek yok. Özel bakış açınız ve geçmişinizden dolayı bu time katılmanızı talep ettik. Bunu aklınızdan çıkarmadan, 1984'teki cinayetlere dair anılarınızı düşünmenizi ve ana soruşturmamıza başka perspektiften bakmanızı istiyorum. Yeni birkaç ipucu yakalayabilirsiniz. Fakat bu ekipteki görevinizin öncelikli olmadığını vurgulamalıyım."

Pei başıyla isteksizce onayladı. "Anlıyorum."

Han'ın resmî ses tonu, Pei'in hemen kavradığı başka bir mesajı perdeliyordu: Han kendisine güvenmiyordu. Olan bitenle ilgili Pei'in herhangi bir seçim yapma şansı varmış gibi.

"Buradaki mevcudiyetimi isteyenin özellikle siz olduğunu düşünüyorum Başkomiser Han," diye araya giren Mu'nun ses tonu tamamen resmîydi. "Bu soruşturmada benim görevim nedir?"

"Başkomiser Pei ile çalışacaksınız. Sonuçta yetenekli bir psikologsunuz. Pei'in gözden kaçırmış olabileceğimiz ipuçları için hafızasını araştırmasına yardım edin ve bu çılgın adamın bir profilini çıkarın." Han durakladı ve ekledi. "Beni anladınız mı?"

Kadın, ciddi bakışlarını tekrar Pei'e çevirerek "Evet efendim," dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AÇILIŞ HAMLELERİ

21 EKİM, 18:25

Pei kriminal polis merkezinden kalabalık kaldırıma adım attığında hava kararmıştı. Dükkânlar, zaruri Güz Ortası Festivali lezzeti olan ay pastası stoklarını hâlâ tüketmeye çalışıyordu; kırmızı fasulye, nilüfer tohumu reçeli ve yumurta sarısı dolgulu yuvarlak bir kekti bu. Pei, Chengdu'nun gezinen vatandaşlarının bayram sonrası rehavetiyle sükûnetini sezdi ve kalpsiz bir katilin aralarında gizlendiğini bilseler ne yaparlardı diye merak etti.

Merkezin yanındaki misafirhaneye hızlı hızlı yürüdü. Orta ölçekli bina iki dakikalık mesafedeydi ve timin bütün üyeleri yakın gelecekte burada uyuyacaktı. Ekipteki gençler özel hayatlarını gizli tutuyordu; fakat Pei toplantının hemen ardından Xiong'un telefonda konuştuğunu görmüştü. SPU başkomiseri, sakin kalmaya çalışarak aynı cümleleri üst üste tekrarlıyordu: "Bu geçici bir şey!" "Bu mesleğin koşullarını biliyorsun!"

Pei'in kendi kaldığı yer ona evinin tüm konforunu sağlıyordu, ki bu da evvela, her şey hesaba katıldığında, pek fazla değildi. Banyoda yüzünü yıkayıp dava dosyalarını incelemek üzere masasına ilerledi.

Pei tam bu soruşturmada bir zamanlar bir şüpheliydi ama o zaman davanın ayrıntılarına dair bilgi sahibi değildi. O sırada iki

ciddi hata yapmıştı. Birincisi, Meng'in başına bir şey gelmiş olabileceğini kavradığında hemen polise haber vermemişti. İkincisi, Meng bombayı etkisiz hâle getirmeye çalışırken ona körlemesine tavsiyede bulunmuştu. O zamandan beri, farklı davranmış ve şüphelerini derhal bildirmiş olsa gerçekleşebilecek düzinelerce senaryo hayal etmişti. Polis depoya zamanında ulaşabilirdi. Meng'i daha depoya varmadan bulabilirlerdi. Onu kurtarabilirdi.

Keşke diğer kabloyu çekmesini söyleseydi...

Onun telsizden gelen panik içindeki sesini asla unutmayacaktı.

Pişmanlık, kaçınılmaz biçimde ardından gelen bir gölge gibi o günden beri Pei'in peşini bırakmamıştı. Kendisini daima bir fiyaskodan ibaret görecekti.

O ikindi vakti yaptığı hatalar onun yolunu sonsuza kadar değiştirmişti. Umut vadeden kariyeri bir kenara itilmiş ve Pei, memleketi Longzhou'ya, hemen hiçbir değişim olmayan o küçük, kuytu şehre dönmek zorunda kalmıştı. Hayatının on sekiz yılını farkına bile varmadan boşa geçirmişti.

Pei'e en yakın iki kişinin hayatını kaybetmesi kadar acı veren diğer şey de bunu yapandan intikamını alma fırsatını bulamamış olmasıydı.

Şimdi bu fırsata sahipti.

Pei, Çavuş Zheng Haoming'in dairesinden alınmış günlüğünü incelerken asla tam anlamıyla geride bırakamadığı maziye çekildiğini hissetti.

18 NİSAN 1984

Günümüz Çin'inde bunun gibi seri cinayetler neredeyse duyulmamıştır.

Emniyet müdür muavini Xue Dalin bu sabah evinde öldürüldü. Öğleden sonra ise Chengdu'nun doğu sınırındaki bir kimya deposunda bir patlama gerçekleşti ve iki akademi öğrencisini anında öldürdü. İdare, vakanın tüyler ürpertici niteliği nedeniyle, ayrıntıları kamudan gizledi. Sichuan'daki en seçkin kanun uygulayıcılarından oluşan bir tim gizlice bir araya getirildi. Bu timin üyeleri arasında bulunmaktan onur duyuyorum.

Katil, polisin soruşturma tekniklerine apaçık aşina. İsimsiz mektuplarda parmak izi bulunamadı. Bu ölüm ilanları, kusursuz, neredeyse daktiloda yazılmış yazılarıyla, yazanın kimliğini belirleme çabalarımıza meydan okudu. Xue'nin cinayet mahallinde de parmak izi veya ayak izi elde edemedik. Dolayısıyla katilin Xu'yu öldürdükten sonra olay mahallini dikkatle süpürdüğü sonucuna varabiliriz. Psikolojik olarak açıklamak gerekirse, karşımızda dikkatli, aklı başında bir kişilik var.

Depodaki yangın, olası kanıtları küle çevirdi. Teknisyenlerimizin iki kurbanın kalıntılarını toplaması saatler sürdü. Hangi parçanın kime ait olduğunu anlamak mümkün değil.

An itibariyle umut veren tek bir keşif yapılabildi: Olay mahallinde kurtulan bir kişi bulundu. Ne var ki, kemiklerinin çoğu kırılmış ve cildi ağır yanıklarla kaplı. Acil tedavisi için Eyalet Halk Hastanesi'ne kaldırıldı. Hayatta kalma ihtimali bilinmiyor.

19 NİSAN 1984

Bu sabah yine akademi öğrencisi Pei Tao'yu sorguladım. Açıkça şok içindeydi. Veya sokak ağzıyla: Enkazdan farksızdı. Açıkçası onu anlıyorum. Akranlarından ve okutmanlarından duyduğum kadarıyla Pei olağanüstü ve kendini adamış bir öğrenci. Bombanın patlamasında sorumluğun bir kısmını üstüne alması kaçınılmazdı.

Öğleden sonra Eyalet Halk Hastanesi'ne geldim. Patlamadan tek kurtulan kişi hâlen bilinçsizdi. Durumu son derece kritikti. Bu davanın gidişatı için en kısa zamanda uyanmasını diliyorum. Fakat insani açıdan, ölüm daha müşfik bir kader olacaktır.

20 NİSAN 1984

Soruşturmayı çeşitli kollardan yürütüyoruz. Benim görevim patlamadan kurtulan adam.

Hâlâ bilinçsiz. Kimliğini teyit etmem gerek ama yüzü... Şu anda annesi bile tanıyamaz.

Üstünde cüzdan veya kimliğini tespit etmeye yardımcı başka bir belge bulunamadı, ama doktorlar onu ameliyata almadan önce kalan kişisel eşyaları arasında dolaşık bakır bir tel buldu. Onun kimliğini belirlemede faydalı olabilir.

Bakır tel dolaşık, ancak çözüldüğünde yaklaşık iki metre uzunluğunda. Soyulmuş bir elektrik teline benziyor.

21 NİSAN 1984

Bugün birkaç önemli keşifte bulundum.

Patlama yerinin yaklaşık doksan metre güneyinde beton tünelin metruk bir kesiti vardı. Tünel en az iki metre genişliğindeydi. İçeride ıvır zıvır ve çöpten toplanmış süprüntüler vardı. İçeride biri yaşıyor gibiydi.

Bütün bu hurdaların arasında soyulmuş bir elektrik teli kaplaması buldum. Uzunluğuna bakılırsa adamın cebindeki bakır telle eşleşiyor.

Kim bu adam? Evsiz bir hurda toplayıcısı mı? Cevabı öğrenmek için uyanmasını beklemekten başka çarem yok.

Doktorlar, en kötüsünü atlattığını söylüyor.

25 NİSAN 1984

Bugün işler iyiye gidiyor.

Adam nihayet uyandı. Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyor. Kendi adını bile. Doktorlar, ağır yaralar almış birinde böyle hafıza kaybının normal olduğunu söylüyor. Hafızasını hızla geri getierecek bir yol bulmalıyım.

Beton tünele dönerek birkaç fotoğraf çektim. Fotoğrafları banyo ettirmek için en azından yarın sabaha kadar beklemek zorundayım.

26 NİSAN 1984

Adama tünel fotoğraflarını gösterdim. Şaşırmış göründü. Anlaşılabilir. Sonra bakır teli gösterdim ve cebinden çıktığını söyledim. Onu olanları hatırlaması için elinden geleni yapmaya teşvik ettim.

Yüz ifadesi değişti ve bir şey hatırlar gibi oldu. Çok uğraştı

ve nihayet konuşmaya başladı. Kulağımı onun dudaklarına neredeyse yapıştıracak kadar eğildim.

"O... tünelde yaşıyorum."

Bir tanık raporu elde etmiş olmaktan dolayı aşırı mutluydum. Nihayet. Daha fazla şey anlattı.

Huang Shaoping, 1600 kilometreden uzak mesafedeki Anhui eyaletinin kırsal kesiminde büyümüştü. Ebeveynleri öldükten sonra, hayatını kazanmak için Chengdu'ya gelmişti. İş bulamayınca tüneli geçici evi bellemekten başka çaresi kalmamıştı. Hurda toplayıp satarak para kazanıyordu. Buradaki çoğu kişinin gözünde Huang, isimsiz bir diğer göçmen işçiden başka bir şey değildi.

Patlama günü neler olduğunu tekrar sordum ama o, başını iki yana sallayıp hiçbir şey söylemedi. Anılar hâlâ kendisinden kaçıyor gibi.

Yarın patlama alanının fotoğraflarını getireceğim.

27 NİSAN 1984

Huang'a deponun fotoğraflarını gösterdim. Ağır yaralanmasına neden olan patlamada bir kadının ve bir erkeğin öldüğünü söylediğimde epey ürktü. Sonunda hatırlamaya başladı.

Huang, 18'in öğleden sonrasında beton tünelde dinleniyordu. Depoya bir saat içinde üç kişinin girdiğini gördüğünü iddia ediyor. Uzak olsa da, tünelin ağzı deponun girişini doğrudan görüyor. Saat 15.00'da bilinmeyen bir erkeğin, ondan yaklaşık yarım saat sonra ikinci bir erkeğin depoya girdiğini görmüştü. En fazla birkaç dakika sonra adamlardan biri ayrılmıştı. Yarım saat sonra üçüncü bir kişi, bir kadın gelmişti. Kadın geldiğinde Huang'ın merakı uyanmış ve daha yakından bakmak için içeri süzülmüştü. Adamla kadın birbirlerine bağırıyordu. Ne var ki, o daha ne olduğunu anlayamadan patlamanın ortasında kalmıştı.

Huang'ı sorguladığımda, kadın gelmeden yarım saat kadar önce depodan ayrılan adamın depoya ilk giren kişi olduğuna emindi. Bu doğruysa o ilk adamı bulmamız gerekiyor. Huang'ın tüneldeki gözetleme yeri uzaktı ancak o, adamı tanıyacağına yemin etti.

Pei okumayı kesti. Sol elini sıktı. Huang Shaoping şüpheliyi gördüyse tim neden bir robot resim çizdirmemişti?

Zheng'in günlüğünün sonraki kayıtlarına göre, tim önemli bir gelişme veya yeni ipucu elde edemeden çalışmalarını sürdürmüştü. Kayıtlar arasındaki boşluklar artıyordu ve çavuşun yazısı hüsranını giderek açığa vuruyordu. Soruşturma sonraki iki yıl içinde tamamen durma noktasına gelmişti. Ekip dağıtılmış ve aktif soruşturmaların tümü kapanmıştı.

Fakat soruşturmacılar, bugün erken saatlerde, Zheng'in cinayet mahallindeki ofisinde yeni bir defter keşfetmişti. İçinde, ölümünden önceki günlerde tuttuğu güncel günlük kayıtları bulunuyordu. Pei odasına getirdiği belge yığınını karıştırarak siyah, telli bir defter buldu. Onu hevesle açtı.

13 EKİM 2002

Uzun zamandır bu işin bittiğini düşünüyordum. Bütün bu anıların, dosyalar gibi sonsuza dek mühürlü kalacağını. Belki de yanılmıştım.

Bu sabah yerde bir zarf buldum. Zarfın içinde iki şey vardı: elle yazılmış imzasız bir mektup ve bir web adresi bulunan bir kâğıt parçası. Zarfın içindekileri masama koyarken kalbim küt küt atıyordu.

O el yazısı... onu nerede olsa tanırım! Kusursuz hattatlık. Mükemmel düzgünlükteki harfler. Her bir satır, zihnimde birer yara iziydi. On sekiz yıl önce yüzlerce kez incelediğimle aynı el yazısıydı.

Web sitesine girdim. Karşıma çıkan şey beni şoke etti. O geri mi döndü? Hayır, bunu aklımdan bile geçirmemeliyim. Bu, ya o zamanlar davayla ilişkili birinin işiyse? Bir eşek şakası teşebbüsüyse?

Zarfı ve içeriğini kontrol ettim. Ne parmak izi, ne başıboş bir kıl, hiçbir şey. Sanki mektup ve not yoktan var olmuş ve kendilerini bu zarfın içine kapatmışlar.

4/18 Timi çok önce dağıtıldı. Timin, bu davayı hâlâ umursayan son üyesi olabilirim. Ne yapmam gerek? Bunu eyalet departmanına rapor edip eski soruşturmayı sürdürmeli mi? Bu

büyük ihtiyatsızlık olur... Bir kanıt parçasından heyecana kapılırsam hem işim hem de itibarım tehlikeye girer. Han ve ekibi buna dahil olamaz. Daha değil. Bununla kimseye belli etmeden ilgilenmeliyim.

14 EKİM 2002

Eyalet departmanında Zeng Rihua adında becerikli bir gençle irtibat kurdum. Çevrimiçi takipte yardımcı olmayı kabul etti. Departmanın dijital kameralarından birini ödünç aldım. Zeng'in yardımıyla muhtemel şüphelilerin fotoğraflarını çektim. Dava yıllar önce gizlilik derecesine alındığından kimseye ne yaptığımı anlatamam veya kimseden yardım isteyemem. Umarım zamanımı boşa harcamıyorum.

19 EKİM 2002

Bugün bir sürü fotoğraf çektim. Gece Huang ile görüştüm. Fotoğraflardan kimseyi teşhis edemedi.

Bu forum paylaşımı bir sürü görüntülenme ve yanıt alıyor. Yazan ise sessizliğini koruyor. Belki de mide bulandırıcı bir eşek şakasıdır.

Zeng, çevrimiçi mesaj panolarında kullanıcıların büyük bölümünün ergenlerden ve genç yetişkinlerden oluştuğunu söyledi. Bunları 1984'teki bir davayla ilişkilendirmek zor. Yine de bu gençlerden bazılarını araştırsam iyi olabilir. Zeng son zamanlarda eyalet merkezindeki bilgisayar veri tabanında bazı garip tutarsızlıklar fark ettiğini söyledi. Teorisine göre eyalet sisteminde bir bilgisayar korsanı dolanıyor. Haklıysa, farazi şakacının bu eski davadan nasıl haberi olduğunu açıklanabilir.

Bu, Zheng'in günlüğünde öldürülmeden bir gün önce alınmış son nottu.

Keşke bunu eyalet merkezine rapor etseydin... Pei içini çekti. Kulağa ne kadar saçma gelse de Zheng'in mezarın ötesinden onu dinlediğini hayal etti. "Katilinle boğuşurken," dedi yüksek sesle, "bunun eşek şakası olmadığını anlamışsındır. Ama artık çok geçti, değil mi?"

Kapıya üç kez vurulmasıyla Pei'in düşünceleri yarıda kesildi. Belgeleri düzgün yığınlar halinde toparlayarak iskemleden kalktı. Kapıyı açtığında karşısında Mu Jianyun duruyordu.

"İyi akşamlar Başkomiser."

"Dava hakkında konuşmaya mı geldiniz?" Pei sesini dost canlısı çıkarmaya çalıştı. "Gelin, rahatınıza bakın."

Yerine döndü, Mu da karşısındaki divana oturdu. Masasındaki dosyalara yan yan baktı.

"Ben de dava dosyalarını okumayı yeni bitirdim. Birkaç sorunun cevaplanmasında uzmanlığınızdan yararlanabilir miyim?"

Pei gülümsedi. "O kadar kibar olmayın. Kendime uzman diyecek kadar ileri gitmezdim. Aklınızda ne var?"

"Uzmanlığım psikoloji olduğundan, davalara genellikle şüphelinin suç işleme güdüsünü ve ruh halini analiz ederek yaklaşırım. Buradan sosyal geçmişini, deneyimlerini ve kişilik özelliklerini çıkarsayarak psikolojik profilini oluştururum. Bizim davamızda öne çıkan şey, hem önceki imzasız mektuplarda hem de yeni çevrimiçi iletilerde kullanılan takma ad."

Mu bir kalem alıp not defterine *Erinyeler* kelimesini yazdı. "Bu adın anlamını biliyor musunuz?"

Pei cevap vermedi.

"Yunan mitolojisinde Hiddetliler'e verilen bir isim. İntikam tanrıçaları. Efsanelerde, Erinyeler'in ağır suçlar işlemiş kişileri takip ettiği söylenir. Bu suçlular nereye giderse gitsin Erinyeler onları izleyerek vicdanlarını ıstırap ve suçluluk duygularıyla doldurur. Sonunda her birine suçlarının bedelini ödetirler."

"Yani katilimiz eski kafalı. İntikam tanrıçaları..."

"1984'teki cinayetlerde iki kurban imzasız birer mektup aldı. İkisi de Erinyeler diye imzalanmış ölüm ilanlarıydı. Belli ki katil her iki kurbanı da çarpık bir adalet anlayışıyla cezalandırmaya kalkışmıştı. Buradan da size sormak istediğim soruya geliyoruz: İki kurban, Xue Dalin ve Yuan Zhibang, gönderilen mektuplarda yazan suçları işledi mi?"

"Emniyet müdür yardımcısı görevini ihmal etti mi, rüşvet aldı mı veya organize suça göz yumdu mu? Fikrim yok. O sırada sadece bir akademi öğrencisiydim. Öte yandan, Yuan..." Pei tereddüt etti. "Onun mektubundaki 'suçların' olası olduğu söylenebilir."

"Başkomiser Pei, Yuan'ın en yakın arkadaşınız olduğunu anlıyorum ama bu davanın ayrıntıları açısından bana doğru ve kesin yanıtlar vereceğinizi umuyorum."

"Anlıyorum," dedi Pei isteksizce. "Yuan akademide mükemmel bir öğrenciydi. Doğruyu söylemek gerekirse çoğu yönden ona gıpta ederdim ama kadınlara zaafı vardı."

Mu tekrar Pei'in masasına dağılmış dosyalara baktı. Aralarında Yuan'ın büyütülmüş bir fotoğrafı vardı. Adam gerçekten de çok yakışıklıydı.

"İlişkileri uzun ömürlü olmazdı," dedi Pei. "Patlamadan altı ay kadar önce akademide yöneticilik eğitimi gören bir kızla çıkmaya başladı. Kız göz kamaştırıcıydı ve Yuan kesinlikle ona karşı bir şeyler hissediyordu. O sırada Yuan'ın gerçekten durulacağına emindim." Pei başını iki yana sallayıp içini çekti. "Ama birkaç ay sonra ayrıldılar."

"Neden?"

"Sanırım Yuan böyleydi. Sebep ne olursa olsun, ilişkiyi bitiren oydu. Kız o gün yurda Yuan'ı aramaya geldi. Gözleri kızarmıştı. Yuan, benden kıza onun nerede olduğunu bilmediğimi söylememi istedi. Gerçi şüphelerim vardı, ama kızın bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim. O sırada Yuan'ın hatırına kürtaj yaptırdığını bilmiyordum elbette. Sonra nehre atlayıp intihar etti." Pei utançla başını eğdi.

"Bazı erkekler alçak olabiliyor," diye yapıştırdı Mu. Dik dik Pei'e baktı. "Ya Yuan? Vicdan azabı çekti mi? Azıcık da olsa?"

Pei başını iki yana salladı. "Neredeyse anında başka bir kız buldu, yerel gazetenin mektup arkadaşı bölümünden. Bir süre yazıştıktan sonra çıkmaya karar verdiler. İlk randevuları için yer ve zaman belirlediler. On sekiz nisan."

Mu başıyla kendi kendine onayladı.

"Yani patlamadan önce Yuan'ı en son görenlerden biri mektup arkadaşıydı, öyle mi?"

Pei hafifçe omzunu silkti. "Ne düşündüğünüzü biliyorum ama cevap sizi hayal kırıklığına uğratacak. Patlamadan sonra ilk 4/18 Timi yurt binamıza gelerek Yuan ile mektup arkadaşı arasındaki bütün yazışmaları topladı. Mektuplardaki adresin izini süre-

rek Chengdu'daki başka bir kolejde okuyan bir kıza ulaştılar. Kız değil Yuan ile buluşma ayarlamak, onun adını bile duymamıştı. Sınıf arkadaşlarının hepsi onun ifadesini doğruladı: Kız gün boyu kampüsteydi."

"Asıl gönderici Yuan'a sahte bir ad ve adres vermiş olabilir mi?"

"Kesinlikle. Dosyaları yakından incelerseniz mektupların ölüm ilanlarındaki o mükemmel el yazısıyla yazıldığını göreceksiniz."

"Yuan kampüste yaşıyordu," dedi heyecanla noktaları birleştiren Mu. "Cinayeti bu kalabalık yerde gerçekleştirmek neredeyse imkânsızdı. Bu yüzden katil Yuan'ı tek bir bombayla kanıt parçalarının her birini ortadan kaldırabileceği kenar mahallelere çekti."

Pei başıyla onayladı.

"Çok titiz bir şerefsiz," dedi Mu. Kaşlarını çatıp Pei'e baktı. "Katilin yöntemleri mide bulandırıcı olsa da neden Yuan'ı hedef seçtiğini anlayabiliyorum. Kadın peşinde koşmak, bir kızı hamile bırakıp terk etmek ve intihara sürüklemek. Bu tür davranışları gerçekten hoş gördüğünüzü söylemeyeceksiniz değil mi Başkomiser?"

Pei gözlerini kaçırdı. "Elbette hayır. Ama terk edilmiş bir depoda, bombaya bağlanmış olarak ölmeyi de hak etmiyordu. Yuan benim arkadaşımdı. Davranışı ne kadar alçakça olsa da özünde iyi biri olduğuna inanıyorum."

"Anlıyorum. Yardımınız için minnettarım Başkomiser Pei. Şüphelinin psikolojik profili gelişmeye başladı." Pei'e yatıştırıcı bir tebessüm gönderdi. "Şimdi ne yapacaksınız?"

"Hayatta kalan tek kişiyi, Huang Shaoping'i ziyaret edeceğim." Pei fotokopi yığınından bir kâğıt çekti. "Zheng onun iletişim bilgilerini bırakmış."

"Mükemmel. Onunla ben de konuşmak istiyorum. Yarın beraber gitmeye ne dersiniz? Üstelik Han ikimizi de başından savmaya çalışıyor."

Aslında sadece birimizi, diye içinden düzeltti onu Pei.

ÖLÜM İLANI

22 EKİM, 07:12

Normal bir günde ufuk çizgisi çoktan sabah güneşine boğulmuş olurdu ama o gün kasvetli, kurşuni güz, şehrin üstünü loş, gri bir pusla örtmüştü.

Ağrı, Huang Shaoping'i hafif uykusundan kıvrandırarak uyandırdı. Eski yanıklar iyileşmişti fakat her yağmurda derisinin her bir santimi, alevler içindeymiş hissi veriyordu. Sıktığı dişlerinin arasından nefes çekerek ızdırabının kendisini on sekiz yıl önceye götürmesine izin verdi.

O beş saniye zihninde hayatının geri kalanından daha canlı biçimde duruyordu. Kadın bombadan bir kablo koparmıştı. O ve yanındaki adam, bir alev topu tarafından anında yutulmuştu. Kendisi bir tepkide bulunamadan, haşlayıcı bir ısı dalgası üstünden geçmiş ve bilincini kaybetmeden saniyeler önce kendisini mutlak bir dehşet ve umutsuzluğa gömmüştü.

Yine de hayatta kalmıştı. Kırık kemikleri ve vücudunun dörtte üçünü kaplayan üçüncü derece yanıklar düşünülünce sağ kalması bir mucizeydi.

O bir dakika ise hayatının seyrini tümden değiştirmişti. Tırnaklarıyla kazıya kazıya cehennemden çıktığında kendisini acınacak bir enkaz halinde bulmuştu. Dünyanın geri kalanının gözünde bir ucubeydi.

Patlama hayatını paramparça etmişti. Kendisinin insanları görmekten korktuğu kadar insanlar da onu görmekten korkuyordu. Yalnız bir çöl ağacı gibi tek başına kalmıştı. Son on sekiz yılın gerçekte ne denli acı verdiğini kimse anlayamazdı.

Huang yatağında kıvrıldı. Duvardaki bir çatlaktan yağmur damlıyordu. Bir örümcek tavana doğru seğirtti. Adamın kulakları seyirdi. Nefesini tutup bekledi.

Kronik ağrısı, duyularını keskinleştirmişti. Yaklaşan ayak seslerini duydu. Birkaç saniye sonra kapıya vuruldu.

"Kim o?" Törpü gibi bir sesle konuşan Huang'ın sorusu dişlerinin arasından güçlükle çıkmıştı.

"Polis."

Gelen hep polis olurdu zaten. Bu çöplüğü başka kim ziyaret ederdi ki? Huang yataktan güçlükle kalktı ve koltuk değnekleriyle zıplaya zıplaya kapıya gitti. Kapıyı açtığında karşısında sivil kıyafetli bir adam ve bir kadın duruyordu. Yüzlerinde birbirinin aynısı olan afallamış ifade vardı.

Huang bu bakışa gayet aşinaydı. İki memurun da onu görünce toz olmaması yeterince etkileyiciydi. Yine de sesine şüpheli bir ton verdi. "İkiniz de aynasızsınız. Çavuş Zheng'e ne oldu?"

"Ben Longzhou Polis Merkezi'nden Pei Tao," dedi rozetini gösteren adam. "Bu Mu Jianyun, eyalet polis akademisinde okutman." Yanındaki kadın, kendini zayıf bir tebessüme zorladı.

"Pei Tao... Pei Tao..." Huang, memurun kimliğini okurken kendi kendine mırıldandı. Ardından şüpheli bakışlarını bu davetsiz misafirlere çevirdi.

Huang'ın yüzündeki yanık yaraları derisini geriyor ve gözlerinin akına karışıyordu. Gözlerini diktiği Pei, teninde bir ürperme hissetti. Neyse ki Huang çabucak dönüp evine girdi.

"Gelin," dedi alçak bir sesle.

Odaya giren Pei'yi ve Mu'yu küf kokusu karşıladı. Pei Longzhou'daki memuriyetinde epey yaşam alanı görmüştü fakat bu daire sefillikti. Mu hafifçe koluna öksürdü.

"Kapıyı arkanızdan kapatın. Yoksa cereyan yapıyor."

Pei, Huang'ın ceket giymediğini fark etti. Adam yatağa doğru topallayarak şiltenin üstündeki kırışık ve pis battaniyeye sarındı.

Mu ahşap kapıyı dikkatle kapattı. Oda karanlığa büründü. Pei ile ikisi aniden nefes almakta güçlük çekmeye başladı.

"On sekiz yıl önceki bir dava hakkında soru sormaya geldik," dedi Pei. "Patlama hakkında." Lafı ağzında gevelemeye veya uzun süre burada kalmaya niyeti yoktu.

Huang gözlerini devirerek acı bir kahkaha attı. "Başka bir işe yaramam zaten. Ya Çavuş Zheng? O neden gelmedi bu kez?"

"Öldü," diye cevapladı Pei hafifçe. "Zheng iki gece önce öldürüldü. Ölümünün depo patlamasıyla ilgili olduğuna inanıyoruz.

Bunu yapan adamın kimliğini tespit etmekle görevliyiz. Sizi vakan adamın. Ve onu yakalayacağız. Bu yüzden geldik."

"N-ne oldu? Zheng daha birkaç gün önce buradaydı!"

"Bazı fotoğrafları teşhis etmenizi istedi, değil mi? Tanıdığınız biri oldu mu?"

"O resimler..." Huang bir şey hatırlamaya çalışırcasına yavaşça konuştu. Bir an sonra başını iki yana salladı. "Hayır, o kişi fotoğrafların hiçbirinde yoktu."

"Emin misiniz?" diye ısrarla sordu Pei. "Çavuş Zheng, bu resimleri silmek için kasıtlı bir teşebbüs sırasında öldürüldü."

Huang başıyla onayladı. "Eminim. O fotoğraftakiler sadece çocuktu. Bu olaylar sırasında çoğu daha doğmamıştı bile."

Pei, kabulle homurdanıp başka bir yaklaşım denemeye karar verdi.

"Şimdilik fotoğrafları bir kenara koyalım. Patlama gününde gerçekten ne gördüğünüzü ayrıntılı olarak anlatmanızı istiyorum."

Huang kaşlarını çattı. "Bunu sayısız kez yaptım."

"Biliyorum, notları okudum. Bizzat duymak istiyorum." Pei'in ses tonu itiraza yer bırakmıyordu.

"Pekâlâ." Huang isteksiz bir bakışla dudaklarını yalayarak konuşmaya başladı. "On sekiz yıl önce kırsaldan yeni gelmiştim. Hurda toplayarak geçiniyordum. Gecelerimi depoya bakan eski bir ulaşım tünelinde geçirirdim çoğunlukla. On sekiz nisanın ikindisinde dışarı çıkmak içimden gelmedi. Tünelde kıvrılıp uyudum. Bir süre sonra uyandığımda depoya birkaç kişinin teker teker geldiğini gördüm. Başta aldırış etmedim, ama kadını görünce göz atmaya karar verdim."

Pei tek kaşını kaldırdı. "Neden ki?"

Huang neşesiz bir kahkaha attı. "Orası terk edilmiş bir depoydu. İçeride bir adam varken bir kadının da girdiğini görmüştüm. Ne düşünmemi bekliyorsunuz?" Güldü. "Libidomun beni neredeyse öldüreceğini kim bilebilirdi."

Pei'in bakışları elması kesecek bir keskinliğe ulaştı. Huang, neredeyse farkında olmaksızın gülmeyi kesti.

"Kelimelerinizi dikkatle seçmenizi öneririm," diye Huang'ı uyardı Mu. "Onlardan biri Başkomiser Pei'in sevgilisiydi. Diğeri de en yakın arkadaşıydı."

Huang'ın yüzünde bir korku ifadesi gezindi. Huzursuzca Pei'e baktı.

"Bilemezdiniz," dedi ifadesini yumuşatan Pei. "Bu konuyu uzatmayalım. Depoya üç kişinin girdiğini gördüğünüzü mü söylemiştiniz?"

"Doğru. Üç kişi. İki erkek ve bir kadın. İlk adam depoyu kadın gelmeden önce terk etti."

"Her birinin depoya ne zaman girip çıktığını kesin olarak söyleyebilir misiniz?"

"Saatim yoktu." Huang omzunu silkti. "Tek söyleyebileceğim, ikinci adam geldiğinde birincisi geleli yarım saatten biraz fazla olmuştu. Birinci adam bir süre sonra gitti. Kadın daha sonra geldi."

Pei ve Mu birbirlerine baktı. Aynı şeyi düşünüyorlardı: Birinci adam Yuan'ı beklemiş, onu tuzağa düşürmüş, bombayı yerleştirmiş ve Meng gelmeden gitmişti.

"Dava dosyalarında yazdığına göre, ilk adamın neye benzediğini görmüşsünüz," dedi Pei. "Neden polise bir eşkal vermediniz?"

"Onu sadece uzaktan gördüm. Görünümüne dair kesin fikrim yok."

Mu başını hafifçe yana eğdi. "Onu tekrar görseniz tanıyabileceğinizi söylemediniz mi?"

Huang'ın dudakları sırıtmayla ayrılarak iki sıra parlak dişi ortaya çıkardı. "Polis kazadan sonra benim için çok şey yaptı. Ameliyatımı karşıladı. Beni bedavadan bu muhteşem daireye yerleştirdi. Yardıma hazır olduğumu göstermek istedim sadece."

"Ama dediniz ki..."

"Sadece *belki* tanıyabilirim dedim. Ayrıca o, o zamandı. Üzerinden neredeyse yirmi yıl geçti."

Mu başını iki yana salladı, alnı hüsranla kırışmıştı.

Bu soru dizisi çıkmaza girdi, diye düşündü Pei. *Başka bir açıdan ele almalıyız.*

"Kadının ardından depoya girince ne gördünüz?" diye sordu.

"Bina genişti. Bir sürü tozlu konteyner ve bir şeyler taşımak için ağır iş makineleri. Görünmemek için girişin yakınında bozuk bir makinenin arkasına saklandım. Yerde oturan bir adam gördüm. Kolunu rahatsız bir açıda kaldırmıştı. Kadın onun yanına çömelmiş, yanındaki bir şeyle oynuyordu. Adam kadına kendisini bırakıp gitmesi için bağırıp duruyordu. Ne yaptıklarını anlayamadım. Başımı çeviremiyordum. Kadın radyo gibi bir şeye haykırarak 'Kırmızı kablo. Mavi kablo,' deyip duruyordu. Sadece bu kadarını çıkarabildim. 'Kırmızı kablo. Mavi kablo.' Bir erkek sesi..."

"Yeterli!" diye çıkıştı Pei. Gözleri kızarmıştı. "Ben... ben bu kısmı biliyorum."

"O halde bilmek istediğiniz nedir?" diye sordu Huang huzursuzca.

Pei derin bir nefes aldı. "En sonunda ne olduğunu söyleyin."

"Radyodaki adam, 'Kırmızı kablo,' dedi." Huang'ın yanakları seyirdi. "Patlama oldu."

"Kadın nasıl görünüyordu?" diye fısıldadı Pei. "Yüz ifadesi, hareketleri. Gözünüzü ondan ayırmamıştınız değil mi?"

"Doğru. Onu izliyordum. Şimdi düşünüyorum da, garip. En sona kadar sinirli görünüyordu. O en son anda ise üstüne garip bir sükûnet geldi. Hatta gülümsüyor gibiydi. O son saniyelerde öylesine güzeldi ki..."

Pei'in tırnakları avuçlarına batıyordu. Sıkıntılı nefes alıp verişi düzene girdiğinde ayağa kalktı.

"Bu oda çok boğucu."

Mu fırlayıp kapıyı açtı. Odaya bir temiz hava dalgası girdi ve Pei'in ciğerleri ferahladı. Pei tam dışarı çıkmak üzereyken Huang seslendi.

"Bir dakika memur bey."

Pei başını çevirdi. "Ne var?"

Huang çatlak dudaklarıyla sırıttı. "Rüzgâr üşütüyor. İçliğimi giymeliyim. Bana yardım eder misiniz? Gördüğünüz gibi ellerim eskisi kadar hünerli değil. İçlik yatağın yanındaki sandıkta."

Pei sandığı açınca yüzüne göz yaşartıcı bir koku çarptı. Küf, sirke ve ter kombinasyonu. Nefesini tutarak adamın yün içliğini sandıktan çıkardı. Huang pantolonunu çıkarırken Mu dönüp odadan çıktı.

Huang aniden Pei'in omzunu kavradı.

"İkiniz de beni sorgulamaya gelmediniz," diye fısıldadı memurun kulağına.

Pei adama anlamadan baktı. "Elbette onun için geldik. İkimiz de timin üyesiyiz."

Huang yün içliğini yukarı çekmeye çalışırken sesini alçalttı. "Sen beni sorgularken kadın bir saniye bile bana bakmadı. Seni inceliyor, her bakışını ve hareketini değerlendiriyordu. Depo patlamasından beri pek çok polisle bir arada bulundum. Nasıl çalıştıklarını bilirim. Kadın benim için gelmedi. O seni izliyor."

Pei göğsünün sıkıştığını hissettiyse de yüz ifadesi değişmedi. Huang'ın giyinmesine yardım etti. "Bunu neden söyledin bana?" diye sordu hafifçe.

Huang zorla kıs kıs güldü.

"Çoğu insan değil bana pantolon giydirmek, irkilmeden yüzüme bile bakamıyor."

Pei adamın ürkütücü hatlarını acıyarak tekrar inceledi. "Zaman ayırdığın için teşekkür ederim," dedi ve daireden çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Dışarıda sulu kar yağıyordu. Damlalar kıl kadar inceydi ve Pei'in yüzüne buz gibi çarpıyordu. Mu bir süredir dışarıda bekliyordu. Temkinli gözleri sokaktaki bir paslı apartman kapısından diğerine, sanki kapılardan bir tanesi aniden açılacakmışçasına hareket ediyordu. Huang'ın dairesinden çıkan Pei'e baktı.

"Meng ile yer değiştirebilseydiniz o son birkaç saniyede kendi muhakemenize güvenebilir miydiniz? Yoksa onun fikrini mi isterdiniz?"

Pei bir an sessiz kaldı. "Kendi muhakememe güvenirdim."

"O halde Meng neden sizi dinledi? O kör inanç nereden geliyordu? Hatta düşündüm de, sizi dinlediğini ve çektiği kablonun kırmızı olduğunu nereden biliyorsunuz ki?"

Onun soru yağmuru Pei'i afallattı. Beceriksizce gülümsemeye çalışarak hafifçe içini çekti. "Çavuş Zheng'in neden ölüm o adam için daha müşfik bir son olurdu dediğini artık biliyorum."

Mu gülümsedi. "Aslında buna katılmıyorum. Duvardaki takvimi gördünüz mü?"

"Gördüm," dedi Pei kısa bir duraklamanın ardından. "Kapının hemen yanına çivilenmişti."

"Şu günlük takvimlerden. Sayfalarını tek tek kopardıklarından. Oradaki sayfaya baktım; bugünün tarihiydi."

"Yani hâlâ uğrunda yaşadığı bir şey olduğunu söylüyorsunuz. Biraz zorlama değil mi?"

Mu başını iki yana salladı. "Hayatı hiç de zannettiğiniz kadar umutsuz değil."

---

22 EKİM, 07:55
BAŞKOMİSER HAN HAO'NUN OFİSİ

Zeng, açık kapıyı iki kez tıklatıp Başkomiser Han'ın ofisine dalarak bir not uzattı. El yazısı güçlükle okunuyordu, başkomiser bunun genç memurun bilgisayara olan bağlılığının bir yan etkisi olup olmadığını merak etti.

"'Konum: Dongming Bahçeleri, 12 no.lu bina, 404 no.lu daire. Adı: Sun Chunfeng,'" diye alçak sesle okuyan Han başını kaldırıp Zeng'e baktı. "Bu da ne demek?"

"Aradığımız eleman bu, bulacağımız yer de burası."

Zeng sırıtıp masaya birkaç fotoğraf attı. Fotoğraflarda saç rengini açmış genç bir adam görülüyordu. Bunlar bir İnternet kafenin içinden çekilmişlerdi.

"Silinen fotoğrafları kurtardın mı?"

Zeng kulağını kaşıyarak tembel tembel başını salladı. "On sekiz ekim sabahı, 10:25 ile 10:30 arasında çekilmişlerdi."

Han fotoğrafları alarak teker teker inceledi. "Nottaki bilgiyi nasıl elde ettin?"

"Dün söylediğim gibi, Çavuş Zheng internet kafeleri ona verdiğim bilgilere dayanarak buluyordu. Fotoğrafların çekildiği zamanı IP izleyicimin kayıtlarıyla karşılaştırdım ve Normal Üniversitesi yakınındaki Qianghui İnternet Kafe'de çekildiklerini buldum. Kafeye gidip kayıtlarını inceledim. Bu çocuk tüm sabah

bilgisayar başındaymış. Sabit diskin o zaman aralığındaki çalışma verilerini aldım. Şu an çocuğun anlık mesajlaşma numarası, iki e-posta adresi ve dört ayrı çevrimiçi hesabının bağlantı bilgileri elimde," dedi Zeng kıkırdayarak. Ağzını açıp geniş geniş esnedi. Yorgunluğuna karşın kendinden epey hoşnut görünüyordu.

"Alışveriş hesabına bağlı adresi mi kontrol ettin?" diye sordu Han sabırsızlıkla.

"Bingo," dedi sırıtan Zeng. "Geçerli kargo adresi Dongming Bahçeleri'ndeki daireye bağlıydı. Yerel karakolla irtibata geçtim. Bu evin sahibinin numarasını verdiler. Altı ay önce Sun Chunfeng adında birinin taşındığını onayladı. Yeni kiracının en ayırt edici özelliği ne olabilir? Rengi açılmış saç."

Han gülümsedi. "İyi iş çıkarmışsın. Yine de umarım farkındasındır, adresi elde ettiğinde benimle bağlantıya geçebilirdin. Benim elemanlarım ayak işlerini hallederdi."

Zeng kıs kıs gülüp başını sallayarak cevap verdi. "Aman Başkomiser, artık aynı ekipte olduğumuzu sanıyordum."

"Evet," dedi Han, "bu da artık bana karşı sorumlu olduğun anlamına geliyor. Bir daha BT ekibine emir vermenin cazibesine kapıldığında bunu unutma."

"Peki efendim. Siz bunun izini sürerken burnumu sokmayacağım. Hay aksi, bütün gece ayaktaydım! Biraz uyumam gerek."

Zeng gerinerek yerinden kalktı ve ofisten çıktı. Han, adamın uzaklaşmasını izledi. Çocuk düzgün bir polis olamayacak kadar laçka ve asiydi ama aynı zamanda sorgulama becerileri hafife alınamazdı.

Başkomiser bir sonraki hamlesini düşündü. Seleflerinin on sekiz yıl önce düştükleri hataları tekrarlamayı göze alamazdı.

Masasındaki telefondan bir numara çevirdi.

Yin her zamanki gibi ilk çalışta açtı. Han zaman kaybetmedi.

"Başkomiser Xiong'u ara. İkinizi de DERHAL ofisimde istiyorum!"

22 EKİM, 08:31
DONGMİNG BAHÇELERİ

Dongming Bahçeleri, Chengdu'nun birçok eski moda semtinden biriydi. Tuğla binalar arasındaki yollar iki arabanın yan yana park edebileceği genişlikte olsa da Han binaya giderken sadece bir avuç araç görmüştü. Yetmiş-seksen yaşlarında bir grup adam parkta uzun bir banka oturmuştu, birkaç yaşlı adam ve kadın ise binaların arasına yerleştirişmiş rüzgâr geçirmez egzersiz aletlerinde idman yapıyordu. Han birkaç genç kiracının binalardan alelacele fırladığını fark etti; onların hareketleri gıcır gıcır beyaz gömleklerden, evrak çantalarından ve koyu renkli eteklerden oluşan bir akım meydana getiriyordu. Yaşlıca kiracılar mahallelerine giren polis arabalarına merakla gözlerini kısarak bakarken beyaz yakalı gençler bunu fark edemeyecek kadar meşguldü.

Mütevazı biçimde altı kat yükselmiş On İkinci Bina'nın dışında birkaç yabancı yüz görülüyordu. Gündelik giysiler içinde binanın çevresine yayılmışlardı. Bu insanlar, kayıtsız tavırlarına karşın, civardaki bütün yollarda ve sokak aralarında nöbet tutuyorlardı. Hepsi de kriminal polis gücüyle şehrin SPU ekibinin birinci sınıf memurlarıydı ve gizli bir baskın için acilen çağırılmışlardı.

Başka bir grup memur binaya girdi. Bazıları geride kalarak nöbete durdu. Her katta dört daire vardı; her daire, standart ahşap kapıya ilaveten parmaklıklı metal bir kapıyla korunuyordu. Çekirdek ekibin elemanları apartmanın dar merdiveninden çıkarak 404 no.lu odanın kapısına ulaştı.

Han'ın ve Xiong'un SPU memurları duvara yaslanarak gizlendikten sonra eli ayağına dolanan yaşlı adama, ev sahibine, kapıya yaklaşması için işaret verdiler. Yaşlı adam zili çaldı, Sun Chunfeng'e seslenerek kirayı almaya geldiğini söyledi.

Kahreden bir bekleyişe karşın içeriden hiç cevap gelmedi.

Yin, Han'ın işaretiyle ev sahibini oradan uzaklaştırdı. İri yarı bir SPU memuru hemen Xiong'un arkasından çıkıp kapıya doğru sürüldü.

Chengdu'nun SPU ekibinde hemen her türden uzman mevcuttu. Memur Liu Song, kilitler konusunda şehirdeki hırsızlardan daha bilgiliydi. Önce koruyucu metal kapıyı denedi, kapı sallanarak açıldı. Gülümseyen Liu Song, ahşap kapının kilidine ince bir maymuncuk soktu ve kilitten hafif bir tıkırtı duyuldu. Adam sol elini kaldırarak kapının açıldığını işaret etti. Han ve diğer polisler silahlarını çekip harekete geçmek için beklemeye koyuldu.

Xiong Liu'nun işaretini tekrarladı. Liu başıyla onaylayarak kapıyı elleriyle hafifçe itti. Kapı sessizce kayarak açılınca polis memurları içeri daldı.

Kendilerini tek yatak odalı eski bir dairede buldular. Loş, dar oturma odası, suni deriden divan ve küçük bir televizyon seti dışında boştu. Polisler odaya dağıldı. Biri elini kaldırıp diğerlerine durmalarını işaret etti. Onlar da dinlediler. Muhtemelen yatak odasına açılan kapının ardından hafif bir hışırtı geliyordu.

Başkomiser Han diğerlerinin önüne atılarak odaya daldı. Kapı aralığından gelen ışık önce yatağa vurdu ve Han fenerini odada gezdirdi. Pencerenin önünde kıvranan vücudu görünce silahını kaldırdı.

"Kıpırdama!" diye gürledi.

Xiong ve diğerleri odaya dalarak ona katıldı.

Saçlarını sarartmış bir adam pencerenin altında oturmuş, duvara yaslanmıştı. Gözlerinin etrafına siyah bir kumaş bağlanmıştı, ağzının üzerindeki kalın bant da ses çıkarmasını engelliyordu.

Han gerildi. Burada bir şey fazlasıyla ters gidiyordu. Silahını kılıfına sokup Sun'ın gözündeki kılıfı gevşetti. Genç adam histerik bir telaşla kıvrılırken bön bön Han'a baktı. Kalorifere kelepçelenmişti.

"Kıpırdama! Biz polisiz!" diye bağırdı Han.

Sun'ın gözlerindeki dehşet, yerini umuda bıraktı. Ağzını örten bandın ardından bir şeyler haykırdı.

Han uzanıp bandı çıkarmaya başladı. Liu odanın diğer tarafından yaklaştı. Demir maymuncuk takımını çıkardı ve genç ada-

mın ellerindeki kelepçeleri çözmek üzere hünerine başvurmaya hazırlandı.

"Hayır! Onlara dokunma!" Bant ağzından çıkar çıkmaz Sun bağırdı. "Bomba! Bomba var!"

Xiong'un sinirleri gerildi. Liu'yu sert biçimde geride tutup kelepçeleri incelemek için çömeldi. Tam da korktuğu gibi, anahtar deliğinden çıkan iki ince kablo Sun'ın gömleğinin ön tarafında, göğüs seviyesinde kayboluyordu.

Han ve diğerlerine geri çekilmeleri için işaret eden Xiong, Sun'ın gömleğinin önünü dikkatle kaldırdı. Kablolar beline bağlı kare şeklinde plastik bir kutuda sonlanıyordu.

"Bomba bu!" Üstüne çöken dehşet, Sun'ın çığlıklarını histerik hıçkırıklara çevirmişti. "Kapıyı açtığınızda etkinleşti. Zamanlayıcısı on dakikaya ayarlıydı!"

Xiong kutunun elektronik ekranını fark etti. Kırmızı rakamların geriye doğru saydığını görünce kanı dondu. Sekiz dakikadan az zaman kalmıştı.

Xiong Han'a şöyle bir baktı. "Binayı tahliye edin," dedi.

Han tek kelime etmeden adamlarını aceleyle odadan çıkarttı. Binanın dar koridorları acil haykırışlarla yankılandı.

"*Dördüncü katta bomba var*!"

"*Herkesi dışarı çıkarın*!"

Xiong, Liu'ya döndü. "Git tahliyeye yardımcı ol. Burada yapacağın bir şey yok."

Liu amirine baktı, yüzünde şok ve utanç karışımı bir ifade vardı. O kilide dokunmuş olsaydı... Fakat Liu emirlerini almıştı. Başkomiser Xiong tüm dikkatini bombayı incelemeye vermek zorundaydı.

Dairenin dışında ayak sesleri ve haykırışlar yankılandı.

Sun, titrek bir enkaza dönmüştü. Panik içindeki gözleri Xiong'un yüzüyle bomba ekranı arasında gidip geliyordu.

"Kıpırdama." Xiong, aniden bir tebessüm çakıp genç adamın omzuna vurdu. "Bombayı etkisiz hale getireceğim," diye açıkladı.

O anda Sun'ın titremesi durdu. Gözlerinde bir umut ışığı parladı.

Xiong, İsviçre çakısını kavrayıp bununla bombanın gövdesini açtı. Vidaların teker teker düşmesiyle gövde yerinden çıktı. Nefesini tutan Xiong, kaplamanın plastik dilini hafifçe çekti. Tam gövdeyi çıkarmak üzereyken bir şeyin hareketlerine direndiğini sezdi. Donakaldı.

Gövdeye bağlı bir kablo vardı. İhtiyatına karşın iş işten geçmişti. Cihazdan alçak bir uyarı sesi geldi ve dijital ekrandaki rakamlar aniden bulanıklaştı. Bombayı etkisiz hale getirmek için şimdi bir dakikadan az zamanı kaldığını anlamıştı.

Sun uzun bir inilti koyverdi. Bacaklarını bağlayan iplerle mücadele etmeye başladı.

Xiong alnından akan terlere aldırmadı. Kaybedecek bir şeyi kalmadığından gövdeyi bombadan kopardı.

Ekrandaki geri sayım sıfıra ulaştı.

İçeriden küçük bir duman bulutu çıktı. Ufak silikon parçaları yere döküldü. Belli belirsiz fakat hareketli bir melodi Xiong'un kulaklarını doldurdu. Parçalanmış gövdeden yavaşça çıkan kâğıdı görünce nefesini tuttu.

Bunun hiç de bomba olmadığını kavradı. Alt tarafı anahtarlı bir müzik kutusuydu.

SPU başkomiseri derin bir nefes aldı ve üstünden büyük bir yük kalktığını hissetti. Ardından tuhaf bir koku duydu. Kokunun kaynağını ararken Sun'ın pantolon ağındaki ıslaklığı fark etti. Alayla yüzünü buruşturan Xiong, bombanın gövdesinden çıkan kâğıt parçasını aldı. İçeriğine şöyle bir bakarak koridora fırladı. Han ve diğer polisler tahliyenin koordinasyonuyla meşguldü, onların dikkatini çekmesi zaman aldı.

Herkes sahte bomba hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra Liu daireye dönerek Sun'ı kelepçelerden kurtardı. Genç adamın kendini toparlaması uzun sürdü. Nihayet ortalık sakinleşince Sun önceki birkaç saati anlatmaya başladı.

Çavuş Zheng'in cinayetinden sonraki akşam, Sun Chunfeng tüm geceyi kafede geçirmişti. Eve döndüğünde şafak söküyordu

ve yatağa yığılır yığılmaz uyumuştu. Uyandığında hareket edemediğini fark etmişti: Elleri, ayakları ve gözleri bağlanmış, ağzı kapatılmıştı.

Tanımadığı bir adamın sesi Sun'ın kalorifere kelepçelendiğini ve vücuduna bir bomba bağlandığını açıklamıştı. Bombanın fitili kelepçedeki anahtar deliğine bağlıydı. Kapı açıldığında uzaktan kumanda tetiklenecek ve bombanın zamanlayıcısı on dakikadan geriye saymaya başlayacaktı. Kelepçeyi açtıkları takdirde bomba tetiklenecekti.

Sun daha sonra ayak seslerinin uzaklaştığını duymuştu. Birisi gelene kadar karanlıkta korku içinde beklemekten başka çaresi yoktu.

Han küplere binmişti. Sun'ın ifadesi şüphelinin gerçekten de erkek olduğunu doğrulamış gibiydi, ama bu ayrıntı hariç, soruşturmada hiç ilerleme sağlayamamışlardı.

"Tuzağa düştük. Zheng'i öldürdükten sonraki gün buraya gelip bu tuzağı hazırladı."

"Yani o silinmiş fotoğraflar bize kasten bırakılmış bir iz miydi?" diye sordu Xiong.

"Apaçık değil mi? O görüntüleri kurtarmaya çalışacağımızı biliyordu ve bu da bizi koşa koşa Sun'a getirecekti."

Xiong kızgınlıkla başını salladı. "Sadece bir not bırakmak için neden bunca çaba harcadı?" diye sordu, şimdi Han'ın elinde tuttuğu kâğıda atfen. Başkomiser yazıyı o kadar çok okumuştu ki kelimeleri gözü kapalı ezbere söyleyebilirdi.

O mükemmel, mekanik el yazısı.

ÖLÜM İLANI

SUÇLU: Ye Shaohong
SUÇLARI: Yol vermeme kavgası, ikinci derece cinayet, hukuk sisteminin suiistimali
CEZA TARİHİ: 23 Ekim
CELLAT: Erinyeler

Han'ın elleri hiddetle titriyordu. Katilin tehdidi açıktı.

Ellerini titreten korku değil, kontrol edemediği öfkesiydi.

Erinyeler hedeflerinin adlarını ve cinayet tarihlerini kasıtlı olarak açıklıyordu. Polisle alay ediyordu. Onları aşağılamaya çalışıyordu. Amacı başka ne olabilirdi?

Han, emniyeti indirilmiş bir tabanca gibiydi. Kasıtsız dahi olsa en ufak baskıda tetiklenecekti.

Bir adam elektrikli bir alıcıyla oynuyordu. Sessiz, sakindi; Han'ın tam tersi. Elinde, kronometre gibi bir dizi kayıtlı süre gösteren cihazdaki rakamlara bakıyordu.

"Daireye ulaşmaları yirmi bir saat elli dakika. 'Bombayı' sökmeleri dört dakika on bir saniye," diye memnuniyetle mırıldandı. "Fena performans değil. Bu, her şeye rağmen ilginç olabilir."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PEİ'İN SIRRI

22 EKİM, 10:40
CHENGDU KRİMİNAL POLİS MERKEZİ,
KONFERANS ODASI

Zeng konferans odasına geri çağırıldığında henüz iki buçuk saat uyuyabilmişti. Berbat haldeydi; gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü, saçı darmadağınıktı.

"Hay ben böyle işin! Sun Chunfeng denen herif çıkmaz sokak mı yani?" diye haykırdı Zeng umutsuzlukla. "Elimizde hiçbir şey yok."

Han dik dik yanıtladı. "Aile geçmişini, kişisel geçmişini, sosyal yaşamını ve son faaliyetlerini araştırdık. Çevrimiçi 'adalet çağrısına' rastladığında Erinyeler'in eline düşen tipik bir lise terkten ibaret. Hepsi bir düzmeceydi. Sun'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu."

Zeng'in çalışmasının meyveleri, müteveffa Çavuş Zheng ile koordine ettikleri tüm o IP izleme planı heba olmuştu. Zeng, ürpertici gerçek kafasına dank edince yüzünü buruşturdu. "Olaylar derinleşiyor. Ben yanıldım. Bu herif baştan beri bizi kandırıyordu. Ludist [1] falan değil. Kaşarlanmış bir profesyonel."

Yin bu toplantının tutanaklarını tutuyordu, ama kalemi say-

1 Ludizm, 19. yüzyılda tekstil işçilerinin teknoloji karşıtı hareketi (ç.n.).

fanın üzerinde donakaldı. Zeng'in tutumundaki geri dönüş şaşırtıcıydı.

"Kayıp fotoğraflar katilin taktiğinin sadece bir parçasıysa, saiklerine dair ilk spekülasyonlarımız da temelsiz olabilir," dedi Han. "O halde başa dönelim. Zheng'i neden öldürdü?"

Yin, gitgide karanlığa gömüldüğü hissine aldırmamaya çaba göstererek tutanaklarına döndü. Bu davada tahmininden daha çok katman vardı. Yapabileceği en iyi şeyin, diğer ekip üyelerinin durum analizlerini dinleyip uzmanlıklarını özümsemek için elinden geleni yapması olduğuna karar verdi.

Xiong sesini yükseltti. "Aslında katilin saikini bulmak zor değil. Zheng'in 4/18 soruşturmasını tekrar açtıktan sonra öldürüldüğünü unutmayalım. En olası senaryo hâlâ değişmedi: Zheng yeni bir ipucu bulmuştu ve bunu örtbas etmek için öldürüldü. Haklısınız. Gerçek soru, neden bizi oynatıyor? Anlamadığım tek şey bu." SPU başkomiseri yumruğunu sıktı.

"Katilin davranışı büsbütün tutarsızdı," dedi Mu.

Şu ana kadar düşüncelere dalmış olan Pei, öğretim görevlisine baktı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Eylemleri psikolojik bir çelişkiyi gösteriyor. Zheng'in öldürülmesinin ardındaki saik çavuşun bir keşfini örtbas etmek olsaydı, polisin dikkatini çekmekten kaçınırdı. Ne var ki, polise bu tuzağı kurarak tam tersini yaptı."

"Hepsi iyi hoş da," dedi Pei, "bizi Erinyeler'in yaptığı şeyi neden yaptığını anlamaya hiç yaklaştırmıyor."

"Yeni bir gelişme var," diye lafını kesti Han. "Sun'ın dairesindeki cihazı incelerken bir verici keşfettik." Han'ın işaretinin akabinde Yin, dizüstü bilgisayarının klavyesinde bir tuşa bastı. Ekranda vericinin dijital fotoğrafı görüntülendi.

Zeng dikkat kesildi. "Elbette! O sahte bomba başka bir numaraydı!"

"Ne tür bir sinyal ilettiğini biliyor muyuz?" diye sordu Xiong.

"O, sahte bombanın zamanlayıcısına bağlı basit bir vericiydi," dedi Han. "Zamanlayıcının mevcut durumunu alıcı bir cihaza iletebiliyordu."

Zeng kahkahaya boğuldu. "Ne bok yiyordu bu? Saat mi tutuyordu?"

Pei aniden düşünceli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Parmak ucuyla masaya vurmaya başladı. Han bunu fark etti.

"Aklınızda bir şey var, Başkomiser Pei."

"Düşünme şeklimizde bir sorun var. Aslında müşterek tutumumuzdaki bir sorun demek daha doğru."

Pei, odadaki gücenik bakışlara aldırmadı.

"Kendimize yanlış sorular soruyoruz. 'Şu ana kadar ne biliyoruz?' 'Katil bizi nerede atlattı?' Öncelikle bir konuda dürüst olmalıyız: Katilin bilmemizi istediği şeyler haricinde kesinlikle hiçbir şey bilmiyoruz. Biz onun seyircisiyiz! Çevrimiçi ortamda manifestosunu yayımladı, Çavuş Zheng'i öldürdü ve ekmek kırıntılarından bir yol hazırladı ki onu takip edelim. Bir sonraki cinayetinin tarihini ve kurbanın adını bile söyledi!" Pei gözlerini kıstı. "Bizi baştan beri parmağında oynatıyor."

Pei odadaki herkesin müşterek başarısızlıklarını sayarken yüzlerinin utançla yanmasını izledi. Umursamazca kıkır kıkır gülen Zeng hariç hepsinin.

"Peki şimdi ne yapmalıyız? Kendimize mi acımalıyız?"

"Başkomiser Pei çok iyi bir noktaya değindi," diye ekledi Mu. "Katilin amacı Çavuş Zheng'i öldürmekten çok daha büyük. Polislere meydan okuyor. Bu onun için sadece bir oyun."

"Kesinlikle," dedi Pei. "Bu bir oyun; parçalarını birleştirmek için büyük zahmetlere girdiği bir oyun. Son on sekiz yılı bunu planlamakla geçirdi. Artık oyun başladı ve avı da elinde. Gerçi oyunda hâlâ bir şey eksik. Bu tek şey olmadan da, planı ne kadar ustaca olursa olsun arzuladığı heyecanı bulamayacak."

Zeng abartılı bir soluk bıraktı. "Bilemedim. Eksik olan ne?"

"İyi bir oyun, becerikli bir rakip gerektirir," dedi Pei alaycı bir tebessümle. "Çavuş Zheng'in öldürülmesi göründüğünden daha basit olabilir. Unutmayın, 4/18 soruşturması on sekiz yıl boyunca unutuldu. Gizliydi. Gömülüydü. Belki de katilimiz oyunu yeniden başlatmak istiyor."

"Çavuş Zheng'i, polisin timi yeniden oluşturacağını bilerek mi öldürdü demek istiyorsunuz?" diye sordu Zeng.

"Bakın Dongming Bahçeleri'nde neler oldu," dedi sesi heyecanla yükselen Pei. "Bu bir sınavdı. Bizi doğrudan Sun Chunfeng'e götüren izi kasten bıraktı. Saat bile tuttu."

"İnanılmaz," diye mırıldandı Xiong. "Bu kesinlikle inanılmaz!"

"Hayır, Başkomiser Xiong," dedi Pei kendinden emin. "Olgulara uyuyor. Düşünüyorum da performansımız standartlarına uygun muydu?"

Mu, dudağını ısırarak "Gerçekten," dedi. "Erinyeler'in tutumunu bu açıdan analiz edince eylemlerinde hiçbir tezat yok. Aksine oldukça kesin bir amaç sergiliyor."

Yin alnındaki teri sildi. Düşünmeli mi, not mu almalı bilemiyordu.

"Rahatsız edici olduğu kadar da saçma," dedi Han. Bunun Pei'in analizine mi, yeniden tanımlanmış rakiplerine mi yönelik olduğu belirsizdi. "Oyun oynamak istiyorsa şüphesiz oynayacağız!" Yumruğunu masaya indirerek odaya bir ürperti yaydı.

"Sayı," dedi Zeng acı acı. "İkinci raunt ne zaman başlıyor peki?"

Han, Yin'e "Ölüm ilanını göster herkese," diye emretti.

Nihayet, diye düşündü Yin. Artık bildiği topraklardaydı. Derin bir nefes alıp bilgisayarda sağ ok tuşuna bastı ve verici görüntüsünün yerini el yazısıyla yazılmış bir not taraması aldı.

"Bu not," diye açıkladı Han, "Sun'ın dairesindeki bombanın gövdesinde bulundu."

"Yirmi üç ekim," diye okudu Zeng. "Yarın."

"Yin," dedi Han. "Bu 'Ye Shaohong' hakkında neler biliyoruz?"

Yin'in bir düğmeye basmasıyla ekranda bir kadın fotoğrafı belirdi.

"Ye Shaohong. Kadın, otuz yaşında, evli ve çocuksuz. Chengdu'nun bir sakini, şu anda şehrin güneyindeki Jinding Merkezi'nde bulunan bir villa sitesinde ikamet ediyor. Bayan Ye bir iş kadını. Varlıklı. Duhua İthalat ve İhracat Limited Şirketi'nin genel müdürü. Şirket lüks giyim alanında çalışıyor; indirimde birkaç aylık maaşa denk tarzda şeyler."

Zeng aniden lafa karıştı. "Bu şehirde 'Ye Shaohong' adında bir sürü kadın var. Doğru kişi mi değil mi nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"O da ölüm ilanını aldı." Yin konuşurken bir sonraki görüntüyü getirdi. "Bunlar Erinyeler'in forumda yayımladığı manifestoya

gelen cevaplar. Ye Shaohong'un adı üçüncü cevapta çıktı. Yedi yüzden fazla kullanıcı bu iletiyi onaylayan karşılıklar verdi. Bu kurbanın forum kullanıcıları tarafından seçilmiş olması muhtemel."

"Gerçek bir halk seçimi," diye mırıldandı Zeng.

"Ama tam olarak ne yaptı ki?" diye sordu Mu.

Ye Shaohong'un fotoğrafına baktığında içinde sempatiye benzer bir his uyandı. Kadın çekiciydi evet, ama Ye'yi gördüğünde ilk düşündüğü kelime "güzel" olmamıştı. "Disiplinli" daha uygundu. Kadının kısa ve modern bir saç kesimi vardı, çenesiyle elmacık kemiklerinin etrafındaki gergin cilde ustalıkla bir makyaj yapılmıştı. Odadaki erkekler göremese de Mu, kadını kapalı bir kabuk gibi saran azmi fark etmişti. Mu da günümüz Çin'inde bir iş kadını olmanın ayrılmaz parçalarından; çifte standartlardan ve art niyetli yorumlardan kendini böyle korumaya alıyordu. Kadının renkli dış yüzeyinin altında başka bir şey gizlenmişti. Mu, bunun gurur olduğunu düşündü.

Mu'nun ve Pei'in şaşkın bakışlarını fark eden Yin, kadının suçunu açıkladı.

İki yıl önce, nisan ayının beşinde, işe gitmekte olan Ye Shaohong yepyeni kırmızı BMW'sini soyadı Wang olan bir çiftçinin yol kenarındaki sebze tezgâhına sürmüştü. Tezgâh devrilmiş ve ikisi tartışmaya başlamıştı. Wang, Ye'nin verdiği zararı karşılamasını istiyordu. Diğer taraftan, Wang'ın yanında bir düzine başka meyve ve noodle satıcısı da çarşı sokağında sıralanmış olmasına rağmen, Ye, onun tezgâhının yolu tıkadığında ısrarcıydı ve konuyu daha fazla tartışmayı reddetti.

Ye'nin olay yerinden ayrılmasını önlemek için Wang arabanın önüne dikildi. Tanıklara göre, Ye'nin BMW'si aniden ileri atılarak Wang'a çarptı. Adam hastaneye kaldırıldı ve aldığı yaralardan dolayı orada öldü.

Olayın çok sayıda görgü tanığı vardı ve haberler hem elektronik ortamda hem de ağızdan ağıza çabucak yayıldı. Yerel hü-

kümetin sokak satıcılarına yaptığı baskıya karşın pek çok kişi Wang'ın tarafını tuttu ve derhal bir hikâye oluşturuldu: Varlıklı, imtiyazlı bir işkadını zavallı bir sokak satıcısını soğukkanlılıkla öldürmüştü. Ye, arabayı geri vitese alıp Wang'ın etrafından dolanmak istediğini, ama satıcıyla tartışmasından ötürü siniri bozulunca doğru vitese geçemediğini açıkladı. Bunun korkunç ve talihsiz bir kaza olduğunda, kendisinin de kurban olduğunda ısrar etti. Olaydan sonraki adli süreç kadının açıklamasını kabul etti ve Ye, yüklü bir para cezası ödeyerek serbest kaldı. Bu hafif ceza bir ihtilaf dalgasına yol açtı; medya çok geçmeden suçlama ve kınama çığlıklarıyla doldu. İnsanlar, Ye'nin Avrupa'da seçkin bir diplomat olan kocasını, nüfuzunu kullanarak davayı düşürmekle suçladı.

"Nihayetinde," diye bitirdi Yin, "Ye Duhua'daki işine döndü ve müdür yardımcısı pozisyonundan şu anki genel müdür pozisyonuna hızla terfi ettirildi."

Xiong kati bir hoşnutsuzlukla başını salladı. Diğer ekip üyelerinin yüzlerinde benzer duygular belirdi.

Zeng, işaret parmağını kaldırarak "Şimdi bunu duyduğumu hatırladım," dedi. "Demek direksiyondaki Ye idi. Evet, sürücünün sağlam bağlantıları olduğunu duymuştum."

Yin, konuşmaya nihayet kendi fikrini katarak "Ben de kasıtlı olduğuna inanıyorum," dedi. "Olay yerindeki şahitler Bayan Ye'nin arabayı çalıştırmadan önce Wang'a sözlü saldırıda bulunduğunu, hatta çekilmezse onu ezmekle tehdit ettiğini söylemişti. Bana sorarsanız arabayı yanlış vitese kazara geçirdiği bahanesi ikna edici değil."

Han boğazını temizledi. "Yasalar, suçu kanıtlanana kadar herkesin masum olduğunu söyler. Birini ikinci derece cinayetten mahkûm etmek istiyorsanız destekleyici yasal kanıtlara ihtiyacınız vardır." Yin'e sert bir bakış attı. "Tartışmada söylenen ateşli sözler yeterli değildir."

"Gidip birini arabamla çiğnesem, ben de mi masumum yani?" diye yapıştırdı Zeng. "Biz polisiz. Neden bunu örtbas etmeye çalışıyoruz? Bakın, onu neden bu kadar hafif cezayla saldıklarını bilmek istiyorsanız, bunun iki açıklaması var: dolgun banka hesabı ya da kocası!"

Pei, Zeng'e daha fazla saygıyla baktı.

Xiong boğazını temizledi. "Konumuza dönelim. Sonraki adımımız nedir?"

Herkes gözlerini ekibin şefine çevirdi. Neyse ki başkomiser çoktan bir plan oluşturmuştu.

"Erinyeler yarın Bayan Ye'ye sözde adaletini getireceğini iddia ediyor. Bize böylesine küstahça meydan okuduğuna göre yapabileceğimiz en iyi şey geniş bir ağ yaymak ve pusuya yatmak olacak."

"Kocasıyla irtibat kurduk mu?" diye sordu Pei.

Han yüzünü ekşitti. "Biraz zamanımızı aldı ama özel sekreteriyle görüşmeyi başardık; adamın İsviçre Alplerinde üç günlük kayak gezisinde olduğunu söyledi. Oteline mesaj bırakacağına söz verdi; fakat çabucak cevap alabileceğimizi sanmıyorum. Bu arada harekete geçmemiz gerek."

Bu, Yin'e yönelik bir işaretti. Başkomiser sözlerine devam ederken Yin fareyi tıkladıkça ekranda bir dizi mekân görüntülendi.

"Erinyeler planladığı zamanını ve kurbanını bize açıkladığına göre, kadının polis tarafından korunmasını bekliyor olmalı. Bundan da, suikast teşebbüsünü kalabalık bir bölgede gerçekleştireceği sonucunu çıkarıyoruz. Her an her olaydan haberimizin olamayacağı, karmaşık coğrafyaya sahip bir yer. Bizce, burnumuzun dibinden sessizce gelip gitmeye çalışacak."

Ekranda yeni bir görüntü belirdi: endüstriyel camdan ve çelikten yapılmış etkileyici bir bina.

"Bayan Ye'nin bürosu, şehir merkezindeki Deye Binası'nda bulunuyor. Evinden her sabah dokuzda çıkıp işe gidiyor. Deye Binası eskice bir bina ve yeraltı garajı yok. Yani Bayan Ye arabasını yakındaki Halk Meydanı'na park ettikten sonra işe kadar yürüyor. Akşamüstü dört gibi çıkış kartını okutup evine gidiyor."

Ekip üyeleri şimdi küçük, malikâne benzeri bir yapıya bakıyordu. Bina ağaçlar, çitler ve minyatür bir fıskiye ile donatılmış gösterişli bir çimenlikle çevriliydi.

"Yaşadığı villa iyi korunuyor. Yirmi dört saat güvenlik kamerası çalışıyor. Deye Binası'nın güvenliği de oldukça sıkı. Bütün

giriş ve çıkışlar korumalı. Saldırının bu konumlarda gerçekleşmesi olası değil."

Han duraklayıp herkesin tüm dikkatini topladığından emin oldu. Yaklaşık yüz metre genişliğindeki büyük bir meydanı gösteren ekrana işaret etti.

"İşte," dedi. "Burası Halk Meydanı. Geniş bir kamusal alan, yoğun yaya trafiği ve yakın ana yollara hızlı erişimi var. Adamımızın açıkta saklanması da, kaçması da nispeten kolay olacak. Deneyeceği yer burası. Yarın ilk önceliğimiz meydanı güvenceye almak."

Han, Xiong'a bir göz attı. "Doğal olarak," diye ekledi, "cinayeti işlemekte kullanılabilecek alışılmadık yöntemlere karşı yine de önlemler almamız gerek. Gaz, uzun menzilli silahlı saldırı, vurkaç veya patlama. Başkomiser Xiong, işin bu yönüyle siz ilgileneceksiniz."

Xiong itiraz etti. "Yani Bayan Ye'yi bütün gün koruyup şüpheli cinayet işleme teşebbüsünde bulunduğunda onu yakalamak için harekete mi geçeceğiz?"

Han başıyla onayladı. "Kesinlikle," dedi sesini yükselterek. "Herhangi bir kimsenin polisin gözü önünde cinayet işleyebileceğine inanacak değilim."

Xiong, zihnini toplamak için bir an durdu. "Doğru yaklaşım bu değil. Bugün yaşananların ardından emin olabileceğimiz bir şey varsa, o da Erinyeler'in budala olmadığıdır. Bayan Ye'nin halka açık infazının intihar anlamına geldiğini biliyor olmalı. Bizi yemliyor. Anlamıyor musunuz? Bunların hepsi oyunun bir parçası. Yarın Bayan Ye'nin hareketlerini kısıtlayıp evden çıkmasını engellemeliyiz. Onun kişisel güvenliğini en iyi böyle garanti edebiliriz."

"Ya sonrası? Sahiden de onu sonsuza kadar evine kapatabileceğimize inanıyor musunuz? Diyelim ki Erinyeler yarın darbesini indiremedi. Pes edecek mi sizce? Ya Ye'ye yanında olmadığımız başka bir gün saldırırsa? Bu katili yakalamak için en iyi şansımızı nasıl tepebiliriz?"

"Ye'nin evi polis doluyken Erinyeler'in ortaya çıkacağını sanmıyorum. Biz hareket edene kadar bekleyecek. Yorulmaya başladığımızda," dedi Pei.

Xiong alnını kırıştırdı. "Korumamız gereken kişinin yem niyetine kullanıldığı bir planı onaylayamam."

Sinirlenen Han birkaç saniye düşündü. Ekibin liderlerinin bir çıkmaza girdiğini düşünmesindense konuyu oylamaya koymaya karar verdi.

"Çoğunluk kuralı. Hangi planı kullanacağımızı oylayacağız."

Xiong başını salladı. "Bunu kabul edebilirim."

İlk elini kaldıran Zeng'di. "Başkomiser Han'ı destekliyorum. Üstelik Ye örnek bir vatandaş değil. Neden özel muameleyi hak etsin?" Mu'ya kurnaz bir bakış atarak alaycı bir tonda devam etti. "Gerçi böylesine göz kamaştırıcı bir kadının ölmesine izin vermek yazık olur."

Mu, Zeng'in bakışını karşıladı. "Benim yargımı etkileyecek kadar güzel değil. Başkomiser Xiong haklı. Ye Shaohong'un hayatını korumak her şeyden daha önemli."

"İkiye iki," dedi Han. "Başkomiser Pei?"

Tüm gözler Pei'e döndü.

"Oyum Han'ın planına."

"Karar verilmiştir." Han, kendinden memnun bir tebessümle, odadakilerin tümünü kapsayan bir süpürme hareketi yaptı. "Şimdi stratejimizi konuşalım."

Öğleden sonra ikide, Ye Shaohong'u korumak üzere bir plan oluşturmuşlardı. Han'ın kriminal polis kadrosundaki ve Xiong'un SPU ekibindeki birinci sınıf memurlar meydanı güvenceye alacak ve Ye'yi sürekli koruma altında tutacak insan gücünü sağlamakla görevlendirildi.

Pei, Han ona dış göreve verildiğini söylediğinde şaşırmadı. Teoride Halk Meydanı'nın gözetimini yürüten polisleri izlemeye yardımcı olacaktı. Ancak Han, Pei'e sadece bir gözlemci olacağı bilgisini verirken hiç tereddüt etmemişti. Pei şikâyet etmedi.

Han ve Xiong, hazırlanmak için sadece bir günleri olduğundan derhal işe koyuldu. Zeng yarım kalan uykusunu almak umuduyla misafirhanedeki odasına koştu. Konferans odasında kalan

son ekip üyeleri, ikisi de "izleme" görevine atanan Pei ile Mu olmuştu. Mu, Başkomiser Han gittikten sonra bile ekibin son planına itirazlarını sürdürüyordu.

"Başkomiser, şimdi yaptığımız oylamada bir polis memurunun bağlı olması gereken bütün ilkelerin aleyhine karar verdiğinizin farkındasınızdır. Katili ilk hamleyi yapması için yemlemek yerine suçların gerçekleşmesini önlemeniz gerekiyor."

"Erinyeler'in bu kadar sıkı polis gözetimi altında başarı şansı olduğuna gerçekten inanıyor musunuz? Han haklı. Burada başka bir şey dönüyor."

Mu vazgeçmemekte diretti. "Dürüst olmak gerekirse yarın ne olacağı umurumda bile değil. Benim endişem, insanların akıllarından geçenler. Burada sadece Xiong ve ben mesleki ve ahlaki görevlerimizi savunduk. Han bu katili yakalamak için çok hevesli veya Çavuş Zheng'in intikamını alma ihtiyacıyla hareket ediyor. Veya belki de bu, işine yönelik aşırı sevgisinin bir göstergesidir. Zeng'de hem deneyim hem de beraberindeki olgunluk eksik. Her hâlükârda, sebepleri kişiliklerine uygun. Ya siz? Han'dan daha aklı başında görünüyorsunuz ve kesinlikle Zeng kadar sığ değilsiniz. Neden Ye'yi tehlikeye atmayı seçtiniz?"

Pei başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Herkes kendi düşüncelerinin az çok bilincindedir," dedi Mu alaycı bir sırıtışla. "Siz sadece bunlarla yüzleşmek istemiyorsunuz. Bugün Erinyeler'in Çavuş Zheng'i öldürme gerekçesini saptadınız. Teoriniz cüretkâr ve güçlüydü. Açıklamanız akla yatkın olsa da alışılmadık bir düşünce çizgisi izliyordu. Oraya nasıl ulaştınız?"

"Basit," dedi Pei. "Soruna başka bir açıdan baktım."

Mu başını sağa sola salladı. "Katilin bakış açısından mı yani? Akademide temel derslerde öğrettikleri türden bir şey. Ama siz hiçbirimizin düşünemediğini düşündünüz. Bu ne anlama geliyor?"

Pei gözlerini kısıp Mu'ya bakarak bitirmesini bekledi.

Kadın tekrar güldü. "Hepimizin içinde katilin düşünce yapısına en yakın olan sizsiniz. Bir açıdan çok benziyorsunuz."

Pei sandalyesinde gerildi. "Sanırım bunun aksini ispatlayamayacağım."

"Onunla boy ölçüşme fikri size çekici geliyor, değil mi?" Mu'nun gözleri parladı. "İkiniz de oyunun gerilimini arzuluyorsunuz."

Pei duraksadı, ardından kıkırdadı. Mu'nun ona düşünce sürecinin berrak bir tasvirini sunmasıyla bir tür rahatlama hissetmişti. "Büyük bir polis olmak için büyük bir suçlu olman gerektiği söylenir."

"Profesör Yang bunu kriminal soruşturma derslerinde anlatırdı, değil mi? İyi bir polis memuru ile iyi bir suçlunun birkaç ortak özelliği olduğunu söylerdi: keskin zekâ, dikkatli yapı, risk almaya yönelik doğal eğilim, bilgi açlığı. Diğer bir deyişle, madalyonun iki yüzü. Her ikisinin de en fazla arzuladığı ve elde etmesi en güç olan şey, dünyayı diğerinin gözlerinden görmektir."

"Kesinlikle. Profesör Yang'a çok şey borçluyum."

Mu, Pei'i yakından inceledi. "Şanslıyız ki madalyonun doğru tarafına düşmüşsünüz. Suçlunun yolunu tutsaydınız dehşet verici bir şey olurdu."

Pei başını salladı. "Daha dehşet verici olan en az bir şey düşünebilirim."

"Nedir o?" diye sordu Mu kaşlarını kaldırarak.

"Kadın bir psikolog."

Mu donakaldı. "Şaka da yapabiliyorsunuz yani?" dedi kaşlarını çatarak. "Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, erkekler hakkındaki fikrim değişmedi. Hakikaten alçak olabiliyorsunuz."

---

22 EKİM, 18:23
BAŞKOMİSER HAN HAO'NUN OFİSİ

"Eh, bugün uyumayı unutsam da olur." Zeng esnemesini bastırdı. Kan çanağına dönmüş gözleri heyecanla kocaman açılmıştı.

"Ne buldun?" diye sordu Han merakla.

"Piç, yarım saat kadar önce Ye Shaohong'un ölüm ilanını internete koydu."

Han dikkatini bilgisayara çevirdi. Zeng'in dediği gibi, forum-

da Erinyeler adında bir kullanıcının yazdığı "Ölüm İlanı" başlıklı bir ileti o anda ateşli bir tartışma konusuydu.

İleti, Sun'ın dairesinde buldukları mektupla aynıydı. Han, şimdiden birkaç düzineye ulaşmış cevapları taradı.

Başlık sahibi keçileri kaçırmış, diyordu biri.

Han'ın gözleri alttaki yoruma çevrildi. *Neden Ye Shaohong'u seçti? Neden benim karım değil?*

Ona deli diyebilirsiniz, diye yazıyordu başka bir kullanıcı, *ama başkalarının yapmaya korktuğu şeyi yapıyor.*

"Bunu gönderdiği IP adresini tespit ettin mi?" diye sordu Han. "Yapabilirsen, izini sürebiliriz."

"Kesinlikle küstah bir piç. İnterneti izleyeceğimizi biliyordu, yine de gitti bunu yayımladı. Vekil sunucu kullanıyor ama fazla zorlanmadan gerçek IP adresini bulduk. Ticari bir kullanıcıya tahsis edilmiş; bir halkla ilişkiler şirketi. İşte şirketin kayıtlı adresi."

Zeng Han'a bir kâğıt parçası verdi. Han IP adresini oluşturan sayı dizisini atlayarak gözlerini aşağıdaki posta adresine dikti: *Haizheng Binası, Yingbin Sokak, Ofis 901.*

Han adresi okurken Zeng başkomiserin masasında çerçeve içinde bir fotoğrafı fark etti. Solgun renkleri, birbirinin aynı sırıtışlarla yan yana durmuş iki genç memuru gösteriyordu. Birini tanıdı: daha genç bir Han.

Başkomiser boğazını temizledi ve Zeng sertçe başını kaldırdı. Han'ın gözlerinde acımasız bir pırıltı vardı.

"Git Yin'i bul. Yola çıkıyoruz," dedi başkomiser.

ON BEŞ DAKİKA SONRA
HAIZHENG BİNASI

Ofis 901, White Lodge Media adında küçük bir şirkete ev sahipliği yapıyordu. Sayısı bir düzineyi geçmeyen personel, mekâna bir ambar havası veriyordu. Danışma görevlisi Han'ı, Zeng'i ve Yin'i bir toplantı odasına yönlendirdi ve çok geçmeden Li soyad-

lı, ter içinde orta yaşlı bir adam olan şirket genel müdürü, ardında şirketin ağ yöneticisiyle karşılarına çıktı.

Memurların ilk sorgu turu, ofise öğleden sonra ikiden beri şirketin kendi elemanları dışında kimsenin girmediğini ve bu sürede hiçbir elemanın ofisten ayrılmadığını doğruladı. Han Yin'e girişte nöbet tutmasını emretti. Binanın dokuzuncu katındaydılar. Ofise giriş çıkışları engelledikleri sürece kimsenin olay yerinden ayrılması mümkün olmayacaktı.

Zeng notu ağ yöneticisine gösterdi. "Bu IP adresinin hangi bilgisayara ait olduğunu bulmalıyız," dedi.

"Benim... aaa... bir bakmam gerek."

Ağ yöneticisi, düz saçlı genç bir adamdı ve sinirleri epey bozulmuştu. İlk defa polisle yüz yüze gelmiş olmalı, diye düşündü Zeng.

Müdür, kekeleyen genç adama döndü. "Zaten bilmiyor musun? Sana ne için para ödüyorum ben?"

Genç elemanın yüzü, açıklamaya çalışırken pancar gibi kızarmıştı. Kekelemesi daha da artmıştı. "Burada dinamik IP adresleri kullanıyoruz Bay Li. Bu IP adresi şüphesiz ofisin içinde bir yerden. Hangi bilgisayar olduğunu ise doğrulamam... doğrulamam gerekecek."

"Defalarca söyledim," diye hırladı müdür. "Gençler işiyle gurur duymanın anlamını bilmiyor! Benim zamanımda..."

"Sorun değil. Onun hatası değil," diye araya girdi Zeng. Adamın elini savuşturarak genç elemanı yatıştırdı. "Git bir bak."

Yönetici notla beraber uzaklaştı.

"Tam olarak sorun nedir memur beyler?" diye sordu Li. "Birisi porno mu izliyordu? Fazla aramaya gerek yok. O adi Kang'dır, şüphesiz. Yarın bordrodan çıkmış olacak!"

Han bu konuşmayı sonlandırmaya oldukça hevesliydi. "Şirkette kaç kişi çalışıyor?"

"Ben dahil on iki. Burası küçük bir şirket. Yeni medya trendleri analizi alanında faaliyet gösteriyoruz ve daha yolun başında sayılırız." Cebinden bir kartvizit çıkarıp uzattı. "İşte kartım."

Zeng kartı alıp ilgisizce parmakları arasında döndürdü. Han sorguya devam etti.

"Bütün elemanlarınız bugün burada mı?"

"Evet, evet, buradalar," diye yanıtladı müdür. "Tüm personel şu anda bu odada çalışıyor."

Han Zeng'in omzuna dokundu. "Etrafa bir bakalım."

Kartı cebine sokan Zeng, Han'ın peşinden geniş ofise girdi. Ofis on bölmeye ayrılmıştı. Meraklı yüzler bölmelerden uzanarak davetsiz misafirleri inceledi.

Han odayı inceledi. On elemandan sekizi kadındı. Tanıştıkları ağ yöneticisi dışındaki tek erkek, vücudu patlıcana benzeyen kısa boylu genç bir adamdı. Hiçbirini gaddar, ölümcül bir suçluyla ilişkilendirmek mümkün değildi.

Zeng elini alnına vurdu. Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Kablosuz İnternet kullanıyorsunuz, değil mi?"

"Doğru. Birkaç yıl önce faaliyete geçtiğimizde şehir genelindeki ilk kablosuz İnternet müşterisiydik," diye açıkladı Li Zeng'e heyecanla. "Burası küçük bir şirket gibi görünebilir; fakat ofis düzenimiz birinci sınıftır."

Zeng kaşlarını kaldırdı. Kablosuz İnternet Chengdu'da artık yaygınlaşıyordu ve kesinlikle Pekin ve Şanghay gibi daha gelişmiş şehirlerde daha yaygındı ama bu olgu Zeng'in dikkatini çekmişti. Bu arada Li tekrar ağ yöneticisine döndü.

"Neler oluyor? Kontrolün bitti mi?"

Gergin eleman hücresinden çıktı. "Bu, ah, biraz garip. Ofisteki tüm bilgisayarları kontrol ettim. Hiçbiri bu IP adresine bağlı değil."

"Ne demek istiyor? Bir yanlışlık mı oldu?" diye Zeng'e fısıldadı Han.

"Ofis ağı bu adresi kesinlikle bir kullanıcıya atamış ve, ee, öğleden sonra üç sıralarında kesinlikle bir bilgisayar bu adresle oturum açmış," diye kekeledi ağ yöneticisi. "Garip olan ise, o bilgisayarın bizden birine ait olmaması." Endişeyle patronuna baktı.

Li'nin gözleri irileşti. "Bizim bilgisayarlardan biri değil mi? Bizden değilse nasıl ağımıza erişebiliyor?"

Yöneticinin alnından terler akmaya başladı.

"Ben... ben hafta sonuna kadar parola atamayı planlıyordum..."

Zeng somurtup Han'a "İşte bu ipucumuz da elimizden kaçtı," dedi. "Dizüstü bilgisayarı olan herhangi biri sistemlerine girebilir. Ofisin içinde olmaları bile gerekmez!"

Han'ın yüzü asıldı. İpuçları uçup gitmişti.

"Parola atamadın mı?" diye bağırdı Li. "Elin değmişken kapı şifremizi de girişe asıver istersen, ha?"

Ağ yöneticisi başını eğip patronunun öfkesine sessizce katlandı.

Zeng Li'nin omzuna dokundu. "Ona bağırmanın bir faydası yok."

"Nedenmiş?" Müdürün alnında bir damar atıyordu.

"Ağınıza üç katmanlı güvenlik kursaydı bile, aradığımız adam bunu birkaç dakikada kırabilirdi."

Han elini salladı. "Burada işimiz bitti," dedi, sesinde iğrenme tınısı vardı.

Yin, devriye arabasını merkeze gerisin geri sürerken aklındakileri söylemekten kendini alamadı.

"Bugünün zaman kaybı olacağını biliyordum. Katil çevrimiçi iz bırakmayacak kadar akıllı. Yoksa nasıl bu ölüm ilanlarıyla bize meydan okuyacak cesarete sahip olsun?"

Han soğuk soğuk yardımcısına baktı. "Rakibimiz yarın için hazır. Sen hazır mısın?"

"Ben... ben bunu demek istemedim Başkomiser," dedi Yin süklüm püklüm.

"İkiniz sesinizi kesecek misiniz?" diye homurdandı Zeng. "Ellerini direksiyondan ayırma Yin. Güzellik uykuma dönmek istiyorum."

Yin yolun geri kalanında konuşmadı.

Yaklaşık on dakika sonra merkeze ulaştılar. Zeng çıkıp tek başına yürüdü. Bitkinliğine karşın, kendi dairesine uyumaya gideceğine Mu'nun odasına yöneldi. Kapıyı çalmadan içeri girdi. Yemek hazırlamakla meşgul olan Mu, kapısını açık bırakmıştı.

İçeri dalan Zeng'i Mu'nun çatık kaşları karşıladı. İkisi de sivil polisti ama eyalet akademisindeki okutmanlık görevinden ötürü Mu kendisini Zeng'in biraz üstünde kabul ediyordu. Kendini ona denk gösterme çabalarından hoşnut değildi.

"Neden geldin?"

"Davayı sayın meslektaşımla tartışmak için elbette. Sen neden geldiğimi düşünmüştün ki?" Zeng sırıtarak kanepeye oturdu. Anın tadını çıkararak burnundan derin derin nefes aldı. "Ah, odan bile harika kokuyor. Dış güzelliğe aldanmak kolay."

"Dava hakkında konuşmak istiyorsan neden kapıyı kapattın?"

"Başkomiserle görüşürken sen de kapıyı kapatmıyor musun?" diye sordu Zeng hınzır hınzır.

Zeng'in sözleri kulağa arsız gelse de Mu onu zararsız buluyordu. Üstelik tutumu bulaşıcıydı. "Konuşmak istediğin asıl konuyu anlat," diye sordu. "Ne de olsa onca yolu teptin. Lafı gevelemeye ne gerek var?"

"Han sana özel bir görev verdi," dedi Zeng alçak bir sesle. Mu, şakacı tonun çabucak kaybolması karşısında şaşırmıştı. "Pei'i araştırıyorsun."

Mu başını hafifçe sağa doğru eğdi. "Bu ilginç bir varsayım Zeng."

Adam belirgin bir tatminle sırıttı. "Başkomiser Pei Tao dava ile ilgili olarak oldukça şüphe çekici. On sekiz yıl önceki depo yangınının iki kurbanına da oldukça yakındı: Birine âşıktı, diğerinin en yakın arkadaşıydı. Polisi ilk çağıran da oydu. Patlamadan önceki davranışı, en hafif deyişle dengesizdi. Üç gün öncesine geri saralım, Çavuş Zheng cinayetinde yine olay yerindeki ilk kişiydi. Tam bir tesadüf zinciri. Bunlar düşünüldüğünde, Han'ın Pei'i gözlem altında *tutmaması* için deli olması gerek."

Zeng'in yanına bir sandalye çeken Mu, "Mantığın şaşırtıcı ölçüde sağlam," dedi. "Seni hafife mi aldım diye düşünmem gereken yer burası mı?"

Zeng kirpiklerini kırpıştırdı. Çapkın bir harekette bulunduğunu düşünüyor olabilirdi; gerçekte ise kendini daha da şapşal göstermişti.

"Benim klişe maço aynasızlardan olduğumu mu sanmıştın?

4/18 davası hakkında hepinizden daha fazla bilgiye sahibim. Han veri yığınında bilgisayar analizi yürütmemi istedi."

"Ya?" Mu kaşlarını kaldırdı. "Herhangi bir keşif var mı?"

"4/18 davasından önce akademide birkaç iç disiplin soruşturması yapılmış. Hepsi de bağlantılı."

Mu başını iki yana salladı. "Dava dosyasında bundan bahsedilmiyordu."

"Kaskını takmanı öneririm," dedi Zeng kendini beğenmiş bir tavırla, "zira aklını başından almak üzereyim. 4/18 cinayetlerinden önceki altı ay boyunca polis akademisinde sözde 'disiplin ilanları' bulunmuş."

"'Disiplin ilanı' mı?" Mu aniden nefesini çekti. "Demek istediğin..."

"Oraya geliyorum," diye lafını kesti Zeng. "Bu ilanlardan dört tane vardı ve her biri ufak bir ihlalde bulunmuş dört ayrı akademi öğrencisine gizlice verilmişti. Her öğrenci, ihlalin önemine göre, görünüşte bu notları yazan gizemli kişi tarafından terbiye edilmişti. Cezalar... utanç vericiydi, ama hiçbiri haliyle ağır suçlar değildi ve eyalet akademisi tarafından ele alınmadı."

Mu, Zeng'in kasten kendini tuttuğunu sezdi. Bu defa oltaya gelmeyi reddetti.

"Tamam, tamam. En iyi kısmını söyleyeceğim. Her ilanın altındaki imza..." Mahsus durakladı.

Mu gözlerini devirdi. "Hadi ama Zeng."

"'Erinyeler'!" dedi genç adam keyifle. "Ve daha da iyisi geliyor. El yazısının tarzı sonraki ölüm ilanlarındakilere çok benziyordu."

"Tanrım," dedi Mu. Sersemlemişti.

"Söylemem gereken bir şey daha var," dedi Zeng sakince. "Dört disiplin ilanı da ceza gerçekleştikten *sonra* bulundu."

"Uyarılmamışlar mıydı?" diye sordu Mu heyecanla. "Ayrıntıları anlat."

"Dosyalarımda disiplin ilanlarıyla ilgili toplam dört vaka var. İlk ilan 1983'ün sonlarında ortaya çıktı. Hedefini sınavda kopya çekmekle suçluyordu ve akademinin sınav sonuçlarını açıkladığı gün gönderilmişti. O öğrenci kocaman, dolgun bir sıfır aldı.

"Akademinin sonraki soruşturmasında, bu öğrencinin sınav kâğıtlarına yazdığını iddia ettiği bütün cevapların esrarengiz biçimde kaybolduğu görüldü. Öğrenci dersin öğretmeninden bir açıklama talep ettiyse de sınav kâğıdında yazan isim ve sınav numarası şüpheye yer bırakmayacak şekilde onun elinden çıkmıştı. Haliyle sorgusuz sualsiz atıldı.

"4/18 cinayetlerinin ardından ise tim bu öğrencinin izini sürdü. Babasının hot-pot* lokantasında garsonluk yapıyordu. Ekip elemanları, bu suçlamaları dava açmak için canlandırmadıklarına genci ikna etti, ardından genç de sınavda gerçekten kopya çektiğini itiraf etti. Ne var ki, sınav kâğıtlarının nasıl bomboş hale geldiğine dair hiçbir fikri olmadığında ısrarlıydı."

"Ya diğer davalar?"

"İkinci disiplin ilanı, bir kız öğrenciyi, yurdundaki başka kızlardan para ve kişisel eşya çaldığı iddiasıyla hedef almıştı. Kız bir gün duştan çıktığında dolabındaki giysilerin kayıplara karıştığını gördü. Dolap hâlâ sıkı sıkı kilitliydi. Kilit tek bir anahtarla açılabiliyordu ve o anahtar da duş alırken kızın bileğindeydi. Bu 'Erinyeler'in dolaptaki giysileri nasıl ele geçirdiği tam bir muammaydı."

Mu Erinyeler'in yöntemlerinin gizemini çözmeye çalışırken sessiz kaldı.

"Üçüncü hedef, başkalarını gözetleyip sırlarını ortaya döktüğü için adı çıkmış bir erkek öğrenciydi. Bir gece yarısı kampüsteki hoparlör sistemi açıldı ve hoparlör, öğrencinin günlüğündeki son derece mahrem yazıları haykırdı. Daha sonra, birinin yayın odasına girerek önceden kasede kaydedilmiş bir mesajı çaldığını keşfettiler." Zeng hikâyeyi bitirmeden önce sırıttı. "Şimdi asıl bomba geliyor: Bu öğrenci günlüğünü daima yanında taşıyordu. Kimse bu Erinyeler'in günlüğün içeriğine nasıl eriştiğine dair bir açıklama getiremedi."

Zeng, parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Mu adamın bundan zevk aldığını fark etmişti; fakat kendisi de büyülenmişti.

"Son hedef başka bir erkek öğrenciydi. Onun suçu... sanırım çok fazla sevdiği söylenebilir. Açık olmak gerekirse haddinden fazla kızı seviyordu. Öğrenci kampüsün balo salonunda bir dansa

* Yahniye benzer bir tür çorba (ç.n.)

gitti. Çıktığı iki kız da onu bekliyordu ve aldatma eğilimi ortaya çıktı. Sonrasında iki kız da, öğrenciden kendilerini dansa davet eden notlar aldıklarını ileri sürdü. Yani çocuk beyinsiz olabilir ama kesinlikle böyle aptalca bir şey yapmazdı. Bu da şüphesiz Erinyeler'in işiydi."

Mu'nun zihni hızlı hızlı çalışıyordu. "Ya kaset?" diye sordu. "Üçüncü davada kampüs hoparlöründen yayınlanan? Erinyeler'in sesi kaydedilmişti. Başka birinin el yazısını taklit etmek zor değildir, fakat kendi sesini değiştirmek bambaşka bir şey."

"Hedefi on ikiden vurdun, aynı usta bir okçu gibi. Tam aradığım kadın!" Gözleri parlayan Zeng cebinden bir MP3 çalar çıkardı. "Kasetteki kayıt burada. Dinlemek ister misin?"

Mu kulaklıkları taktığında kulağına alçak ve boğuk bir erkek sesi geldi. "Sesine ne olmuş?" diye sordu.

"Basit. Burnunu tutuyordu," dedi konuşurken kendi burnunu sıkan Zeng. Garip ses tonu, kayıttakine benziyordu.

"Bunu düzeltebilir miyiz?"

"On sekiz yıl önce cevap hayır olurdu. Artık işler değişti," diye kıs kıs güldü Zeng. "Günümüzün yazılımları hayal bile edemeyeceğin şeyler yapabilir. Sesi, adamın normal tonda konuştuğu haline benzetecek şekilde değiştirebiliriz."

Zeng, MP3 çalarda bir düğmeye bastı. Kayıtlı ses şimdi daha normal çıkıyordu. Garip biçimde tanıdık da geliyordu, ancak Mu onun kaynağını tam yerine oturtamamıştı.

"Ses genç çıkıyor şimdi, değil mi? Bu bize şüphelinin on sekiz yıl önce onlu yaşlarının sonunda veya yirmilerinin başında olduğunu gösteriyor. Şimdi, yazılımda biraz daha ince ayar yaparak onu on sekiz yıl sonraki haline benzetebiliriz."

MP3 çalarda bir sonraki parçaya geçerken Zeng'in dudaklarında garip bir tebessüm oynaştı. Kulaklıktaki ses şimdi daha kalındı. Mu'nun gözleri büyüdü.

"Başkomiser Pei!"

Zeng gururla kabardı. Başını oyuncu bir tarzda iki yana salladı. "Sanırım görevinin ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun."

Mu kulaklığı çıkardı. "Han bunu biliyor mu?"

"Cık," dedi başını kayıtsızca sallayan Zeng.

Mu uzun bir an genç adama baktı. "O halde neden bana söylüyorsun?" diye sordu soğuk soğuk. "Bu başkomisere rapor etmen gereken bir şey."

Zeng tekrar sırıttı. "Bu adamı güzel bir kadınla konuşma bahanesi için suçlayabilir misin?"

Gözleri sinsi sinsi odada gezindi. Bir erkek arkadaşa, hatta bir aileye işaret edecek bir fotoğraf veya hatıra göremedi. Odanın ayırt edici tek özelliği, Nietzsche, B. F. Skinner ve Cai Yuanpei'in kitaplarından oluşan küçük yığındı; Zeng'in zar zor tanıdığı isimler. Mu en basit deyişle, sosyal bir tip değildi.

"Bitti mi?" Mu küçümseyici bir ses çıkardı. "Han'ı arıyorum ve derhal gelmesini söylüyorum."

Zeng, Mu'nun oda telefonunu almak üzere olduğunu görünce çabucak onun eline uzandı. "Hey, dur bir dakika. Beni satıyor musun?"

"Belki," dedi kadın. "Bana derhal neler olduğunu anlat."

"Tamam tamam, sana gerçeği söyleyeceğim. Pei Tao ile pek fazla zaman geçirmedim, ama onun katil olmadığına eminim."

"Elimizde bu disiplin ilanlarının kanıtı olarak sesi var," dedi Mu. "Sonraki ölüm ilanlarının arkasında onun olduğuna dair kanıt olmasa da şüphelenmek için yeterince sebebimiz bulunuyor. Bir öğrenciyi akademiden attırdı, unutma."

"Ama bunlar eşek şakasıydı *ve* o öğrenci kopya çektiğini itiraf etti. Bak, en azından, Han patlamadan bahsettiğinde Pei'in tepkisi sence gerçekten sahte miydi?"

Mu kaşlarını çattı.

"Ayrıca onunla ilgili içimde bir his var," diye ekledi Zeng. "Han hakkındaki hislerimden çok daha olumlu. O yüzden senin gibi uzman bir psikologla bunun özüne inmek istiyorum."

Mu bir an kendi kendine mırıldandı, ardından başıyla onayladı. "Pekâlâ, ama bir şartla. Elindeki bütün dosyaları istiyorum."

"Anlaştık," dedi Zeng tereddütsüz. "Sana kopyalarını çıkaracağım."

ÖLÜM İLANI

22 EKİM, 23:55

Ye Shaohong, beş yıl önce kendisini sayısız sohbete konu eden bir şey yapmıştı. Varlıklı, nüfuzlu bir aileye gelin gitmişti. Kocasının akrabalarından biri eyalette üst düzey bir yetkiliydi. Kocası da fena iş çıkarmamış, Almanya'da diplomatlığı garantilemişti ve zamanının çoğunu orada geçiriyordu. Avrupa'daki ilk altı ayı evliliklerine işkence olmuştu, hele de kocasıyla buluşmak için Berlin'e uçtuktan sonra onun cep telefonunda yarım düzine uygunsuz fotoğraf bulduğunda. Nihayet bir anlaşmaya varmışlardı; ikisi de ayrı oldukları sırada diğerine neler yaptığına dair soru sormayacaktı. Şimdi, Bayan Ye'nin büyük ölçüde engin bağlantıları sayesinde, giyim girişimindeki işleri gitgide büyüyordu. Milyonlarca dolar değerinde bir villada yaşıyor, büyük masraflarla Almanya'dan getirtilmiş 2003 model bir BMW kullanıyordu ve Chengdu'nun yüksek sosyetesinde kendine isim yapmıştı. Hem de daha yirmi dokuz yaşındayken.

Bayan Ye zevkli ve zarif bir kadın olduğunu düşünmekten hoşlanırdı. Genellikle her gece on birde yatağa girerdi, elinde de daima kırmızı şarabı olurdu. Bu gece ise farklıydı. Huzurlu bir uykuya dalmak yerine yumuşak yatakta dönüp duruyor, kalbinin deli gibi çarpmasına neden olan kaygıyı nafile yere bastırmaya çalışıyordu.

Başta o garip "ölüm ilanı"na pek aldırmamıştı. İmzasız mektubun polise bildirilmesi formaliteden ibaretti. Meyve satıcısıyla olan tatsız olayın haberi yayıldığından beri birkaç benzer tehdit almıştı. Tehditler başta onu kaygılandırıyordu, ancak epey kanıksamıştı artık. İsabetsiz öfkeleri ve tuhaf ahlak anlayışları eğlenceli bile geliyordu.

Bu gece farklıydı ve bu, uykusunu mahvediyordu.

Mektubu rapor etmesinin üzerinden bir saat geçmemişti ki kapısına bir grup polis dayanmıştı. Ne olduğuna ve ne gördüğüne dair soru üstüne soru sormuşlardı. Öğleden sonra, açıklamaları-

na göre daha fazla koruma sağlamak için takviyeler gelmişti. Bir tanesi, kendi ağırbaşlı tarzında yakışıklı olan sabırlı ve kaslı bir memur, kendini SPU Başkomiseri Xiong Yuan olarak tanıtmıştı. Polisler o aptal mektubu bu kadar ciddiye alırken nasıl olur da sakin kalabilirdi?

Başucundaki telefon çaldığında yataktan fırladı. Yine kocası mıydı? İlk seferinde adamı yatıştırmaya çalışmıştı, polisin sadece titizlik yaptığını ve gerçek bir tehdit olmadığını söylemişti. Çalan telefona bakılırsa kocası ikna olmamıştı. Lambayı yakan Ye alıcıya uzandı.

"Alo?"

Ahize sessizdi. Elinden ayak parmaklarına kadar bir ürperti yayıldı. Bu, kocası değildi.

"Alo?" Yüksek sesle, ancak ürkekçe konuştu.

Yine cevap alamadı.

Ye ahizeyi elinden atıp odadan fırladı. Fakat oturma odasındaki polisleri gördüğünde kendini güvende hissetti.

Xiong ona doğru koştu. "Kimdi o?"

"Telefonu açtım ama diğer tarafta kimseyi duyamadım."

Ye hızlı hızlı soluyordu. Xiong adamlarına işaret etti. Bir SPU memuru çoktan, polisin izleme cihazı yerleştirdiği paralel telefonu dinlemeye başlamıştı. Polis bir düğmeye bastığında telefonun sesi diğerlerinin duyması için ayrı bir hoparlöre verildi.

Sadece sessizlik vardı. On saniye sonra uzun bir sinyal sesi duyuldu ve bağlantı kesildi.

Xiong başka bir memura döndü. "Bana derhal arayanın bilgilerini bulun," diye sertçe söylendi. Ardından Bayan Ye'ye dönerek rahatlatıcı, adeta babacan bir tavır takındı. "Biz bununla ilgileneceğiz. Siz yatağa dönebilirsiniz."

"Hayır. Uyuyamıyorum. Sizlerle oturma odasında kalacağım." Bayan Ye'nin porselen teni iyice kül gibi olmuştu.

"Burada güvendesiniz. Buna söz veriyorum," diye gülümsedi Xiong. "Evi baştan aşağı sardık. Kimse bizi aşamaz. Meslektaşlarım yatak odası duvarınızın diğer tarafında nöbette. Pencerenizin altından sincap bile geçse görürler."

"Gerçekten mi?" Bayan Ye ikna olmuşa benzemiyordu.

"Pencerenizin karşısında park etmiş beyaz sedanı görmediniz mi? İçinde polis arkadaşlarım oturuyor. Biri Han Hao. Onunla tanışmıştınız. Tüm operasyonu o yürütüyor."

Ye yatak odasına dönmeye razı oldu. Yine de yatmadan önce kapısını birkaç santim aralık bıraktı.

İzleme sonuçları geldi. Arama, isimsiz kaydedilmiş bir cep telefonundan yapılmıştı. Kullanıcının yerini saptamak imkânsızdı. Xiong kendi cep telefonunu çıkarıp Han'ı bilgilendirdi.

Han, sedanın yolcu koltuğundan "Bir şey söylemedi mi?" diye sordu. Villanın arka penceresine bakmayı sürdürdü.

"Tek kelime etmedi," diye cevapladı Xiong.

Uzun bir sessizliğin ardından Han uzun bir nefes verdi.

"Hayır. İkinci raundun şimdi başladığını söylüyor."

BEŞİNCİ BÖLÜM

KATİL

23 EKİM, 07:15

Ye Shaohong gözlerini açıp son gecenin uyku mahmurluğunun dağılmasını bekledi. Rüyasında polisleri görmüştü; onu bir katilden korumak için evinde kalıyorlardı. Sonra katil onu aramıştı...

Birisi kapısını çaldı. "Bayan Ye? Uyandınız mı?"

"Kim var orada?" diye gakladı.

"Memur Yin. Çıkmaya hazır olduğunuzda size eşlik edeceğiz."

Hakikat o an üstüne çullandı. Başucundaki su bardağına uzanıp uzun bir yudum içti. Sıvı, boğazına serin ve yatıştırıcı bir his verdi.

"Beş dakikaya geliyorum," dedi kapıdaki memura.

Nihayet oturma odasına girdiğinde Han'ın dönmüş olduğunu gördü. Oturma odasının ortasındaki büyük deri kanepede oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Diğer bütün memurların yüzleri canlı, dinlenmiş yüzlerle değiştirilmişti. Han ile beraber kanepeye yan yana sığışmışlardı. Dizüstü bilgisayarlarla defterler geniş kahve masasına yayılmıştı ve yanlarında Ye'nin saatler önce koyduğu kayık tabak içinde şeftalilerle bir kâse ay çekirdeği duruyordu.

Meyveye neredeyse dokunulmamıştı ama çekirdek kâsesi lime lime bir kabuk yığını haline getirilmişti.

"Başkomiser Han," dedi kadın, "Çıkamayacağım. Sanırım evde kalsam daha iyi olacak."

Başkomiser gözlerini açarak kanepede hafifçe doğruldu. Kolunda gördüğü başıboş kabuk parçasını alıp masadaki tabağa koydu.

"Sizi, rahatsızlık veren hiçbir şeyi yapmaya zorlamayacağım," dedi. Sesi uyanık çıkıyordu, uyumuyormuş da sadece bekliyormuş gibi. "Gün boyu burada kalıp sizi koruyabiliriz. Fakat kaynaklarımızın kısıtlı olduğunu bilmelisiniz. Bariz sebeplerden ötürü polis departmanı size gün be gün refakat edemez. Bu adam tehlikeli ve vazgeçmeyecek."

Ye'nin benzi daha da attı. "Ne yapabilirim?"

"Sonsuza dek saklanamazsınız. Ne kadar sürerse sürsün bekleyecektir. Burada biz devreye giriyoruz. Bir ağ attık bile. Tek yapmanız gereken biz onun ağa düşmesini beklerken sizin hayatınıza ve işinize devam etmeniz. Bundan sonra onu bir daha görmeyeceksiniz."

"Güvenliğimi sağlayabileceğinize kesinlikle emin misiniz?" diye sordu Ye Han'a endişeyle.

Han onayladı. "Bir saat önce SPU memurları aracınızın ve işe gidiş yolunuzun ayrıntılı güvenlik kontrolünü gerçekleştirdi. Başkomiser Xiong sizi bizzat işe götürecek ve önünüzde ve ardınızda refakatçi araçlarımız olacak. Sıra dışı her şeyi kollayacağız."

Han burada durakladı. Ye'nin gözleri büyümüş, yanakları gerilmişti. Erken sabah güneşi onun renkli, narin hatlarına iskelet benzeri bir ton katmıştı. Adamı dinliyordu.

"Siz ve polis refakatçiniz işe geldiğinizde Başkomiser Xiong her adımınızda yanınızda olacak. Uzman bir nişancı ve Krav Maga'da kara kuşak sahibidir. Sivil memurlar meydana dağılacak. Siz onları görmeyeceksiniz, ancak orada olacaklar. Tek amaçları sizin emniyetiniz. Tek bir şüpheli şahsın bile size yaklaşmasına izin verilmeyecek. Ofis binanızda da sivil memurlar olacak; güvenlik, gayrimenkul yönetimi personeli, hatta sizin kendi elemanlarınızın kılığına girecekler. Bu saatlerde ofisinize yiyecek ve içecek

getiren herkes adamlarımız tarafından aranacak. En sıkı güvenlik protokollerini kurduk. Evet, güvenliğinizi garanti edebilirim."

Ye, kocaman açıp kırpmadığı gözleriyle Han'a baktı. Han'ın verdiği bilgileri sindirmeye çalışıyordu ama bunlar ona fazla gelmişti. Başkomiserin sözleri onun etrafında yüzüyor, kendini avına dolayan bir boa yılanı gibi onu boğuyordu. Önünde tek bir net ve inkâr edilemez gerçek vardı: Han'ın planına uymaktan başka çaresi yoktu.

"Ah," dedi Ye hafifçe.

"Güne başlayın. Başkomiser Xiong'un yanından ayrılmayın ve söylediklerimize harfiyen uyun. Bunları yaptığınız sürece söz veriyorum ki gün sonunda bu sizin için sadece bir anı olacak. İçkilerinizi içerken arkadaşlarınıza anlatacağınız türden bir hikâye."

Kadın başıyla ağır ağır onayladı. Huzursuzluğunun yerini yavaştan kırılgan bir umut alıyordu.

"Güzel, son bir şey daha. Şimdi söylesem iyi olacak."

"Ne söyleyeceksiniz?" diye sordu. Boğulma hissi geri geldi.

"Sözde katiliniz büyük ihtimalle genç veya orta yaşlı bir erkek. Bir altmış yedi boylarında, ince yapılı ve bir elinde taze bıçak yarası var. Yani bu tanıma uyan bir adama yaklaşmamak için daima tetikte olmalısınız. Memurlarımın tümü en az bir seksen sekizdir ve her biri operasyon sırasında kahverengi veya siyah keçe şapka takacak. Her ne olursa olsun Başkomiser Xiong'un yanında ve memurlarımızın gözü önünde kalmalısınız. Anlıyor musunuz?"

Her bir ayrıntıyı dikkatle dinleyen Ye kararlılıkla başını salladı.

"Güzel," dedi saatine bakan Han. "Gidip hazırlanın. Siz ve Başkomiser Xiong her zamanki saatinizde işe girmek üzere yola çıkacaksınız. Ben şimdi Halk Meydanı'nda mevzileneceğim, o yüzden elemanlarımla koordinasyona başlamalıyım. Her an yanınızda olacağız."

Ye arkasını dönmeye hazırlandı. Durdu.

"Başkomiser Han?"

"Evet?" diye sordu başkomiser.

"O ölüm ilanında sıralanan suçlar," dedi titrek bir sesle. "Onların doğru olduğuna inanıyor musunuz?"

Han'ın yüzü taş gibiydi. "Bu soruları sormak benim işim değil. Bunu mahkemeler yaptı."

Ye gözlerini cilalı zemine indirdi. Umduğu cevap bu değildi.

"Doğru olduklarına inanmaya başlıyorum," dedi. Kendisini kanepeden izleyen Yin'e göz attı. Yanakları pembeleşti. Yatak odasına dönerek makyajını yapmaya başladı.

Yin kadının yatak odasının kapısına baktı. Diğer ekip üyeleri ne düşünürse düşünsün, kadına acıyordu. İçini çekerek aklını işinde tutmaya çalıştı. Dünkü brifingde Xiong'un arabayla doğrudan Ye'nin işyerinin girişine gitmesini önermişti. Han ise bu teklifi reddetmişti.

Halk Meydanı'nda bir sürü insan olacak, demişti. *Risk faktörü yüksek olacak, ama sivil polislerin pusuya yatması için de mükemmel bir yer. Ağı yarın için attık. Daha başlamadan toplarsak katil nasıl içine girecek? Ona bir aralık bırakmalıyız ama ip benim elimde olacak. Bu aralık da meydan! Kadını güvende tutabiliriz. Tutamazsak da tek seçeneğimiz onu bir kasaya kilitlemek.*

Sözde bu kadını korumaları gerekiyordu, ancak Yin'in gördüğü kadarıyla Ye başkomiserin fare kapanındaki peynirden başka bir şey değildi.

YİRMİ DAKİKA SONRA

Halk Meydanı, Chengdu'nun atan kalbiydi. Caddeler ve gökdelen kümeleri, cam ve betondan damarlar gibi dışa doğru açılıyordu. Halk Meydanı'nı süsleyen binalarda şehrin en seçkin işletmelerinden bazıları bulunuyordu. Bunlardan biri güneydoğu köşedeki Deye Binası'ydı. Tim, kuzeybatı tarafındaki yüksek bir bina olan Sky Peak Oteli'nin altıncı katında büyük bir odaya el koymuştu.

Saha kontrol merkezlerinin penceresinden hem Halk Meydanı hem de Deye Binası'nın dışı net biçimde görülüyordu. Pencereye dik yerleştirilmiş uzun bir masanın üstüne altı bilgisayar monitörü dizilmişti; teknisyenler odanın içinde koşturuyor, radyolarla ve diğer izleme teçhizatlarıyla oynuyordu.

Han ve Yin girdiklerinde, Pei ile Mu'nun çoktan geldiğini gördüler. Pei bir teknisyenin izleme teçhizatının konumunu ayarlamasına yardım ediyordu. Onları fark eder etmez yanlarına yaklaştı. "Durum nedir?"

"Ye Shaohong gece yarısından on dakika sonra meçhul bir telefon aldı. Arayan kişi bir şey söylemedi ve bir dakika sonra kapattı. Bunun dışında yeni bir şey yok." Han açıklamasını olabildiğince kısa kesti.

Mu Pei'e baktı. "Tıpkı dediğiniz gibi; evde önemli bir şey olmayacaktı."

"Ben gece iyi uyudum," dedi Pei ve Han'a baktı. "Siz ve Başkomiser Xiong'un bu lükse sahip olmaması ne yazık."

Han gözlerini kısıp Pei'e baktı, ardından pencereye doğru yürüdü. "Tüm teçhizatlar test edildi mi?" diye sordu.

"Evet, edildi," diye cevapladı ekibin teknisyeni. Han'a telsiz radyo ve mikrofonla kulaklık verdi.

Han mikrofonu ağzına götürdü. "Burası Lima Bir. Lima İki, lütfen cevap verin."

Gürleyen bir erkek sesi derhal cevap verdi: "Lima İki, yerinde!"

"Lima Üç, lütfen cevap verin."

"Lima Üç, yerinde!"

Mu, gerçekleşmekte olan bir polis operasyonuna ilk kez tanık oluyordu. Gözeri irileşmiş halde altı izleme monitörüne yaklaştı. Her ekran Halk Meydanı'nın farklı bir kısmını gösteriyordu. Han'ın açıkladığı gibi her monitörün yayını, Zeng'in adamlarının henüz on beş dakika önce meydan çevresindeki binalara kurduğu altı yüksek çözünürlüklü kameranın birinden geliyordu. Üçüncü ve dördüncü monitör arasında bir boşluk vardı. Bu kümelenmiş düzenleme, sanat müzelerinin ve galerilerin müzmin ziyaretçisi olan Mu'ya bir çift hareketli triptik seyrettiği izlenimini yarattı.

"Bütün sivil memurlar yerinde mi? Onları göremiyorum," dedi.

Kalabalık saatler içindeydiler, meydanın çevresindeki alan araçlar ve yayalarla kaynıyordu. Mu, ne kadar bakınsa da bölgede özellikle göze çarpan bir kişi göremiyordu.

Pei gülümsedi. "Bakın: binanın yanında gazete satan adam, kavşakta müşteri bekleyen taksi şoförü, yolu süpüren temizlik işçisi, doğu köşede bisikletlere göz kulak olan adam, çeşmenin yanında dinlenen orta yaşlı adam, şu küçük dükkânın önünde sigara içen adam, batı kenarda bankta oturan çift ve gelip geçene korsan film satan çarpık tipli herif. Hepsi bizden. Şu an meydanda on üç elemanımızı görüyorum."

Şaşkınlığı apaçık görünen Mu, başkomisere baktı. Pei ile o ayrıntılı brifinge katılmamıştı ve Han'ın bu operasyon için seçmiş olabileceği memurların hiçbirini tanımıyorlardı.

"Çöpçü kendini ele verdi," dedi Pei. Sesi, üstü kapalı bir sorunun cevabını yeni hatırlamışçasına hafif gururlu çıkıyordu. "İşini fazla iyi yapıyor. Böyle devam ederse bir iki gün içinde sırrını incitecek. Asıl çöpçülere bakın. Zamanlarının çoğunu eğilerek çalışmak yerine dikilip dinlenerek geçiriyorlar."

Kulak misafiri olan Han meydandaki astlarına göz gezdirip kaşlarını çattı. Tekrar mikrofona konuştu.

"Burası Lima Bir. Lima Beş, lütfen cevap verin."

"*Lima Beş konuşuyor. Lima Bir, lütfen devam edin.*"

"Kahrolası işini bu kadar hevesle yapma. Şu andan itibaren bir dakika süpürüp iki dakika dinlenmeni istiyorum!"

"*Lima Beş, anlaşıldı!*"

Mu daha da meraklanmıştı. "Ya diğerleri? Kılıklarında bir boşluk var mı?"

Pei başını iki yana salladı.

"Sadece en zayıf halkamız kadar güçlü olabiliriz. Çöpçü kendini ele verdi ve onun konumunu kullanarak diğer sivillerin nerede olabileceğini çıkardım. Böyle açık bir alana sivil memur yerleştirmek gerçek bir bilimdir. Meydanın her santimini gözlemek ve aynı zamanda her sokakla kavşağa göz kulak olmak zorundalar. Bunun güzelliğini kelimelere dökmek zor. Ben öğrenciyken akademide salt bu konunun ayrı bir dersi vardı."

"Konumlarını saptasanız bile her bir bireyi ayırt etmiş olamazsınız. Meydanda yürüyen belki de bin kişi var!" dedi Mu belirgin bir hayretle. "Gazete satıcısı örneğin. Meydanın sadece o köşesinde en az on gazeteci daha var. Hangisinin bizden olduğunu nereden bilebilirsiniz?"

"İzleme sırasında sivil memurlar çoğunlukla ayırt edici bir giysi giyer. Bir kaos patlak verirse bu sayede odaklanabilirler. Bu giyim eşyaları büyük bir insan grubu içinde göze batmaz, ancak belli bir bölge içinde aradığında bulması kolaydır. Bugün dostlarımızın hepsi kahverengi ve siyah keçe şapkalar takıyor. Bu doğru, değil mi Başkomiser?"

Pei, bu son soruyu Han'a yöneltmişti. Başkomiser sessiz kaldı ama ifadesi onun yerine konuşuyordu.

Han saatine baktı. "Xiong ile temasa geç ve nerede olduğunu öğren," diye emretti Yin'e.

Yin, görüşmeyi tamamlayınca "Ye'nin villasından henüz çıktılar ve yoldalar," diye bildirdi. "Yarım saat içinde burada olacaklar."

Han mikrofonunu açtı. "Burası Lima Bir. Bütün birimlerin dikkatine: Hedef otuz dakika içinde burada olacak. Operasyonu şu andan itibaren planlandığı gibi yürütün. Yanıt vermeniz gerekmez."

Soruşturma ekibinin üç üyesi monitörleri izliyordu. Küçük kumanda odasının içindeki görüş açısından meydan sakin görünüyordu. Çöpçü bile süpürgesine yaslanmış, sigara içiyordu.

Kırmızı BMW, tam Han'ın belirttiği gibi 09:25'te Deye Binası önündeki otoparka girdi. Ye'nin şoförü gibi giyinmiş olan Başkomiser Xiong arabayı beyaz bir kamyonetle siyah Volkswagen arasındaki boş yere park etti. İki aracın penceresinde de kurşungeçirmez cam vardı.

Ye'nin arabasından önce Xiong çıktı. Biraz sonra kamyonetten ve Volkswagen'dan siyah keçe şapkalı iki adam inerek BMW'nin yanında nöbete başladı. Xiong arabanın etrafından dolanıp Ye'nin yolcu kapısını açtı.

Keçe şapkalı iki adam, biri önde diğeri arkada, birbirlerinden on metre kadar uzakta duruyordu. Xiong ortadaydı ve Ye onun arkasındaydı. Dördü beraberce Deye Binası'nın girişine doğru hızla yürüdü.

Meydanda konumlanmış diğer sivil memurlar, Ye'nin ve muhafızlarının etrafında belirlenmiş yerlerini aldı. Beş tanesi, akıllarında kendi istikametleri varmışçasına gelişigüzel yürüyor gibiydi; ama Ye ilerlerken beş metre mesafede iki yanına en az iki memur eşlik ediyordu.

Üç memur meydanın çevresindeki konumlarında sabit kaldı. Her konum yaya trafiği açısından merkezi bir noktadaydı. Bu memurlar her yöne göz atıyor, meydandaki olağandışı herhangi bir hareketliliğe dikkat kesiliyordu.

Han ve diğerleri, otelin altıncı katındaki kumanda odasında operasyonu yukarıdan yönetiyordu. Ye'nin attığı her adımda, onun ayaklarının kendi kalplerini ezdiğini hissediyorlardı.

Meydan yaya kaynıyordu. Anneler taş kaldırımda bebek arabalarını sürüyor, tıklım tıklım alışveriş torbalarını taşıyan yaşlıların yanından geçiyordu. Güney kenarda bir grup orta yaşlı ve ileri yaşlı kadın, yerdeki büyük siyah hoparlörden yükselen müzikle dans ediyordu. Ye ile Xiong yaklaşırken koruyucu sivil memur çemberinin içinden istikrarlı bir yaya trafiği akıyordu. Bu sivillerin hiçbiri olağan dışı bir durum olduğunu fark etmemişti.

SPU Başkomiseri Xiong refakat ettiği Ye ile nihayet Deye Binası'na girdi. Önlerindeki memurlar nöbet tutacakları lobide kaldı. O anda asansör zemin kata indi. Asansör kapısının yanındaki güvenlik, Xiong'a belli belirsiz baktı. Daha fazlası ikisinin de kamuflajlarını ortadan kaldırabilirdi.

Xiong soluk verdi. SPU memurları bina içi güvenlik görevine atanmıştı. Kendi adamlarının burada olduğunu bilmek Xiong'un sinirlerindeki baskıyı hafifletti. Kendine bir an gözlerini kapatıp soluklanma izni verdi. Operasyonun ilk aşaması halledilmişti.

"Şimdiki adımınız nedir?" diye sordu Mu Pei'e.

Pei bir an gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Kendinizi onun yerine koydunuz bile, değil mi? Gözlerinizin ileri geri oynadığını görüyorum. Ye'ye bakmadınız bile. Operasyondaki boşlukları arıyorsunuz. Katilin zihnine girmeye çalışıyorsunuz."

Pei otel odasında bütün gözlerin kendisine çevrildiğini hissetti.

"Haklısınız. Kusur arıyorum. Bu şekilde katilin nasıl bir harekette bulunacağını çözebilirim," dedi. Dikkatini Han'a çevirdi. "Çok sıkı bir operasyon yürütüyorsunuz Başkomiser. Zayıf bir halka bulamadım. Ye'yi öldürmeyi nasıl başaracağı hakkında hiç fikrim yok. Ancak..."

Han'ın gözleri derhal kısıldı. "Ancak ne?"

"Can alıcı bir şeyi kaçırıyoruz. Xiong'un ve memurlarının savunmasını atlatmak neredeyse imkânsız, bunu başarsa bile kaçma şansı olmayacak. Bir düzine polisle anında etrafı sarılacak. Durumu kafamda ne kadar evirip çevirsem de elde edebileceği en iyi şey yıkım. Ye'ye dokunması intihar demek. Bunun sonu herkes için yenilgi."

"Bize de mi yenilgi?" diye hırladı Han. "Erinyeler'i yendiğimiz sürece verilecek kaybı kaldırabilirim. Üstelik Başkomiser Xiong'u eylemde görmüş olsaydınız Erinyeler'e bir şey denemesi için yalvarırdınız."

Mu başını yana eğdi. "Uzaktan öldüremez mi? Yani uzun menzilli tüfekle mesela?"

"Dürbünlü tüfek mi?" Yin gözlerini kıstı. "Nerede yaşadığımızı sanıyorsunuz, Washington DC'de mi? Bizim departmanda bile bu tür bir ekipman yok."

Han başını salladı. "Mümkün değil Mu. Çin tarihinde böyle bir cinayet vakası yaşanmadı."

LÜKS BİR SÜİTTE

"Dürbünlü tüfek mi? Çok gülünç."

Adamın dudakları soğuk bir sırıtışla ayrıldı. Forumda bir avuç kullanıcı, Erinyeler'in Ye Shaohong'un cezasını nasıl uygulayacağını heyecanla tartışıyordu. Rağbet gören önerilerden biri uzun mesafeli saldırıydı.

Çok özel bağlantılara sahip olmadığı sürece bir dürbünlü tü-

fek elde etmesi neredeyse imkânsızdı. Aynı şekilde tabanca gibi daha yaygın bir ateşli silah tercih etse bile, bunu halk içinde çektiği anda polisler üstüne atılırdı. Söz konusu bile olamazdı. Ateşli silah kullanmak asla bir çözüm değildi.

Kalkıp banyoya yürüdü.

Aynadan kendisine bakan yüz tanıdık olduğu kadar da yabancıydı. Yanağını ovuşturdu. Kirli sakalı, ellerindeki beyaz bandajların üzerinden bile batıyordu. Usturayı alıp tıraş oldu, ardından lavaboyu dikkatle sildi.

Ferahlayarak gözlerini kapattı ve pürüzsüz çenesini ovuşturdu.

Hatırladı.

Bir katilin tercih ettiği silah nedir? Ateşli silah mı? Çok yanılıyorsun.

Sözlerimi kafana sok: Asla ateşli silah kullanma. Ateşli silah kullanmaya alıştığında kendi yıkımının eşiğinde duruyorsun demektir. Öncelikle silah bulmak için her şeyi riske atacaksın. Üstelik, güvenebileceğin birini bulman lazım. Ardından bunu taşımak için bir yol bulman gerekecek. Ya işin bittiğinde onu ne yapacaksın? Bu sorular seni yavaşlatacak. Seni ateşli silahın kölesi yapacak ve polisin takip edebileceği bir iz bırakacak.

En iyi silahlar her yerde bulunabilecek olanlardır. İstediğin zaman elde edebileceğin, serbestçe taşıyabileceğin ve işin bittiğinde atabileceğin bir silah kullan. Silahların sonraki günlerde senin en yakın ortakların olacak. Güvenilir bir ortak, sana asla ihanet etmeyecek bir ortak bulmalısın.

Adam gözlerini açtı ve elindeki usturayı dikkatle parçalarına ayırdı. İnce bir jilet aynada parladı.

---

23 EKİM, 16:00

Öğleden sonraki hareketli saatler başladı. Halk Meydanı civarındaki caddeler arabalar ve otobüslerle tıklım tıkıştı, banketler bile telaşlı bisikletlilerle doluydu. Taksiler meydanın çevresinde sıralanmıştı; sürücüleri etraflarındaki yolcu kaosuyla barışık halde, gazetelerin sayfalarını çeviriyor ve sigara içiyordu.

Gün sakin ve olaysız geçmiş olsa da Ye Shaohong yedi saat boyunca yerinde duramamıştı. En iyi ihtimalle arada sırada kahve içer, genellikle çayı tercih ettiğini düşünürdü ama çöp kutusundaki espresso lekeli, buruşuk beş kâğıt bardak aksini gösteriyordu.

Ye'nin Deye Binası'ndaki geniş ofislerinin iklim kontrollü güvenliği içinde bile Xiong sabırlı ve tetikteydi. Artık içerdeydiler, Erinyeler'in bu zaman diliminde hamle yapma ihtimali son derece düşüktü. En tehlikeli sınavları, Ye'yi tekrar meydandan arabasına götürme zamanı gelince başlayacaktı.

Sivil memurlar bir süredir meydanda konumlanmıştı. Şimdiye kadar hiçbiri şüpheli birini rapor etmemiş veya şüphelinin fiziksel profiline uygun birini görmemişti.

Pei, Sky Peak Oteli'nde gergin biçimde monitörlere bakıyordu. Ye'nin olaysız biçimde arabasına ulaşmasını istiyor; fakat aynı zamanda Erinyeler'e göz atabilmeyi arzuluyordu. Mu'nun önceki gün konferans odasında yaptığı yorumunu hatırladı; ona göre, kendisinin Han'ın planını onaylaması bir polis memurunun sahip olması gereken bütün prensiplere aykırıydı.

Han pencereden meydanı inceledi. "İşte başlıyor," diye duyurdu. "Ye ve Xiong binadan çıkıyor!"

Sanki odanın kendisi bile beklentiyle nefesini tutmuştu. Ye ile Xiong ilk monitörde Deye Binası'ndan çıkarken diğer ekranlar meydana dağılan on üç sivil memuru gösterdi. Birkaç dakikada güvenli bir çevre oluşturmuşlardı.

Pei monitörü izlerken meydanın güneydoğu köşesine park etmiş bir taksiyi fark etti. Yolcu koltuğunda birisi hareket ediyor gibiydi.

"Sorun var," diye duyurdu.

"Göster," dedi oraya seğirten Han.

Pei pencereye giderek monitörde gördüğü aracı işaret etti. "Güneydoğu köşedeki kırmızı taksi on dakikadır orada duruyor ama yakından bakın. Yolcu koltuğunda biri var."

Söz konusu taksi memurların çemberinin dışındaydı, yine de otelden kontrol edilebilir mesafedeydi. Han içindeki silueti seçebiliyordu.

Mikrofonunu açtı. "Burası Lima Bir. Lima Yedi, gözün otuz metre güneydoğundaki kırmızı takside olsun."

Doğu tarafında bisikletli bir memur başını gelişigüzel çevirerek taksiye odaklandı. Yolcu kapısı açıldı, bir adam çıktı.

Pei ve diğerleri, yerden yüksekliklerine karşın monitörler sayesinde net bir görüşe sahipti. Adam kısa boylu ve çöp gibiydi, sağ elinde bir naylon torba tutuyordu. Meydana bakındı ve gözleri çabucak Ye Shaohong'a kilitlendi. Seri adımlarla ona doğru yürümeye başladı, yürürken sol eli ileri geri sallanıyordu. Komuta merkezindeki memurlar, sol elini saran beyaz şeyi gördü.

Bu bir bandaj, diye düşündü Pei.

Han'ın kalbi kaburgalarını parçalayıp çıkacaktı. "Lima Yedi, kavşağa ilerle. Eşkale uygun!" diye haykırdı mikrofona.

Lima Yedi harekete geçmişti bile. Bisikletten uçarak bir kaplan gibi adamın üzerine atıldı. Adam taksiden beş adım bile uzaklaşmamıştı ki Lima Yedi onu sıkıca tutup yere yapıştırdı. Adam bütün gücüyle ayağa kalkmaya çabaladı ama tek yapabildiği, yerde acınası biçimde kıvrılıp bükülmekti.

Han'ın ilk heyecanının yerini hemen şaşkınlık aldı. Bu kadar çelimsiz biri Çavuş Zheng'i nasıl öldürebilmişti?

Lima Yedi şüpheliyi kelepçelerken Han, meydanın doğu kenarında bir adamın siyah bir taksiden indiğini gördü. Kısa boylu ve zayıftı, sağ elinde bir naylon torba vardı. Sol eline beyaz bandaj sarılıydı. Taksiden iner inmez Ye'ye doğru depara kalktı.

Birbirinin neredeyse aynı özelliklere sahip bir düzineden fazla sıska adam, aniden meydanın dört bir tarafında park etmiş taksilerden dışarı aktı. Her biri doğrudan Ye'ye ve Xiong'a doğru çılgınca koşuyordu.

Han'ın çevre birimi derhal harekete geçti. Her memur gelen adamların önünü kesmek için içgüdüsel olarak farklı bir açı seçti. Zayıf adamlar, göğüs göğüse dövüşte memurların dengi değildi. Teker teker yere indirildiler. Bazıları çabucak kelepçelenirken direnenler Chengdu Polis Departmanı'nın üstün muharebe eğitiminin tadına baktı.

Altı kat yukarıdan olayları izleyen Han'ın ifadesi amansızdı. Taksilerden neredeyse yirmi adam aynı anda fırlamıştı; kendi on üç memurunun epey üstünde bir sayı. Beyaz kamyonetle Volkswagen'da gizlenen polisler de arbedeye katılmıştı, fakat garip bi-

çimde birbirinin aynı adamlar çok fazlaydı. İkisi koruyucu çemberi aşmıştı bile, Ye'den birkaç metre ötedeydiler.

Ne var ki, hiçbiri Ye'ye elini süremedi. Xiong Ye'nin yanından ayrılarak onlara doğru fırlamıştı. Acıması yoktu. Yumruğu ilk adamın kaburgalarına balyoz gibi indi, ardından da ikincinin çenesine. Acıyla hırıldamalarına bile fırsat kalmadan yere yığılmışlardı. Bıçakları ellerinden düştü, ama Xiong burada bir terslik olduğunu hissetti. Silahların kaldırıma çarpma şekli, diye düşündü. Fakat bu gözlemi üzerinde düşünecek zamanı yoktu. Üç adamla daha karşı karşıyaydı.

Bu adamlar ilk iki adamın hemen peşindeydi. Ancak, yoldaşlarının düştüğünü görerek yarı yolda donakaldılar. Yüzlerinden olanları kavrayamadıkları görülüyordu.

SPU başkomiseri onlara saldırmadı. Ye'nin yanına dönerek yumrukları hazır halde, üç adamdan gözlerini ayırmadı. Yanından ayrılmayacaktı. İş o raddeye gelirse, yanlış bir hareket yapanı öldürmeye de tereddüt etmeyecekti.

Bunların hepsi saniyeler içinde gerçekleşti. Meydandaki siviller daha yeni tepki veriyordu. Bir çift üniversite öğrencisi çığlıklarla kaçarken, yaşlı dansçı grubu çıkan meydan kavgasına ağızları açık bakakaldı. Önce geriye çekilen bazı seyirciler tekrar yaklaşarak güvenli bir mesafeden olanları izlemeye koyuldu.

Xiong döndüğünde arkasında Ye'yi gördü. Kadın titriyordu. Xiong, artık aralarında on beş metre kalan BMW'yi işaret etti. "Arabaya koş!" diye bağırdı. "Bu üçünü halledip sana yetişeceğim!" Bıçaklı üçlüyle yüzleşmek üzere döndü. Bu, Erinyeler'in işiydi. Bundan şüphesi yoktu.

Han, aşağıdaki manzarayı midesi kabararak izledi. Sivil memurlar yeni gelenlerin çevresinde kapanıyordu ve durum çok geçmeden kontrol altına alınacak gibi görünse de bütün planlarının sarsıldığı gerçeği değişmiyordu. Şimdi Ye'yi arabasına sokmaları gerekiyordu.

Siyah keçe kasketli uzun boylu bir memur, Han'ın zihnini okumuş gibi, BMW'den artık on metre ötede bulunan Ye Shaohong'a yaklaşmaya başlamıştı. Uzun boylu memur ona el salladı.

Ye tereddüt etmeden memura doğru atıldı. Hızı ve korkusu

yere serilmesine neden olsa da adam onu sıkıca yakaladı. Memur bir kolunu kadının omzuna attı ve beraberce BMW'ye koştular.

"Çabuk, kapıyı aç!" diye bağırdı polis.

Ye, çantasından anahtarları çıkarmaya çalışırken parmakları sarsılıyordu. Birkaç denemenin ardından kapıyı açtı ve memur onun yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti. Ye oturduktan sonra ondan anahtarları aldı. İki sinyal sesiyle kapı tekrar kilitlendi.

Han yukarıdan bu sahneyi izlerken nihayet rahat bir nefes aldı. Bu garip adamlardan daha fazla gelse bile Ye güvendeydi.

Sivil polisler hedeflerini birer birer indirdi, ardından destek için çemberin ortasına koştular. Ortada afallamış şekilde duran üç saldırgan çabucak yere çöktü. Xiong bundan sonra dönüp BMW'ye koştu.

Ye'nin arabasından az ötede, meydanın kenarında bir taksiden başka bir zayıf adam daha çıktı. Taksi kapısının yanında, yüzünde boş bir bakışla öylece dikildi.

Az önce Ye'yi BMW'ye oturtan memur derhal bu yeni gelene doğru koşmaya başladı.

"Polis! Diz çök!" diye bağırdı.

Adam ciyaklayarak kaçtı. Memur şüphelinin peşinden koştu, on saniyede aradaki mesafeyi kısaltmıştı. Bacakları düzgün, mekanik bir kesinlikle çalışıyordu.

Han merakla başını Yin'e çevirdi. "Kim bu? Gerçek bir koşucu."

"Hiç fikrim yok," dedi başını sallayan Yin.

Sivillerin çoğu, katilin şüphesini çekmemek için öğleden sonra yerlerine dönmeden kıyafetlerini değiştirmişti. Örgü şapka, polisi bu mesafeden teşhis etmeye yeterli değildi.

Pei'in gözleri de memuru takip etti. Adam şüpheliyi kameraların görüş açısının dışına kovalayana dek monitörleri izledi, ardından dikkatini meydana çevirdi.

Bölgeyi incelediğinde gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Durun bir dakika... meydana atadığınız adamlardan biri değil miydi bu?"

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Han.

"On üç memurunuz hâlâ Halk Meydanı'nın içinde, peki o kim?" Pei'in ses tonu gerginleşmişti.

Han'ın ağzı açık kaldı. "Burası Lima Bir," diye bağırdı mikrofona. "Serçenin durumunu kontrol edin! Serçenin durumunu kontrol edin, derhal!"

Çoktan BMW'nin önünde durmakta olan Xiong kapıya vurdu. İçeriden cevap gelmedi. Midesi bulandı. Yüzünü cama dayayıp içeriye göz attı. Dudaklarından hafif bir inilti kaçıverdi.

Ye Shaohong'un başı huzurlu bir uykudaymışçasına yana düşmüştü. Boynundan sızan ve gömleğinin sağ tarafını koyu kırmızıya boyamış olan kan ise aksini ima ediyordu. Sol eli yan tarafından gevşekçe sarkıyor, kan akışını deri vites koluna yönlendiriyordu; göz alıcı kırmızı ton vites kolunun kendi kırık beyazının yerini almıştı.

Diğer memur BMW'nin anahtarlarıyla beraber kaçtığı için polisin arabanın camını kırmaktan başka çaresi yoktu. Olay yerine hemen bir adli tabip geldi. Kadının anında ölmüş olduğunu bildirdi.

Ye'nin boğazındaki yarık yedi santim uzunluğunda ve yedi buçuk milim derinliğindeydi. Yarığın son derece düzgün olmasına bakılırsa muhtemelen keskin bir ustura bıçağıyla yapılmıştı.

Kadının hem nefes borusu hem de boyun arterleri kesilmişti. Yara onun akut kan kaybından şoka girmesine yol açıp ölümüne sebep olmuştu.

Olay yerinin güvenlik kameraları öğleden sonra olan her şeyi kaydetmişti. Timin olaydan birkaç saat sonra yaptığı toplantıda, her üyeye, zanlının alana gelişinden cinayet sonrasında kameraların görüş alanından kaybolmasına kadar gerçekleşen bütün önemli olayların bir dökümü verilmişti:

16:02:23—Ye Shaohong ve SPU Başkomiseri Xiong Yuan Deye Binası'ndan çıkar.

16:02:33—İlk şüpheli taksiden iner. İki saniye sonra Lima Yedi şüpheliyi yere yapıştırır.

ÖLÜM İLANI

16:02:35-16:02:38—Çok sayıda şüpheli Halk Meydanı'na doluşur, olay yerindeki sivil memurların sayısını bastırır.

16:02:39—Siyah keçe kasketli adam meydanın güneyinden sahneye girer. Diğer memurların tüm dikkati Ye Shaohong'a doğru koşan şüphelilerde olduğundan ortaya çıkışı fark edilmez.

16:02:46—İki şüpheliyi etkisiz hâle getiren Xiong diğer üç şüpheli ile kalakalır.

16:02:49—Siyah keçe kasketli adam Xiong'un arkasından ilerleyerek Ye'ye işaret eder. Belirgin biçimde paniklemiş olan Ye derhal ona doğru koşar.

16:02:56—Siyah keçe kasketli adam Ye'ye BMW'ye kadar eşlik eder.

16:03:08—Siyah keçe kasketli adam Ye'yi BMW'nin yolcu koltuğuna oturtur. Bu noktadan aracın sadece sürücü tarafı görülmektedir.

16:03:10—Sivil memurlar Xiong'un meydandaki son üç şüpheliyi alt etmesine yardım eder. Xiong, BMW'ye doğru koşmaya başlar.

16:03:11—Sol eli bandajlı, naylon torba taşıyan, teşhis edilememiş erkek şahıs meydanın doğu kenarındaki başka bir taksiden iner. Siyah kasketli adam, takipteymişçesine hemen ona doğru atılır.

16:03:19—Siyah kasketli adam otoparkın parmaklığından atlar. Kamera şahsı kaybeder.

Ye'nin katilini gören herkes, adamın siyah keçe kasketini sıkıca gözlerinin üstüne indirdiğini ve ceketinin yakasını kaldırdığını söylüyordu. Tek bir şahit bile adamın yüzünün kesin eşkalini veremedi.

Başkomiserin keyfi hiç yerinde değildi. Diğer üyeler, özellikle Xiong, bugünkü trajedinin ağırlığını yüreklerinde hissediyordu. Hem kriminal polis departmanı hem de SPU ekibi öğleden sonraki operasyona düzinelerce polis atamıştı. Sadece bu da değil; her iki grubun lideri de harekâtı koordine etmek üzere olay yerinde bulunuyordu. Delinmez ağları, katilin en baştaki tehdidini

gerçekleştirmesini engelleyememişti. Erinyeler'i yakalayacakları yerde, davaya dair tek bir ayrıntı bile bilmeyen on sekiz "şüpheliyi" tutuklamışlardı.

Polisin sorguladığı ilk şüpheli Ai Yuncan'dı; yirmi beş yaşındaki bu göçmen işçi Chengdu'ya geldiğinden beri yerel bir lokantada düşük ücretle çalışıyordu. İki hafta kadar önce sokağa asılmış bir el ilanı görmüştü. Büyük bir eğlence merkezi "Halkla İlişkiler Beyleri" arıyordu. İlan, aylık 10.000 Yuan'dan fazla maaş dahil dolgun ödeme ve sosyal haklar vadediyordu. Üstelik başvuru için gereken fiziksel özellikler tam olarak kendisini tanımlıyordu: *Adaylar yaklaşık bir altmış yedi boyunda ve ince yapılı olmalıydı.*

İlandaki numarayı aramıştı ve telefonu açan adam, "Halkla İlişkiler Beyleri"nin varlıklı kadın müşterilere cinsel hizmetlerde bulunmasının beklendiğini söylemişti. İlanda belirtilen fiziksel özellikler, BDSM faaliyetleri için birkaç adam arayan yeni bir müşterinin talepleriydi. Ai tereddüt ettiyse de işveren ona kadın bir müşterinin fotoğrafını göndermişti. Kadının göz kamaştırıcı güzelliği hayret vericiydi. Ai, en ilkel arzularının alevlenmesiyle işverenin talimatlarına uymuş ve e-postaya cevaben kendi fotoğrafını göndermişti. İşveren fotoğrafı aldığında memnun olmuş ve Ai'ın banka hesabına derhal bin Yuan göndermişti; "hazırlık ödemesi" demişti buna.

Havaleyi alan Ai'ın kuşkuları kaybolmuştu. Garip talimatlara harfiyen uymuştu. O gün birkaç şey almıştı: bandajlar, deri bir kırbaç ve kauçuk bıçak. Elinde satın aldıklarıyla birlikte, güzel müşterinin kendisini çağırmasını iple çekmeye başladı. Telefon nihayet dün öğleden sonra geldi. Bu tarz işlemlerin yasa dışı doğası ve müşterinin seçkin konumu nedeniyle tarafların gizli bir randevu yöntemi üzerinde anlaşmaları gerektiği anlatışmıştı. Adam Ai'a müşterinin BMW'sinin fotoğrafını göndererek onun saat dört sıralarında Deye Binası'ndan çıkacağını söylemişti. O sırada Ai, Halk Meydanı yakınında beklemeli ve binanın görüş alanında kalmalıydı. Kadın Deye Binası'ndan çıktıktan sonra hızla müşteriyi takip ederek onunla beraber arabaya binmeliydi. Ne var ki, bu talimatların verildiği tek aday Ai olmayacaktı. Başarılı adayı müşterinin kararı belirleyecekti.

Adil bir rekabet için bütün adaylar belirlenen noktalarda taksilerin içinde bekleyecekti. Ancak kısa mesajla gelen emir üzerine taksiden inip müşteriyle buluşabilirlerdi. Ayrıca, almış oldukları aksesuarları siyah naylon poşete koyacaklar, onu sağ ellerinde taşıyacaklar ve müşterinin özel tercihlerine uygun biçimde de sol ellerine bandajı saracaklardı.

Diğer bütün adamlar Ai ile şaşırtıcı ölçüde benzer ifadeler verdi. Günün olaylarının ardındaki gerçeğin farkına varan Han'ı ve diğer sorgu polislerini amansız bir utanç hissi kapladı. Bu adamlar özenli bir oyalamadan başka bir şey değildi. Polisler de ateşe uçan pervaneler gibi buna karşı koyamamıştı.

ALTINCI BÖLÜM

İKİ DAKİKA

23 EKİM, 20:15
CHENGDU KRİMİNAL POLİS MERKEZİ,
KONFERANS ODASI

Konferans odasını soğuk, yapay bir ışık kaplamıştı. 4/18 Timi'nin bu masa etrafında toplandığı geçen seferde, oda telaşlı bir enerjiyle uğuldamaktaydı. Şimdi ise cenazeye daha uygundu.

Dedektifler, katilin bilinen son konumundan gidebileceği bütün olası yolları analiz etmiş, Han da çevrede on bloğu kapsayan bir tarama yürütmüştü. Hiçbir şey bulamamışlardı. Meydanın yakınlarında mı gizlenmişti? Bir araçla mı kaçmıştı? Kılık değiştirip kalabalığa mı karışmıştı? Suç ortağı var mıydı? Cevapsız bir sürü soru vardı.

Ekip, meydanda kaydedilen kamera görüntülerini tekrar tekrar izledi. Zeng bir dizi geometrik algoritma kullanarak on sekiz yemin her birinin sivil memurların stratejik konumlarına göre ortaya çıktığı yerleri, yemlerin meydana atıldığı tam saatleri ve Ye'ye doğru tuttukları yolları saptadı. Sonuçlar ürkütücüydü. Bu strateji, kasten ani bir kaos oluşturmak üzere planlanmışa benziyordu. Adamların ortaya çıkışları polisin koruyucu çemberinin rüzgârda iskambilden bir ev gibi çökmesine yol açmıştı.

Sonuncu yem, çemberi Xiong'un kuzeydoğusundan, Ye Shaohong'u başkomiserin arkasına saklanmaktan başka çaresi olmayacak bir açıdan yarmıştı. Aynı anda, diğer sivil memurlarla aynı tür kıyafete bürünmüş olan katil, karşı yönden meydana girmişti. Yemler Ye'yi doğrudan ona doğru sürmüştü. Xiong kuzeyindeki iki şüpheliyi etkisiz hale getirmekle uğraşıyordu ve kadını durduramamıştı. Bu, tam da katilin ihtiyaç duyacağı ve planlayacağı türden bir oyalamaydı.

Zeng, her bir yemin aldığı kısa mesajın izini sahte bir kimliğe bağlı, ön ödemeli bir numaraya kadar sürmüştü. Başka bir çıkmaz yol.

Han, ellerini arkasında kavuşturmuş, masanın etrafını adımlıyordu. "Yin, Çavuş Zheng'in cinayet raporunda yazdığı şekliyle katilin eşkalini tekrarlayabilir misin?"

"Bir altmış yedi," diye ezberden söyledi Yin, "bir eli yaralı."

Han, Zheng'in cinayet raporunun bulunduğu klasörü kaldırdı. "Doğru. Kesinlikle doğru."

Odanın projektörünü açtı. Cihaz ısınırken ekranda siyah beyaz bir görüntü yavaş yavaş belirdi. Odadakiler açıyı derhal tanıdı. Halk Meydanı'ndaki güvenlik kameralarından birinden alınmış bir fotoğraftı. BMW'nin yanında duran tipi tanıyan Xiong ürperdi.

"Xiong, sence katilin boyu kaçtır?" diye sordu Han.

SPU başkomiseri huzursuzca kıvrandı. "Kesin bir şey söyleyemem. İyice bakmadım."

"Tahmin etmen gerekirse?" diye üsteledi Han.

Xiong duraksadı ve kaşından aşağı bir ter damlası süzüldü. "Bir seksen civarı."

"Kesinlikle!" Han tekrar rapor klasörünü kaldırdı. "Katilin nasıl bir gecede neredeyse on beş santim uzadığını açıklamak isteyen var mı? Daha önemlisi, Ye Shaohong'a ve bugünkü operasyona dahil olan herkese dikkat etmeleri gereken kişinin boyunu neden yanlış söylediğimizi açıklamak isteyen var mı?"

Yin sandalyesinde kımıldandı. "Belki Erinyeler'in bir suç ortağı vardır..."

Han klasörü duvara savurdu. Ahşap panele çarpan klasör dağıldı, kâğıtlar ve fotoğraflar yere saçıldı.

"Bunu destekleyecek bir gıdım kanıt yok! Dün meydanda gördüğümüz adam her bir hareketimizi bize dikte etti. En başından beri onun kuklası olduk!" Katı gerçek başkomiserin kendine güvenini silip geçmişti. Odaya bakındı. "Ekleyecek bir şeyi olan var mı?"

Xiong sessizliği bozdu. "Başarısız oldum. Neler olduğunu anlamalıydım. İlk iki yemin düşürdüğü bıçaklarda bir terslik olduğunu biliyordum. Zemine gerçek bıçak gibi çarpmadılar, ama kendime nedenini sormadım. Ye, yanından ayrılacak kadar aptal olduğum için öldü."

"Sen Ye'yi koruyordun! Bu *adamlar* gerçek bir tehdit teşkil ediyordu. Olay anında bir bıçağın yere nasıl düştüğüne bakarak neler olduğunu kestirmek imkânsızdı. Olay yerindeki her bir sivili de tanıtlaman beklenemezdi. Hiçbirimiz yapamadık. O piç bu şekilde savunmamıza sızdı." Han dişlerini gıcırdattı. "Bu operasyonu yanlış biçimde planladığım için ben suçluyum."

"Herif ne yaptığını biliyor. Daha önemlisi *bizim* ne yaptığımızı biliyor," dedi burnunu sıkıştıran Zeng. "Farkında olmadığı şey, kendini ele verdiği."

"Açık konuş Zeng," diye tısladı Han. Zeng'in dinleyicilerini kasten merakta bırakmak gibi sinir bozucu bir huyu vardı ve Han bundan bıkmıştı.

Sükûnetini koruyan Zeng dudaklarını yalayarak başını salladı. "Erinyeler gibi birinin gerçekten gökten indiğini mi düşünüyorsunuz? Resmi bir eğitim almış olmalı ve bir yerlerde onun hakkında bir kayıt olmalı. İlgili memurları tek tek araştırmakla başlayabiliriz. Son yirmi yılda polis eğitimi veya askeri eğitim görmüş her bir memurun kayıtlarını içeren veritabanlarına girebilirim."

Şu ana kadar sessiz kalan Pei, Zeng'e döndü. "Görünüşe göre çoktan başlamışsınız," dedi soğuk soğuk.

"Bu da ne demek?" diye sordu zorla kahkaha atan genç memur.

"Odamda ne işiniz vardı?"

"Neden bahsettiğinizi hiç anlamadım."

"Bugün operasyonda yoktunuz," dedi Pei. "Eşyalarımı karıştırıyordunuz."

Zeng şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Diğerleri yokken gerçekten de Pei'in odasına sızmıştı ve bunu Han'ın emriyle yapmıştı. Kesinlikle baştan savma bir iş çıkarmamıştı. Hatta, Zeng ardında hiç iz bırakmadığına emindi. Eldiven ve saç filesi bile takmıştı. Pei nasıl anlamıştı?

"Sizden de bir şey kaçmıyor Başkomiser. Bu sert ifade neden? Görmemizi istemediğiniz bir şey mi saklıyorsunuz?"

"Bu öğleden sonra, Longzhou'nun ağ izleyicileri şehrin telekomünikasyon veritabanında bir ihlal saptadı. Birisi benim geçen ayki telefon kayıtlarıma erişmişti. Longzhou'daki güvenilir meslektaşlarım izi kaynağına kadar sürmeyi başardı. Şakalarınızdan biri miydi bu da Memur Zeng?"

Zeng alışılmadık biçimde utanmıştı. Bir şey söylemedi.

Han, bir an düşündükten sonra ortalığı yatıştırmaya çalıştı. "Bu bir yanlış anlamadan ibaret olabilir. Özel olarak konuşmamızı öneriyorum Pei. Resmî bir toplantıda bundan bahsetmeyelim."

"Hayır." Pei Han'a döndü ve yüzü sertleşti. "Bu bir yanlış anlama değil. Mu'ya da beni araştırmasını söylediniz değil mi? Nasıl hâlâ şüpheli olabilirim? Orada kafasına göre cinayet işleyen bir katil var ve ekipten iki kişiyi beyhude bir araştırmaya gönderiyorsunuz. İç soruşturmalar yapmak yerine Erinyeler'i durdurmamız gerek. Bu toplantı bunu dile getirmenin tam yeri."

"Başkomiser Pei, bir konuda haklısınız. Memur Zeng'e ve Memur Mu'ya sizi araştırmalarını ben emrettim," dedi Han diplomatik biçimde. "Çavuş Zheng öldürülüyor ve sizi yanında diz çökmüş buluyoruz. Ardından on sekiz yıl önce yaşanan trajedilerle ayrılmaz biçimde bağlantılı olduğunuzu öğreniyoruz. Asıl sizi araştırmamam aptallık olurdu."

"Hikâyenin bu kadarla kaldığına inanmam mı gerekiyor?" Pei öfkeden köpürüyordu. "Yoksa sebebi otoritenizi sorgulamış ve peşime taktığınız adamı küçük düşürmüş olmam mı? Söyler misiniz Başkomiser Han, benim soruşturmamdan şimdiye kadar ne öğrendiniz?"

Han durakladı. Tüm ekip onları izliyordu. En küçük bir zayıflık gösteremezdi.

"En baştan başlayalım. Şüphelinin bir altmış yedi boyunda olduğunu ve bir elinde yara bulunduğunu öne süren ilk sizdiniz. Bu, cüretkâr bir çıkarımdı, hele de daha Zheng'in dairesinden çıkmadan bu sonuca vardığınız için. Aynı zamanda da yanlıştı ve bedelini ağır ödedik."

Pei'in içinden Han'a kendi analistlerinin de aynı fiziki profili çıkardığını hatırlatmak geçti, ama içgüdüsüne uyup dilini tuttu.

"Şimdi Deye Binası'ndaki fiyaskoya gelelim. Operasyona katılan memurlar haricinde kimsenin gözetim düzenlememiz hakkında bilgisi yoktu. Yine de izleme odasına girer girmez ilk yaptığınız iş her bir sivil memuru teşhis etmek oldu. Sadece gösteriş mi yapıyordunuz Başkomiser Pei?"

İki memur da birbirlerine dik dik bakıyordu. Oda, yanan bir binanın içindeki propan tankı gibi sabitti.

"Başkomiser Han, Başkomiser Pei... kendinize gelin!"

Xiong'un azarı ekip üyelerinin kulaklarını çınlattı. Pei, kendini tokat yemiş gibi hissetti. Sınırlarını aştığını fark etti. Kanıtlar düşünüldüğünde Han gerçekten de haklıydı. Başkomiser onu ekipte tuttuğu için bile şanslıydı. Oda gergin bir sessizlikle dolarken Pei, duygularını kontrol altına almaya çabaladı.

Zeng boğazını temizledi.

"Başkomiser Pei Halk Meydanı'nda izleme ekibini saptarken oradaydım. İşe yarar mı bilmiyorum ama parçaları birleştirmek için gözlem gücünü ve iyi eğitimini kullandığını söyleyebilirim. Beni daha çok endişelendiren soru şu: Aynısını Erinyeler nasıl yaptı?"

Sorusu, ekibin üzerinde kara bir bulut gibi asılı kaldı.

Pei parmaklarını şaklattı. "Otel!" diye ağzından kaçırdı.

Odadaki tüm başlar anında ona döndü.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye bilmek istedi başkomiser.

"Polisin gözetimi nasıl gerçekleştirdiğini bilmek isteyen birinin, meydanın tam, panoramik bir görünümüne ihtiyacı olacaktı. Bizim gibi yüksek bir yer bulması gerekecekti. Meydanın yakınında yüksek, gizli bir gözlem noktası arasaydınız nereye gidersiniz?"

"O da oteldeydi," diye tısladı Xiong.

23 EKİM, 23:09
SKY PEAK OTELİ

Tim, Deye Binası'nın karşısındaki yüksek yapıya, Sky Peak Oteli'ne döndü. Han, ekibin kalanı iki yanına dizilmiş halde ön masaya giderek son birkaç günün güvenlik görüntülerini talep etti.

Önceki gece 22:00 civarında bir erkek 714 numaralı odaya giriş yapmıştı. Gece boyu odada kalmış ve saat 15:00'ten kısa süre sonra, cinayetten bir saat önce çıkıp bir daha geri dönmemiş, hesabını da kapatmamıştı. Görüntülerde Halk Meydanı'ndaki katilin boyuna, yapısına ve yürüyüş biçimine uygun bir erkek figürü vardı. Kameraların hiçbiri yüzünü net olarak çekememişti.

Yedinci kat, tam kendilerinin operasyon üssünün tepesinde, meydanın mükemmel bir görünümünü sunuyordu. Pei bunu Han'a belirtmek üzereyken, başkomiserin yüzündeki öfkeden ikisinin de aynı sonuca vardığını anladı.

Han, otel personeline şüphelinin otele girişi sırasında kullandığı kimlik kartının bilgilerini derhal vermelerini emretti. Zeng iki dakika içinde kartın sahte olduğunu doğruladı. O gün erken saatlerde izini sürdüğü sahte kimlikle bu aynı değildi, ancak ekibin şüphelerini güçlendirmeye yeter de artardı. Han adamın ayırt edici özelliklerini sorduğunda, o sıradaki resepsiyon görevlisi şahsın güneş gözlüğü ve kalın bir sakalı olduğunu söyledi.

"Sakal mı?" Yin defterine not etti. Diğer ekip üyeleri ise kayıtsızdı. "Başkomiserim, soruşturmacılara sakallı adamlara odaklanmalarını söyleyelim mi?"

Han başını salladı. "Sakal sahte."

Yin şaşkınlıkla güvenlik monitörüne bakakaldı.

"Katil aptal değil," diye açıkladı Pei. "Sakal kadar bariz bir şey kullanmaz. Sakal da, güneş gözlüğü de hatlarını saklamak için birer araç. Hepsi bu."

Yin yüzünü ekşitti. Defterindeki sayfayı koparıp buruşturdu.

Han çoktan videonun diğer bir kısmına odaklanmıştı. "Bakın! Giriş yaparken bir bavulu vardı, ama çıkarken yok. Geri dönmesi olasılığını göz ardı edemeyiz."

Xiong anladı. "Adamlarımı civara yerleştireceğim."

"Tamam. Lobiye de birilerini yerleştirmeliyiz. Yin, Başkomiser Xiong ile beraber çalış." Han diğer ekip üyelerinin her birine baktı. Tümü harekete geçmeye hevesliydi; fakat Pei bilhassa istekli görünüyordu. Gözbebekleri heyecandan büyümüştü. "Pekâlâ," dedi Han. "Önce odasına bir bakalım."

Bir personel bir kapı kartı alarak ekibi 714 no.lu odanın kapısına götürdü. Zilin altındaki LED ekranda arkadan aydınlatmalı kırmızı RAHATSIZ ETMEYİN yazısı parlıyordu. Elemana göre, adam otele giriş yaptığından beri odaya başka kimse girmemişti.

Pei'in kalbi göğsünü tokmak gibi dövüyordu. 714 no.lu odada kalan adam dün meydanda gördükleri katilse nihayet etrafını sarıyorlardı.

Han, otel çalışanına kapıyı açmasını emretti.

Kapının savrularak açılmasıyla loş holü kaplayan keskin koku, Pei'in içini ürpertti. Zihninden çürüyen etlerin ve cansız bedenlerden dökülen organların görüntüleri geçti. Mu'nun burnunu tuttuğunu gördü, zavallı otel çalışanı ise kusacak gibiydi.

"Bu berbat koku da ne?" diye haykırdı.

Han odaya ilk giren oldu ve kartı duvardaki yuvasına taktı. Işıklar açılınca karanlığı dağıttı ve bakımlı bir otel odasını gözler önüne serdi. Devasa yatağın üzerinde açık bir bavul duruyordu. Pei havayı kokladı ve kokunun bavuldan geldiğini fark etti.

Ekip iğrenç bavulun etrafında ihtiyatla toplanarak onun içine baktı.

Bavulda düzenli biçimde dizilmiş bir düzine kadar cam kavanoz vardı. Üst üste konmuş iki yumruk büyüklüğündeki her kavanoz, ağzına kadar aşırı tuzlu bir sıvıyla doluydu. Pei, kokuyu o sırada hatırladı. Bir tahnit maddesi olan formaldehit. Her kavanozun içinde grotesk şekilli bir nesne yüzüyordu.

Otel çalışanı "Affedersiniz," dedi ve bir eliyle ağzını kapatıp diğeriyle Mu ve Zeng'i iterek geçti. Kendini hole zor attı.

Mu titreyerek erkek meslektaşlarına yaklaştı. "Bu... bu ne?" diye sordu kısık bir sesle.

Kimse cevap vermedi. Han, beyaz pamuklu eldivenlerini taktı, kavanozlardan birini çıkardı ve ışığa tutarak inceledi.

Zeng formaldehite batırılmış nesneyi tanıdığında hiç de saygın olmayan bir çığlık kopardı. "Bu bir kafa derisi! Hay sikeyim, bu bir insanın kafa derisi!"

Gerçekten de nesneye hâlâ birkaç saç teli yapışıktı. Şişe sallandıkça kafa derisi sıvının içinde ağır ağır sürükleniyordu, hareketten irkilen kâbus gibi bir denizanası misali.

Mu bir gün için yeterince şey görmüştü. Nefesi kesilmiş halde odadan dışarı fırladı.

Pei'in bakışları kafa derisi parçasından ayrılmıyordu. Ardından dikkatini şişeye yapıştırılmış etikete çevirdi. Yakından bakınca büyükçe bir el yazısı ile kaplı olduğu görülüyordu. Han da kavanozun üstündeki yazıyı aynı anda fark etti. Kavanozu çevirip kâğıdı okurken gözleri açıldı:

ÖLÜM İLANI

SUÇLU: Lin Gang
SUÇLARI: Baijia Tapınağı Köyü'nde Tecavüz
CEZA TARİHİ: 18 Mart
CELLAT: Erinyeler

Aynı kusursuz el yazısı. *Lin Gang* harflerine kalın, kırmızı bir onay işareti çizilmişti. Ekibin bazı üyeleri adli ihbarlara aşinaydı ve kırmızı işaretlerin ne anlama geldiğini biliyorlardı.

"Baijia Tapınağı'ndaki tecavüz mü?" diye şaşkınlıkla sordu Pei.

"Eyaletteki çözülmemiş en vahşi davalardan biri," diye Pei'e açıkladı Zeng. "Geçen seneydi. Destek sevkini kamu emniyet ağına gönderen de bendim. Sanığın ayırt edici bir özelliği vardı: alnının sol tarafında beş santimetre uzunluğunda bir bıçak yarası izi."

Şişenin içindeki kafa derisi parçası, Zeng'e cevap verircesine açılarak uzun ve belirgin bir yarayı gözler önüne serdi.

Pei, kahkaha mı iç çekme mi olduğu anlaşılamayan bir ses çıkardı. "Davayı sizin adınıza çözmekle kalmamış. Mahkemeyi de üstlenip kendi yargılamasını yapmış."

Han, içinin ezildiğini hissetti. Gözlerini diktiği kırmızı onay işareti, kendisine pis pis sırıtan bir ağza dönüşmüştü sanki. Bileğindeki damarlar şişti. Han, şişeyi bavula geri koyup başka bir şişe aldı. İçinde, çelik grisi bir yarasa dövmesi olan lime lime bir deri parçası vardı.

Bu kavanoza da diğerleri gibi bir ilan yapıştırılmıştı ve ilanda onay işareti vardı:

ÖLÜM İLANI

SUÇLU: Zhao Erdong
SUÇLARI: Doğu Elm soygunu ve cinayeti
CEZA TARİHİ: 11 Mayıs
CELLAT: Erinyeler

Doğu Elm. Bu kaymak tabaka semtinin adı, uzun zamandır unutulmuş görüntüleri Han'ın zihninde su yüzüne çıkardı. Uzun, el değmemiş sıra sıra binalar. Ahşap döşeme üzerinde kırmızı bir iz, izin sonunda kanlı duvarın dibine yığılmış ölü bir adam. Han, yarasa dövmeli kişiyi bulmaları için memurlarını, uykusuz geceler boyu süren bir maratona sokmuştu. O adam şimdi tam gözünün önünde dururken ne hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Memnun mu olmalıydı? Üzgün mü? Öfkeli mi?

Han, Zeng ve Pei formaldehit dolu şişeleri teker teker çantadan çıkarıp yatağın üstüne koyarken odaya sessizlik yayıldı. Mu, ağzını koluna silerek geri döndü. Her bir kapta, farklı şekillerde ve boyutlarda çeşitli vücut parçaları vardı: bir parmak, bir kulak, bir burun ve daha fazlası. Her "numune", polisin aradığı birinin ayırt edici bir özelliğini içeriyordu. Her şişedeki ölüm ilanı kırmızı bir onay işaretiyle donatılmıştı; en sonuncusu hariç.

Kavanozun içinde yarım bir dil yüzüyordu. Cama yapıştırılmış kâğıtta birkaç satır yazılıydı.

ÖLÜM İLANI

SUÇLU: Peng Guangfu
SUÇU: İkiz Geyik Dağı Parkı'nda polis cinayeti
CEZA TARİHİ: 25 Ekim
CELLAT: Erinyeler

"İşaret yok," diye dikkatlerini çekti Pei. Diğerleri başlarını salladı. Bu, tamamlanmamış tek ölüm ilanıydı.

Han'ın dili tutulmuştu. Gözleri büyüyen Mu ve Zeng bakıştı.

Ekip arkadaşlarının garip davranışlarını fark eden Pei, Zeng'e sorgulayıcı bir bakış attı. Mu aniden Pei'in koluna dokundu. Adam ona baktı, ancak Mu başını olumsuzca salladı.

Şimdi değil, dedi dudakları sessizce.

Han, son kavanozu yavaşça çantaya geri koydu. Duygularını kontrol etmek için harcadığı yoğun çabanın ardından cep telefonunu çıkarıp Yin'i aradı.

"Bekleyen memurlara gidebileceklerini söyle. Geri gelmeyecek."

Pei, Han'ın haklı olduğunu biliyordu. Erinyeler polisin gelmesini istemiş ve onları labirentteki sıçanlar gibi buraya sürmüştü. Odada, katilin kasten sergilenmeye bıraktığı parçalar haricinde değerli olan tek bir ipucu yoktu.

Sonraki soruşturma Pei ve Han'ın vardığı sonucu doğrulamaktan başka işe yaramayacaktı. Tek bir parmak izi veya saç teli bulunamayacaktı; sadece bavul ve dehşet verici içeriği.

On üç kavanoz vardı. Her birinde tek bir ölüm ilanı bulunuyordu. İlanlarda tanımlanan cezaların on ikisi kırmızıyla işaretlenmişti, sadece Peng Guangfu'nun cezası işaretsizdi.

Korkunç kavanoz sergisinin ortasında, uluorta gizlenmiş iki nesne vardı: bir harici disk ve muhtemelen bir sinyal alıcı.

Zeng, cihazları inceleyerek "Sanırım işe koyulmam lazım," dedi.

Konferans odasında toplanan tim, projektör ekranından video izliyordu. Kısa boylu, tıknaz bir adam, kasvetli taş bir duvarın önünde diz çökmüştü. Yüzü kameraya dönüktü. Kol ve bacakları bağlıydı ve yüz hatları dehşetle çarpılmıştı. Ekip üyeleri, alnının sol tarafındaki yara izini hafifçe seçebiliyordu.

Pei mekânı çıkartamamıştı. Duvarın yapısı, daire veya depo içi olamayacak kadar pütürlüydü. Bodrum olabilirdi. Aydınlatma ve açı, kesin bir şey söyleyemeyeceği kadar loş ve kısıtlıydı.

Birkaç saniye sonra kadrajın dışından bir erkek sesi duydular.

"Adın ne?"

"Lin... Gang," diye kekeledi tıknaz adam.

"Geçen yıl üç ağustosta Baijia Tapınağı Köyü'ndeki tecavüzle ne ilgin var?"

Lin Gang başını eğdi. "Onu... onu ben yaptım."

Diğer adam alçak, kulak tırmalayıcı bir sesle konuşuyordu. Lin üzerinde dehşet verici bir etki bırakıyor olmalıydı; ama Pei adamın asıl amacını anlıyordu. Hedef; izleyicileri, nihayetinde bu kaydı izleyecek polis memurları için sesini gizliyordu.

"Tecavüz ettiğin kadın. Nasıl biriydi?"

"O... o zayıftı. Saçı kısaydı, neredeyse..."

"Hayır. Sadece senin gördüğün bir şey söyle. Halkın bilmediği bir şey."

"Anlamadım... "

"Söylemezsen seni keserim ve kanını yavaş yavaş akıtırım. Yarım saat, belki kırk beş dakika sürer. Seçim senin."

"Bir... bir beni vardı. Göğsünde. Yemek çubuğunun ucu kadar."

"Güzel."

Objektifin yanında bir gölge titreşti, ardından diğer adam Lin Gang'ın arkasına geçerek iplerini çözdü.

Lin kanayan bileklerini ovdu. Başını çevirdi; gözlerinde boş bir bakış vardı ve yüzü soldu.

Kadraja bir el girdi. İki parmağının arasında yalın bir jilet parlıyordu.

"Sana bir şans daha vereceğim." Adamın kelimeleri jiletten daha keskindi. "Ayağa kalk ve benimle yüzleş."

Lin umutsuzlukla başını salladı ve hıçkırıp titremeye başladı. "Hayır..."

"Ayağa kalk."

Titriyordu. Ayağa kalkacağına titrek bir top gibi büzüldü.

Küçümseyici bir homurtu duyuldu, ardından bıçak kameranın önünde parladı. Dehşet içindeki Lin, kendini korumak istercesine kollarını kaldırdıysa da hareketini tamamlayamadan kazık gibi yere devrildi. Boynundan koyu kan akıyordu. Karanlık bir gövde, Lin'in yanında çömeldi. Bıçağını hızlı, cerrahi darbelerle çalıştırdı.

Katilin başı kadraja girince Pei soluğunu tuttu, fakat çabucak geri bıraktı. Elbette. Adam kayak maskesi takıyordu.

"Erinyeler," diye hırladı Xiong. "Bu o."

Han bir elini dudağına götürerek dik dik Xiong'a baktı.

Kâsede noodle karıştırılırcasına hafif bir ezme sesi duydular. Adam ayağa kalktı ve elindeki ince, düz nesneyi kameraya tuttu. İlk kavanozda gördükleri şeyi tanıyan ekip üyelerinin nefesleri kesildi. Bir kafa derisi.

"Eee? Doğru muydu?" diye sordu Zeng.

Han alnını kırıştırdı. "Ne doğru muydu?"

"Ben. Gerçekten var mıydı?"

Başkomiser düşünür gibi dudaklarını büzdü. Nihayet başını öne doğru salladı. "Evet. Bu ayrıntıyı sadece bir avuç kişi biliyordu."

"Erinyeler arşivlere erişip bu davanın dosyasını bulmuş olabilir mi?" diye sordu Pei. "Lin Gang'ın tanımına uygun birini bulup bu satırı ezberletmiş olabilir. Hepsi bizim için sergilenen bir gösteri olabilir."

"İhtimal dışı," dedi başını iki yana sallayan Han. "Kesinlikle ihtimal dışı. Zorla girilse haberimiz olurdu."

Az önce Lin'i infaz etmiş olan adam, belli ki diğer kavanozlarda anılan çözülmemiş diğer davaların ayrıntıları konusunda da epey bilgiliydi. Bunun ardından on iki video geliyordu, her biri maskeli adamın yürüttüğü benzer bir "duruşmayı" belgeliyordu.

Her biri, davayla ilgili özel ayrıntılara değinen kısa bir sorgulamayla başlıyordu. Bütün videolarda fon aynıydı: aynı taş duvar, aynı sır vermeyen açı.

"Hepsi de doğruyu söylüyor olamaz," diye inanamayarak fısıldadı Zeng. "Pei'in dediği gibi, onlara repliklerini ezberletiyor olmalı."

Pei gördüğünde gerçek dehşeti tanırdı. Eline geçirdiklerinden gerçeği söküp alan türde bir dehşetti bu.

Her kurban kimliğini açıkladıktan sonra, adam onları bağlayan ipleri çözüyordu. Her kaydın sonuna doğru aynı cümleyi söylüyordu: *Sana bir şans daha vereceğim*. Ne var ki, küçük gösterilerindeki kurbanların hiçbiri kendilerini yakalayan adama meydan okuma fırsatını değerlendirmiyordu. Bunun için sanki en ufak arzu duymuyorlardı. Elleri ve ayakları serbest kalır kalmaz her biri top gibi büzülüyor ve taş kesilmiş bir sıçan misali adamın ölümcül darbesini bekliyordu.

Bu kaşarlanmış ırz düşmanları, hırsızlar ve katiller garip bir adamın karşısında duruyor ve aman bile dileyemiyordu.

Erinyeler, polisin en çok son videoyu görmesini pekâlâ istiyor olabilirdi. Bu video da diğerleriyle aynı loş, harap ortamda çekilmişti. Otuz-kırk yaşlarında bir adam yere diz çökmüştü. Kameranın objektifi yüzüne dönüktü, hatlarını açıkça ortaya koyuyordu.

"Adını söyle."

"Peng Guangfu."

"On yıl önce yirmi beş ekim tarihinde Sunset Oteli'ndeki silahlı soygunla ne ilgin var?"

"Mekâna saldıran bendim. Ben ve Zhou Ming."

"Nakit yirmi dört bin Yuan çaldınız. Sunset Oteli'nden kaçtıktan sonra ne oldu?"

"Geç bir saatti. Polislerle karşılaştık."

"Kaç kişiydiler?"

"İki."

"Sonra ne oldu?"

"Bizi kovaladılar, biz de İkiz Geyik Dağı Parkı'na kaçtık. Park kayalar ve ufak mağaralarla dolu. Mağaralardan birine saklandık."

"Polisler sizi buldu mu?"

"Evet."

"Sonra ne oldu?"

"Herkes ateş etmeye başladı."

"Bir memur öldü, diğeri yaralandı. Çatışmada ortağın Zhou Ming de öldü. Doğru mu?"

Peng yavaşça başını salladı.

Adam, "O iki memurun adını biliyor musun?" diye sordu.

"Daha sonra öğrendim. Gazetede gördüm."

"Adlarını söyle."

"Ölen polis Zou Xu'ydu. Yaralananın adı Han Hao'ydu."

Han'ın adı geçince Pei yerinden sıçradı. Dönerek şüpheyle başkomisere baktı. Han'ın çenesi sıkılıydı. Alnında ter damlaları oluşmuştu.

Pei, otel odasında kavanozu keşfettikleri sırada başkomiserin verdiği tepkiyi düşündü. Diğerleri aralarında bakışmıştı. Bir de Mu'nun sessiz uyarısı. Biliyorlardı. Bu kadar zaman ona hiçbir şey söylememişlerdi.

"Çok güzel." Bu, kamera arkasındaki adamın sorguyu bitirdiğini gösteriyordu. Nihayet aynı cümleyi söyledi. "Sana bir şans daha vereceğim."

Peng başını kaldırıp adama boş gözlerle baktı.

Kimliksiz el kadraja girdi. Ekip üyelerinin tahminlerinin aksine, parlak bir bıçak yerine düğme boyutlarında metal bir disk tutuyordu. El, bu diski Peng'in gömlek cebine yerleştirdi.

"Bu bir konum verici. Alıcıyı polise vereceğim."

Peng'in gözleri büyüdü. Pei buradaki ironiyi kaçırmadı: Kolluk kuvvetlerinin bahsi, bu suçluya umut vermişti.

"Alıcıyı açtığımda oyun başlayacak. O sizi olmanız gereken yere yönlendirecek. Fakat şuna dikkat edin. Ekibiniz dört üyeden oluşmalı: ne fazlası, ne azı. Yirmi dört ekim gece yarısında burada olmalısınız. Kurallara uymazsanız haberim olur," dedi ve maskeli yüzünü kameraya çevirdi. "O yüzden kurnazlık etmeye çalışmayın." Tekrar Peng'e döndü. "Bu kurallara göre oynarlar ve başarılı olurlarsa, buradan sağ ayrılabilirsin."

Han polisin çantada bulduğu alıcıyı kaldırdı. Cihazı açmaya çalışmışlarsa da, videodan onun ancak Erinyeler vericiyi açtıktan sonra çalışmaya başlayacağı anlaşılıyordu.

Video Peng'e hitaben devam etti. "Bir konu daha var. Sırları zamanından önce ağzından kaçırmanı istemem. Bunu önleyecek bir yol düşünmeliyiz."

Peng'in yüzü dehşet doldu. Adamın eli kameranın önünde belirdi. Parmakları arasındaki jilette buz gibi bir parıltı yanıp söndü.

"Yo, yo!" diye yalvardı Peng umutsuzlukla. "Bir şey söylemeyeceğim; hiçbir şey söylemeyeceğim!"

Peng'in bu konuda seçme hakkı yoktu. Yüzü olmayan adamın kadraja giren diğer eli Peng'in çenesini yanlardan kavrayarak ağzını zorla açtı ve yalvarmalarını anlaşılmaz inlemelere çevirdi.

Jilet Peng'in ağzına doğru atıldı. Peng umutsuzca mücadele ettiyse de katil onu mengene gibi kavramıştı. Korkunç bir çığlık koptu. Peng'in ağzından ve adamın elinden yere kan nehri boşaldı. Adamın birkaç saniye sonra bıraktığı Peng, sözsüz bir acıyla derhal iki büklüm oldu. Hâlâ kadraj dışında bulunan kimliksiz adam, Peng'in kanlı dilini kameraya salladı.

"Size bir fırsat veriyorum. Umarım bunu en iyi şekilde değerlendirirsiniz."

Kayıt, bu kanlı sahneyle bitti. Video sona erdiğinde ekip üyeleri topluca rahatlayarak nefeslerini saldılar.

Han rüyadan uyanırcasına başını salladı. "Bu ekibin amacı İkiz Geyik Dağı Parkı davasını kapatmak değil; fakat Peng Guangfu bizi Erinyeler'e yöneltebilir. Peng'in güvenliğini sağlamalıyız. Bu, daha fazla cinayeti önleyebileceğimiz anlamına geliyorsa ben varım. Dediği gibi, aslanın inine dört kişi göndereceğiz."

Pei başını iki yana salladı. Ekip altı kişiden oluşuyordu. İki kişi gereksiz olacaktı ve kendisinin dışarıda bırakılacak ilk kişi olduğuna emindi.

"Erinyeler onun kurallarına göre oynadığımızı nereden bilecek? Orada bizi mi gözetleyecek?" diye sordu Zeng.

"Senden daha fazlasını bilmiyorum," diye cevapladı Han. "Dünden öğrendiğimiz bir şey var; Erinyeler beklentilerimize meydan okumakta uzman. Sen ne diyorsun Mu?"

Psikolog parmaklarını birbirine geçirdi. "Erinyeler ile ilgili bir tahminde bulunmak gerekirse, kesinlikle blöf yapmıyor. Size ver-

diği konumda olabilir. Güvenli bir mesafeden izliyor da olabilir. Nerede olursa olsun, hiçbir şekilde gözünü üzerinizden ayırmayacak."

---

24 EKİM, 11:05
POLİS MERKEZİ, MİSAFİRHANE KAFETERYASI

Kafeterya, misafirhanenin birinci katında bulunan lobiye bitişik, küçük bir odaydı. Odaya yayılmış masalarda yaklaşık on kişi oturmuştu; Pei, çoğunun lokmaları arasında göz attığı kâğıt yığınlarından, kriminal polisin merkezdeki çeşitli dalları için konferans ve atölye düzenlemek üzere tutulmuş misafir güvenlik uzmanları olduklarını tahmin etti. Yapacak başka bir şeyi olmayan Pei, öğle yemeği için mapo tofu, pilav ve bir şişe bira sipariş etmişti.

Peng'in ölüm ilanının yerine getirilmesine on üç saatten az zaman kalmıştı; tim için kritik anlardı. Han, Pei'in uzaklaştırıldığından emin olmuştu.

"Keyif mi yapıyorsunuz Başkomiser?"

Mu, yemek tepsisini masanın karşısına koydu.

"Sana borçluyum," dedi Pei soğuk bir tonla. "Tüm bu serbest zaman için."

Mu gülümsedi. "Bununla bir ilgim olduğunu ima etmiyorsun ya? Ben de dışarıda bırakıldım, biliyorsun."

"Çünkü daha önemli bir görevin var."

Mu kaskatı kesildi. "Seni takip etmiyorum," dedi sesinde hafif bir hüsranla.

Pei, birasından bir yudum aldı. İfadesi tarafsızlığını koruyordu, fakat canlanmamıştı.

"Peki," dedi Mu. "Öncesinde Zeng ile beraber seni araştırdığımızı kabul ediyorum, ama emir almıştık. Burada hepimiz polisiz. Katilin sen olduğuna ne ben ne de Zeng inanıyor, bunu kesinlikle söyleyebilirim."

Pei tofu parçasını şişledi. "Ne kadar alicenapsınız."

"Şunu dinle," dedi Mu. Zeng'in MP3 çalarını çıkararak daha önce kendisine dinlettiği parçayı seçti.

İlk Erinyeler kaydı çalmaya başlar başlamaz Pei donakaldı. Bu kelimeleri en son duyduğunda bunlar polis akademisinin hoparlör sisteminden yayımlanıyordu. Kapalı göz kapakları titreşti; geçmişe dönmüştü. Nihayet bir rüyadan uyanırcasına kulaklığı çıkardı.

"Bu benim tabii ki. O olayın ardındaki bendim," dedi gözleri sulanan Pei.

"Eminim biliyorsundur," dedi Mu, "4/18 Erinyeler isminin akademiyle bağlantılı olarak ilk kullanılışı değildi. Bilinen dört akademi öğrencisi bu Erinyeler tarafından cezalandırıldı. Sınavda kopya çeken ve daha sonra kovulan bir erkek öğrenci, hırsızlık eğilimi olan bir kadın öğrenci, başkalarının özel sırlarını açıklamayı seven bir erkek öğrenci ve ilişkilerinde sadakatsiz olan bir diğeri.

"Kimseyi öldürmediğini biliyorum. Tanıştığımız andan beri bundan emindim. Gözlerindeki acı ve nefret gerçekti. Yine de bir şekilde bunlarla bir bağın var. Sakladığın nedir?"

"Bu kadar nezakete gerek yok. Beni gözaltına aldırıp resmî bir sorgulama başlatacak kadar kanıt toplamışsınız."

"Zeng bunu bana vermeden önce kaydın bağımsız bir analizini yaptı. Han hiçbir şey bilmiyor. İkimiz sana inanıyoruz. Sen de bize inanamaz mısın? Sadece ne söyleyeceğini merak ediyorum."

Pei'in savunma amacıyla yarattığı kabuk çatladı. Mu'ya, hiç kimseye anlatmadığı bir şeyi söylemeye karar verdi.

"Ben bahsettiğin dört olayın birincisinden ve üçüncüsünden sorumluyum. Diğerlerini Meng yaptı."

Mu nefesini tuttu. "İkiniz birden! Kızın giysilerini çalan kişinin nasıl yakalanmadığı belli oldu. Neden ekip halinde bu dolapları çevirdiniz?"

"Ekip değildik," diye düzeltti onu başkomiser. "Bu... bir yarıştı."

"Oyun mu?"

Mu'nun sesindeki suçlayıcı ton karşısında Pei irkildi. Katil de Peng Guangfu'ya işkence ederken polise aynı kelimeyle saldırmıştı.

"Meng ile ne tür bir ilişkimiz olduğunu kavraman güç olabilir. Aşkımız derinleştikçe rekabetimiz güçleniyordu. İkimiz de diğerine hayranlık ve saygı duyuyorduk ama birbirimizi evcilleştiremiyorduk." Düşten uyanırcasına başını salladı. "Garip bir his. Anlayamazsın."

Mu'nun tebessümü aksini söylüyordu. "Anlıyorum."

"Gerçekten mi?" Pei tek kaşını kaldırdı.

"İkiniz de Akrep'siniz. İki Akrep yakınlaştığında karşılaşma daima bir tarafın zaferiyle sonuçlanır. Sadece birinin."

Pei ona hayret dolu bir bakış attı.

"Psikolog olabilirim," diye çıkıştı kadın. "Ama açık fikirliyimdir."

"Belki de bizim hakkımızda yanılmadın," dedi. "Daima birbirimizi kontrol etmeye çalışırdık. İkimiz de boyun eğmeye yanaşmazdık."

Mu balık buğulamasını didiklerken "Şu an bunları konuşmamız gerekmez," dedi. "Akademide gerçekte neler olduğunu baştan sona anlatsan daha iyi."

"Hepsi benim suçumdu." Pei başını eğdi. "Sınıftan bir grup, boş zamanlarında esrarlı öyküler yarışması düzenlemişti. Fikir gelişti ve çok geçmeden tüm sınıf bunu konuşmaya başladı. Meng oldukça yaratıcıydı. Bir gece bana, kanunun dokunamadığı suçluları cezalandıran bir kadının öyküsünü anlattı. Kahramanına Yunan mitolojisinden bir isim vermişti: Erinyeler.

"Meng benim fikrimi sordu," diye devam etti Pei. "Kahramanı kadın yapma tercihini onaylamamıştım. İstersen geri kafalı de; ama bu tür bir öykünün merkezinde bir erkek olması bana daha gerçekçi gelmişti. İş kavgaya kadar gitti. Cinsiyetçi ve ataerkil olduğumu söyledi. Sonunda bir bahse girdik. Öyküyü gerçek hayatta test edecek ve kimin daha başarılı olduğunu görecektik, kadın Erinyeler'in mi, erkek Erinyeler'in mi."

Mu'nun yüzü aydınlandı. "Rekabet."

"Sanırım gençlikte hepimiz biraz gülünç oluyoruz. Şöyle karar verdik; sırayla birimiz Erinyeler'in kimliğine bürünecekti, diğerimiz de soruşturmacı rolünü üstlenecekti. Soruşturmacı, Erinyeler'in bunu nasıl yaptığını çözebilirse iddiayı kazanacaktı. Ben

o sırada ceza soruşturması sınıfının en iyilerindendim ve Meng psikoloji okuyordu. Onu yenmenin pek zor olmayacağını düşünüyordum ama iki raunt sonunda berabere kalmıştık."

"O iki haylazlığı nasıl başardın?" diye sordu Mu. "Meng'in yöntemlerini çözememiş olabilirsin ama Zeng ve ben de seninkilerden aynı ölçüde bihaberiz. Nasıl yaptın?"

"Bu benimle Meng'in arasında." Pei gülümsedi. "Ondan başkasına anlatmam."

Mu, çok kısa bir an için kıskançlığa kapıldı.

"Ona söylemeye hiç fırsat bulamadım..." dedi Pei. "Ancak onu yenmek zorundaydım. İşin aslı, beşinci bir raunt planlıyordum, onu gafil avlayacak bir raunt. Yuan'ı aramak için depoya gittiği gün gerçekleşecekti."

Mu'nun aklına bir fikir geldi. Depoda olanların başka bir açıklaması daha vardı, kimsenin dile getirmediği bir olasılık. Pei kesinlikle yapmamıştı.

"Yuan'ın ölüm ilanını görünce bunun Meng'in işi olduğunu düşündün."

Pei tokat yemişçesine irkildi. "Doğru. Meng zaten bir zamparayı cezalandırmıştı. Birkaç sefer de bana Yuan'ın kadınlara davranış biçiminden iğrendiğini açıkça söylemişti. İlk düşüncem şuydu; Meng, Yuan ile arkadaşlığımı sürdürdüğümden ötürü benden intikam almak için ona bir şey yapmıştı."

"O nedenle polise haber vermedin." Mu başıyla onayladı. "Meng ile bizzat iletişim kurmak için elinden geleni yaptın."

"Meng, Yuan'ın tutumundan nefret ediyordu, ama bir an bile Yuan'ın ölüm ilanını onun uyguladığına inanmadım. Bence en fazla onu aşağılamak için bağlamış olabilirdi; ona bir ders verecek ve beni yarışı kaybettiğimi kabullenmeye zorlayacaktı."

"Meng o ölüm ilanını gördüğünde aynı şeyi düşünmüş olabilir. Yuan'a karşı hamle yapmak istediğini!"

"Daha sonra bunu düşündüm. Bu, onun da polisi neden aramadığını ve tek başına Yuan'ı aramaya gittiğini açıklıyor." Pei acı bir kahkaha attı. Gözleri kızarmıştı. "Birkaç gün önce, Meng'in bombayı etkisiz hâle getirirken neden bana o kadar güvendiğini sormuştun. En büyük korkum, bombayı benim yaptığımı düşündüğü için bana inanmış olması!"

Mu kendi kendine başını sert sert salladı. Nihayet kendi varlığı sonucu söyledi.

"Yani demek istediğin şu mu, gerçek katil suçu işlemek için bu Erinyeler karakterine dair fikri kopyaladı mı?"

"Herhalde," dedi Pei. "Bir şey anlatmak istiyordu. Gerçek Erinyeler biz değildik oydu."

"Ama sonraki hamlesi için neden on sekiz yıl bekledi ki?"

"Kendine göre sebepleri olabilir ama bunlar nedir bilmem." Pei, birasından bir yudum aldı ve gözlerini kısarak Mu'ya baktı. "Beni rahatsız eden bir şey daha var. Belki yardımcı olabilirsin."

"Nedir?"

"Meng ve ben, ilanlarımızı daima hedeflerimizi cezalandırdıktan sonra yayımlardık. Ona ilham verdiysek neden ölüm ilanlarını cinayetleri işlemeden *önce* yayımladı? Neden şimdi de aynı şeyi yapıyor? Ve neden cinayet işliyor?"

"Katilin niyeti sizinkiyle aynı değil. Senin ve Meng'in örneğini alıp kendisine aradığı heyecanı verecek bir oyun yarattı. Belki sizin yönteminiz ona yeterince heyecan verici gelmiyordu. Artık oyunu evrimleşiyor. Zheng'e ve Ye'ye ilaveten, çözülmemiş on iki davaya karışmış on iki şüpheliyi vahşice ve bizi uyarmadan infaz etti. O ölüm ilanlarını ancak kendisini durdurmak için çok geç olduğunda bavuldaki dehşet verici andaçlara yapıştırdı. Temel amacını ihlal ediyor gibi görünse de belli ki bu, sonraki raunttaki esas kurbanını duyurmak için bir kurgudan ibaretti. Peng Guangfu."

"Bu kadar basit olduğunu sanmıyorum. Diğer ülkelerde seri katillerin polisle oyunlar oynadığı davaları okudum ama onlar asla cinayeti işlemeden önce kurbanlarının kimliğini açıklamıyordu. Aradığı şey heyecansa izlemesi gereken yöntem bu olmalıydı. Cinayet işlemeden *önce* polisi harekete geçirmek mi? Bu, dik bir öğrenme eğrisi. Ayrıca bize gösterdiği videoları hatırla. Chengdu polisinden kaçmayı başarmış şüphelilerin izini sürmekle kalmamış; onları mutlak gizlilik içinde öldürebilmiş. Mu, son derece becerikli biriyle karşı karşıyayız."

"Yani nereye varıyoruz?"

"4/18 davasıyla ilgili bütün dosyalara ulaşmamı sağlamalısın. Senin veya Zeng'in kendinize saklıyor olabileceğiniz dosyalar da dahil."

Mu tereddüt etmeden "Elbette," dedi. "Odama gidelim."

Pei, Mu'nun odasının ferah düzeninden etkilenmişti. Okuma masasının bir tarafında, düzenli klasör yığınının yanında *Özgürlüğün ve Onurun Ötesi* adında bir kitap duruyordu.

Ayakkabılarını çıkaran Mu, yatağın üstüne bağdaş kurdu. Masanın yanındaki sandalyeyi göstererek "Oradaki sandalyeyi getir," dedi. "O dosyaları da."

Pei söyleneni yaptığında Mu klasörleri yatağın üstüne yaydı. Belgeler Pei'in daha önce görmediği bilgilerle doluydu, kendisinin davaya ilişkisine dair yazılı kayıtlar ve analizler dahil.

Okudukça keyfi kaçıyordu. Duygusal açıdan dibe vurduğunu hissettiğinde gözlerini kapatıp yanaklarını ovalamaya başladı, parmakları yavaş yavaş başının arkasına ilerliyordu. Mu, Pei'in beyninin içinden bir şey çıkarmaya çalıştığı hissine kapıldı. Belki de bir şeyi içeride tutmaya çalışıyordu.

Pei dosyalara dönerek yavaşça sayfaları çevirmeye koyuldu. Belirli bir sayfaya ulaştığında durdu. Yüzüne bir hayret ifadesi yayıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Mu, tüyleri diken diken olmuştu.

"İnanılmaz. Gerçekten inanılmaz!" Gözleri kocaman açılmıştı. "Bu kadar önemli bir çelişkiyi nasıl atlarlar?"

"Ne çelişkisi?"

"Saat! Saat yanlış!" Pei bir sayfadaki zaman damgasını gösterdi. "Şuraya bak. Dosyada depo patlamasının saati 16:13 olarak kayıtlı. Hayır. Polise patlamanın 16:15'te gerçekleştiğini söyledim, kesinlikle hatırlıyorum! İfademde bile böyle yazıyor!"

"Sadece iki dakika. Yine de..."

Mu başını hafifçe sallayarak kendi kendisinin sözünü kesti. O da saatlerdeki farklılığa dikkat etmişti, ama önemli bir ipucu gibi gelmemişti. Polis, şehrin çevre işleri müdürlüğünce kaydedilen verilere dayanarak patlamayı 16:13 olarak kayda geçirmişti. Bu bilginin kesinliği su götürmezdi. Pei'in ifadesi iki dakika ileriydi; bunda ne gariplik vardı?

Pei, Mu'nun ne düşündüğünü tahmin etmişçesine "Yo, bu konuda benden şüphe edemezsin!" dedi hararetle. "Meng ile konuştuğum süre boyunca duvarımdaki saate bakıyordum. Patlama sinyali kestiğinde saat 16:15'ti. O ana dair her şeyi söyleyebilirim; penceremin dışında cıvıldayan iki kuşu, masamdaki boş kola şişesini, telsizdeki hışırtıyı. Ve saat 16:15'ti. Saniyesine kadar doğru!"

"O halde saatin ileri gitmişti."

"O saati her gece kuruyordum. Radyodan söylenen saatle karşılaştırırdım. Bir alışkanlıktı, yurtta kaldığım süre boyunca asla bu alışkanlığımı bozmadım. O saat kesinlikle doğruydu. İki hafta ayarı bozulmazdı."

"Tartışma adına diyelim ki saat konusunda haklısın." Mu geçici de olsa Pei'in açıklamasını kabul etmeye karar verdi. Yine de şüpheliydi. "O halde bu nasıl olur? Belki... iki patlama olmuştu?"

Pei yavaşça başını salladı. "Bu imkânsız. 16:15'e kadar telsizden Meng ile konuşuyordum. Polis patlamayı nasıl 16:13'te olmuş gibi kaydedebilirdi? Tabii eğer..."

"Eğer bu konuşma tertiplenmişse," dedi Pei'in düşünce zincirini sürdüren Mu. "Bu doğruysa, ne anlama gelir?"

"Evet, ne anlama gelir?" diye mırıldandı Pei. Zihninde inanılmaz bir varsayım, her şeye karşın doğru olmadığını umduğu bir varsayım oluşmaya başlamıştı. Kendine sakin olmasını söylediyse de kan beynine hücum etmeye başlamıştı bile.

Mu, sakin bir sesle Pei'in sorusunu cevapladı. "Bu, Meng patlamadan sonra hayattaydı demek."

Pei'in sinirlerinden bir şok dalgası geçti. Titredi ve Mu'ya sersem sersem bakakaldı. Nihayet ağzını açtı.

"Bu mümkün mü?"

"Bahsettiğin zaman çelişkisi gerçekse, bu seçeneği dikkate almaktan başka çaremiz yok."

"Yani Meng ile patlamadan *sonra* mı konuştum?"

"Doğru. Bu düşünce silsilesi ile kaçınılmaz olarak iki sonuca varıyoruz.

"Birincisi, Meng ile telsiz konuşman, onun patlamada öldüğüne inanman için hazırladığı bir şaşırtmacadan başka bir şey değildi. İkincisi, o depodayken seninle iletişim kurmadan önce ona neden ulaşamadığını açıklıyor."

Pei inanamayarak Mu'ya gözlerini kırpıştırdı.

"Meng patlamanın gerçek saati olan 16:13'te telsizini kapattı. Sonra tekrar açtı. 16:15'te tekrar kapatarak seni patlamanın gerçekleştiğine inandırdı."

Pei hızlı bir nefes aldı. "Diyorsun ki Meng... o Erinyeler mi? Ama bizim zanlımız erkek!"

"Belki bir suç ortağı bulmuştur." Mu'nun aklına yeni bir şey geldi. Yazılı kayıtları içeren belgeleri karıştırdı. "Telsizden Yuan'ın sesini duyuyordun, değil mi? İki olasılık var. Ya Yuan'ın sesi kayıttı... ya da o da ölmedi."

Pei, Mu'nun nereye varmakta olduğunu anladı. Meng ve Yuan birlik olmuş olabilir miydi? İki parlak akademi öğrencisinin patlama sonrasını tertiplemek üzere iki ceset bulması pek zor olmasa da bazı ciddi sorulara yol açıyordu. Yuan ve Meng neden kendisine bunu yapsındı? Biri en yakın arkadaşıydı, diğeri ise daha da yakındı. Pei'in bunu kabullenmesi imkânsızdı.

"Dur biraz." Mu hâlâ kayıtları inceliyordu. "Yuan'ın hayatta olduğuna dair kanıt yok. Raporunda bize telsiz görüşmesi sırasında onunla hiç iletişime geçmediğini söyledin. Yani Yuan'ın sesi önceden kaydedilmiş olabilir."

"Diğer bir deyişle Meng bombayla Yuan'ı çoktan öldürmüş ve ayrıntılı bir örtbas icat etmişti."

Ama bunu neden yapsındı? Salt bir hınç için mi? Yoksa Meng, Yuan'ın önceki kız arkadaşına davranışına dayanamamış ve onun bedenini yakıp kül mü etmişti? Hâlâ hayattaysa on sekiz yıldır neredeydi? Neden kendisiyle temas kurmaya çalışmamıştı? Pei'in zihni soru bombardımanı altındaydı.

"Pei, tüm gücünle bir şey hatırlamanı istiyorum. Sen ona herkesten daha yakındın. Ye Shaohong'un katilinin Yuan olması mümkün mü?"

"Halk Meydanı görüntülerini yüz kez izledim. Kadını öldüren adam hiçbir şekilde Yuan'ı andırmıyor. Meng'i de. Katilin görünüşü ve hareketleri Yuan'a benzemiyordu. Videolardaki ses de onun değildi," dedi Pei, başını sallayarak.

"Kim olabilir? Meng gerçekten Erinyeler idiyse ve bu patlamayı tertiplediyse, bu yeni katil nereden çıktı?"

Mu aniden acı bir kahkaha attı. Gariptir ki yüzünde rahatlamış bir ifade vardı.

"Ne oldu?" diye ihtiyatla sordu Pei.

"Az önce tartıştığımız her şey, kanıtlanması imkânsız tek bir varsayıma dayanıyor: patlamanın kayıtlara geçen saatinde bir hata olması. Meng'den şüphelenecek kadar ileri gittik! Söylesene Pei; Meng gidip bir seri cinayet işleyecek tipte bir kişi miydi?"

Pei derhal başını iki yana salladı.

"O nedenle bence en olası cevap, senin saati yanlış bildirmiş olman," dedi Mu açıkça. "Bu durum çıkarım yapmaya çalıştığımız kadar karmaşık olamaz. Soğukkanlı bir katilin peşindeyiz. İki dakikalık bir farka dikkatimizi vermeye gerçekten değer mi? Ayrıca, ilk soruşturma ekibi polis gücünün deneyimli elemanlarıyla doluydu ve hiçbiri bu ayrıntı üzerinde durmadı."

"Hayır." Pei'in ses tonu kararlıydı. "Burada bir yanlışlık var! Dakiklik benim için hayati önemdedir. Saat konusunda yanılmış olamam."

Mu gülümsedi. "Aslında görüşmemiz gereken kişiyi düşünüyordum."

Pei onun kimi kastettiğini anladı. Yerinden kalktı.

"Huang bize yalan söylüyor," dedi kadın. "Onu tekrar ziyaret edelim mi?"

---

24 EKİM, 14:18
HUANG'IN DAİRESİ

İkindinin en sıcak saatiydi. Pei ve Mu, Huang'ın derbeder evine yaklaşırken güneşin yakıcılığını iliklerine kadar hissettiler.

"Kapı kilitli değil," dedi Huang. İkisi içeri girince boğucu, uhrevi bir kasvete adım attılar.

Daire, önceki gelişlerinden beri fazla değişmemişti. Huang, teneke ve şişe yığınlarını muhtemelen tekrar satmak için ayırmakla meşguldü. Onları balya hâlinde bağlamadan önce her boş şişe ve tenekeyi teker teker bastırıyordu. Bu, Huang için yoğun

bir işti. Patlama ellerini ve ayaklarını parçalamıştı; aslında vücudunda sağlam kalmış tek bir kısım yoktu.

Pei manzaraya acıyarak baktı. Böyle bir adam neden yalan söyleme ihtiyacı duyardı? Ne saklıyordu?

Huang işini bırakıp konuklarını selamladı. "Siz ikiniz..." dedi gıcırtılı sesiyle. "Işığı açın. Düğme elinin hemen yanında."

Mu zinciri çekti ve tavandan sarkan çatlak ampul canlandı. Fazla aydınlatmıyordu ama ışık, odaya biraz hayat vermişti.

"Elektriği kendim için kullanmayacak kadar pintiyim. Sadece misafirim olduğunda açıyorum," diye açıkladı Huang somurtarak.

Mu utandı. Adamın suça karıştığından şüphelenmek neredeyse zalimliğe giriyordu.

Pei dengesiz bir tabureye oturdu. "Doğruyu söyleme zamanı geldi," dedi.

"Ha?" Huang şaşalamıştı.

"Söylediklerine göre, on sekiz yıl önce kızın telsizden benimle konuştuğunu gördün. Konuşmamızı bile tarif edebildin. Bu yalandı! Konuşma aslında patlamadan birkaç dakika *sonra* olmuştu. O sırada hayata güçlükle tutunuyor olmalıydın. Patlamadan iki dakika sonra neler olduğunu nasıl bilebilirsin?" Pei, güçlükle zapt ettiği bir öfkeyle titreyerek parmağını adama doğrulttu.

Huang boş boş bakıyordu. Bu, Pei'in beklediği tepki değildi.

"Doğruyu söyle. O gün gerçekten neler oldu?" diye sordu polis memuru.

Huang hâlâ sersemlemişçesine Pei'e bön bön bakıyordu. Mu, onun tavrını onaylamayan bir bakış attı. Bu kadar acınası bir adamın nasıl bir sır saklamasını bekleyebilirlerdi ki? Pei'in yaptığı zorbalıktan başka bir şey değildi.

Bir an sonra, Huang'ın boğazından zar zor acı dolu bir ses çıktı.

"Haklısın. Yalan söyledim."

"Gerçekte ne oldu?" diye sordu Pei.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Deponun ana kapısının hemen yanındaydım. Başta hiçbir şey göremedim. Sonra bomba patladı. O... o sırada ne olduğuna dair gerçekten fikrim yok."

"Hâlâ yalan söylüyorsun! Bu doğru olsaydı Meng ile ne konuştuğumuzu nereden bilebilirdin?"

"Çünkü bana sen söyledin."

Şaşkına dönen Pei adama baktı. Eli bilinçsizce belindeki silaha gitti.

"Hastanede kendime geldikten sonra Çavuş Zheng beni günlerce sorguya çekti. Hiçbir şey bilmiyordum. Sonra, bir gün tuvalete giderken not defterini yatağımın yanında bıraktı. Kollarımı oynatmak çok acı veriyordu ama defterin sayfalarına göz gezdirmeyi başardım. Birinin patlamadan hemen önce kızla yaptığı telsiz konuşmasını okumaya başlamıştım." Huang huysuzca kıkırdadı. "Önceki ziyaretinizde, nihayet bunun sen olduğunu öğrendim."

"Benim ifademi kullanarak polise yalan mı söyledin?" Pei bu kadar kolay pes etmeyecekti. "Madem neler olduğunu bilmiyordun, neden o akşam hakkında hikâye uydurdun?"

"Baksana bana! Nasıl yaşayabilirim? Tek kuruşu olmayan bir hurdacıydım. Hastanedeki doktorlar neden bana yardım etsindi? Benim gibi cahil bir herif bile asıl sebebi biliyordu. Polis, faydalı olduğumu düşünüyordu. Beni bu güzel yere bile yerleştirdiler. Onlara davayı çözebilecekleri ipuçları vereceğimi umuyorlardı. Dürüst olup hiçbir şey bilmediğimi söyleseydim ne değerim olacaktı? Neden doktorlar tedavimi sürdürsündü? En önemlisi, neden polisler yeni dairemin parasını versindi?" Huang'ın sesi, akciğerlerinden hava kaçıyormuşçasına zayıfladı.

Hayal kırıklığı yüzünden okunan Pei oturdu. Anladığı kadarıyla Huang çıkmaz sokaktı. Sistemi kendi çıkarı için kullanmıştı. Huang'ı daha fazla sorgulama düşüncesi Pei'i utanç içinde bıraktı.

Pei'in sessizliğini fark eden Huang kendi işine döndü. Şişe ve teneke balyalarını odanın diğer tarafına taşıdıktan sonra polis memuruna yönelerek ondan ricada bulundu: "Memur Pei, bana yardım edebilir misiniz?"

"Ne için?"

"Şu kendir torbayı içeri getirin. Aynı yaşlarda olabiliriz ama yıllar bana nazik davranmadı. Vücudum her gün daha zayıf düşüyor."

Pei, Huang'a acıdı. Dosyalarında adamın otuzlarının ortasında olduğu yazıyordu ama Huang en az on yıl daha yaşlı görünüyordu. Pei ayağa kalkıp kapıya yaklaştı.

Huang gıcırtılı sesiyle "Torbanın yanında bir şişe yığını var. Onları da getirebilirsen memnun olurum," diye ekledi. Pei daireden çıktı, Mu'nun da ona yardım etmek için dışarı çıkmak üzere olduğunu gören Huang, uzanıp onu durdurdu. "Bayan Mu, bana şu su bardağını getirebilir misiniz?"

Mu uysal uysal masadaki bardağı alıp Huang'a uzattı.

"Teşekkürler."

Huang bardağı alırken Mu'nun bileğini kavradı. Mu'nun gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Huang gözlerini kapıdan ayırmadan "Daha fazlasını biliyorum," dedi yavaşça. "Ama korkuyorum. Sen anlatabileceğim tek kişisin... gizli olarak."

Mu'nun kalbi küt küt atıyordu. Huang, Pei'den bir şey gizlemeye çalışıyordu.

Adam, hırpani yüz hatlarını neredeyse Mu'nun yüzüne yapıştırarak öne eğildi. "Bu gece tekrar gel. Ne yaparsan yap bunu öğrenmesin."

Kapıda ayak sesleri duyuldu ve Pei büyük bir torbayı sürükleyerek eve girdi. Huang Mu'nun elini bıraktı. Kadın şaşkınlığını olabildiğince saklamaya çalışarak birkaç adım geriledi. Pei sakindi. Olağandışı bir şey fark etmemişti.

İki memur, Huang'ın evinden çıkınca sessizliklerini koru dular. Pei, ziyaretin ikisi için de fiyasko olduğunu düşünüyordu, özellikle Huang'ın ifadesini kullanarak başkomiserin "kayıp zaman" varsayımını çürütmeye çalışan Mu için.

Bir süre yan yana yürüdükten sonra Mu konuştu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Patlama zamanıyla ilgili kesinlikle bir gariplik var," diye cevapladı Pei. "Ve bunu halen kanıtlayabiliriz."

"Nasıl?"

"Doğrudan kanıta giderek. İlk tahminim doğruysa Meng patlamada ölmedi. Olay yerindeki kadın cesedi o değildi."

"Bunu nasıl anlayabiliriz?" Mu omuz silkti. "On sekiz yıl oldu.

Cesetleri uzun zaman önce yaktılar ve o sırada DNA tespiti yapacak teknoloji yoktu. Geride değerli bir şey kalmış olamaz."

"Adli merkezdeki arşivlere gideceğiz," diye açıkladı Pei. "Depo patlaması gibi bir durumda, soruşturmacıların kurbanların kimliklerini yüzde yüz kesinlikle söylemesi imkânsızdır. Yuan'ın ve Meng'in kalıntılarını yakmadan önce diş kalıplarını çıkarmaları standart bir uygulamadır."

"Bildiğim kadarıyla, ölmeden önce Meng'in ve Yuan'ın diş kayıtları yoktu. Diş kalıplarına erişebilsek bile onların dişleri olduğunu nereden bileceksin?"

Pei durakladı. "Bir şey düşünürüm," dedi alçak sesle.

Bir saat sonra adli merkezin arşiv odasına ulaştılar. Kâğıtları doldurup izinleri aldıktan sonra, ki kolay bir iş değildi, oradaki görevli, iki ekip üyesine 1984 depo patlamasına ilişkin adli kanıtları verdi. Pei, çok geçmeden Meng'den ve Yuan'dan alınmış diş kalıplarını saptadı.

Her iki kalıbı biraz karşılaştırdıktan sonra daha büyük olanı yerine bırakıp elindeki narin kalıbı inceledi. Ardından, Mu'nun ağzını açık bırakan bir şey yaptı. Alçıyı ağzına götürüp dudaklarına bastırdı. Dilini uzatarak iki sıra alçı dişte gezdirdi.

Pei, gözleri kapalı, kalıbı öperken onlarca yıl öncesinden duygular belleğine hücum etti. Meng ile paylaştığı her bir gün batımını ve her bir kucaklaşmayı hatırladı. Dudaklarının dudakları üzerinde verdiği hissi zaman asla silemezdi.

Mu başını çevirme dürtüsüne direndi. Pei'in duraklamasını izledi; adam kalıbı dudaklarına bastırırken elleri titriyordu. Kalıbı bir takırtıyla tepsiye geri koyup gözlerini açtı. Yanakları yağmur gibi gözyaşlarıyla kaplanmıştı.

Pei, inlemesini bastıramayarak "Bu o," dedi. "Ön dişlerinden birinin kenarında kırık vardı. Yaptırmasını söyleyip dururdum, ama yaptırmamakta direnirdi. O kırık diş olmadan kendi gibi hissedemeyeceğini söylerdi."

Mu, Pei'in kelimelerinde acısının derinliğini hissedebiliyordu. "İyi," dedi nazikçe. "Katilin Meng olmadığına artık emin olabiliriz. Soruşturmamızı doğru yönde sürdürebiliriz."

Pei gözyaşlarını sildi. Kaşlarını çattı. "'Doğru yönde' mi? Zaman çelişkisi konusunda bana hâlâ inanmıyorsun, değil mi?"

"Gerçekler gözümüzün önünde!" Mu, Pei'in inatçılığı karşısında bağırdı. Adamın az önce yerine bıraktığı kalıbı gösterdi. "Meng öldü. On sekiz yıl önceki patlamada can verdi! Kabul etmek istemediğini anlıyorum, ama gerçekler bunlar. Anladığını biliyorum. Neyin kavgasını veriyorsun ki?"

Başını eğen Pei, koridora çıktı. Cevap vermedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

ÖLÜM MADENİ

24 EKİM, 20:11

Mu, kafeteryanın bir köşesinde, düşünceleri ve boş bir baharatlı dandan noodle kâsesi ile baş başa oturuyordu. Erinyeler'in mühletine dört saatten az zaman kalmıştı. Ekibin geri kalanı bir kovan dolusu endişeli arı gibi koşuşturuyordu, fakat o ve Pei beklemeye alınmıştı. Hoş bir his değildi.

"Yalnız mı yiyorsun? Sana eşlik edeyim."

Zeng tepsisini masaya koyup onun karşısına oturdu. Mu aldırmadı; adamın ukala ve tamamen patavatsız yaklaşımlarına alışmıştı. Bu teşebbüsler, kendi içlerinde neredeyse sevimliydi.

"Geç bir akşam yemeği mi Memur Zeng?"

"Ah, işler. İyi tarafından bakarsan, migrenlere dair ilk elden bilgilerim son birkaç günde iki katına çıktı." Zeng başını eğip çubuklarıyla yemeğini karıştırdı. "Sıfır ilerleme sağladık."

Sivil bir memur olan Zeng de Peng Guangfu'yu kurtarma görevlerine hazırlanmakta olan dört kişilik ekipten dışlanmıştı. Zeng'in görevi, katilin profiline uygun polisleri emniyet kayıtlarında taramaktı.

Arayışına büyük bir özgüvenle başlamıştı. Ekibine, askeri eğitimde veya polis eğitiminde patlayıcı dersleri, kriminal soruş-

turma teknikleri, dövüş ve bilgisayar bulunan bir erkek şüpheliyi saptamalarını söylemişti. Aramayı daraltmak adına, her ismi 1984 yılında, Pei'in ve Meng'in Erinyeler'i ilk yarattıkları sırada eyalet akademisinde kayıtlı öğrencilerin listesiyle eşleştirmişti.

Şu ana kadar sonuçlar hiçbir yere varmamıştı.

Hatta Sichuan eyalet polisinden bir memur, Zeng'i Devlet Güvenlik Bakanlığı Özel Departmanı ile görüştürmüştü. Bu sefer ise sonuçlar çok fazlaydı. Zeng her uygun dosya üzerinde saatlerce çalışarak eleme yapmış, Erinyeler'in aktif olduğu zamanlarla polislerin işe başlama ve işten çıkış saatlerini karşılaştırmıştı. Şu ana kadar bir eşleme sağlayamamıştı.

Zeng'in gelişme kaydedememesi içini kemiriyor; fakat mizacı bunun ruh hâlini etkilemesini engelliyordu. Aksine, çekici bir kadının karşısında oturmak iştahını artırıyordu. Tabağında yığılı noodle dağına bakılırsa iştahı zaten hiç de az değildi.

"Pekâlâ, ortağından ne haber?" diye sataştı kadına lokmalarının arasında. "Başkomiserle senin bu öğleden sonra çok samimi olduğunuzu duydum."

"Birkaç ipucu bulduk ama bir işe yaramayabilirler."

Mu, Pei'in dosyalardaki zaman çelişkisiyle ilgili varsayımını anlattı. Zeng'in teknik analizdeki hünerini düşünerek bu açmaza yeni bir bakış açısı sunacağını umdu. Zeng dinlerken gözleri açıldı.

"Senin düşüncene katıldığımı söylemeliyim. Pei'in bu sözde zaman çelişkisi mevcut olamaz."

Mu sevindi. "Bunu teyit edebilir misin?"

"Polis kayıtları şüpheye yer bırakmıyor. Tek bir patlama oldu, saat 16:13'te meydana geldi, o da Meng'i ve Yuan'ı öldürdü. İkisi de 16:15'te, Pei'in doğruladığı üzere, gayet ölü olduklarından, onun saati yanlış olmalı. Sahte bir diş kalıbını da gerçeğinden ayırt edebileceğini varsayıyorum. Dolayısıyla gerçekten bir zaman farkı varsa, ölülerin konuşabildiği gibi saçma bir sonuçla karşı karşıyayız demektir."

Böyle teorik imkânsızlıklar bu davanın çözülmesi için şart, demişti Pei. *Bunun mantıklı bir açıklamasını bulmamız gerek; zira bulduğumuz anda dosyayı tamamen kapatabileceğiz.*

"Amirlerimden birinin bana söylediği bir şeyi hatırladım," dedi Mu. "'Birisi senin anlamanın imkânsız olduğu bir tercih yaptığında, onun inatçılığı karşısında öfkelenme. Bunun yerine, o kişinin bir şey saklayıp saklamadığını düşün.'"

"Basit mantık," diye aceleyle cevapladı Zeng. "Pei'in bizden fazlasını bildiğine bahse girebilirim. Bir zaman farkı olduğunda ısrarlıysa kendine adamın bir şey saklayıp saklamadığını sormalısın."

Mu kaşlarını kaldırdı. "Örneğin?"

"Meng. Pei'in onun nasıl öldüğüne dair doğruyu söylediğine emin olabilir misin?"

Mu düşünürken içi buz kesti. Onca yıl önceki olayların, aralarındaki sevgi bağını derinleştirmiş olması mümkün müydü? Meng kurtulduysa, takip eden soruşturmada baş şüpheli olacaktı. Ama Pei sevdiği kadını korumak için polisi ve timi yanlış yönlendirir miydi?

Mu heyecanla titredi. Pei'in kanıt odasında döktüğü gözyaşlarını düşündü. Psikolog, adamın gerçekten hissettiği duygularını ancak tahmin edebilirdi.

Zeng onun düşünce silsilesini kırdı. "Pei'den gözünü ayırmasan iyi olur. Davanın çözümünde kilit bile olabilir."

"Doğru," diye başını salladı Mu. "Bu gece büyük bir keşifte bulunmayı umuyorum."

"Bu gece mi?"

"Evet. Bir ipucum var. Pei ile bağlantılı bir ipucu."

"Nasıl bir ipucu olabilir bu?" Zeng'in kulakları dikildi.

Mu ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

"Bu adil değil!" Zeng ağzı noodle ile dolu halde haykırdı. "Gitmeden önce o ipucundan bahset!"

"Sen kendi işinle ilgilen, ben de benimkiyle ilgileneyim," diye sırıttı Mu.

24 EKİM, 21:47

Erinyeler'in otel odasında bıraktığı sinyal detektörü Peng Guangfu'yu bulmanın ve umuyorlardı ki Erinyeler'i yakalamanın

anahtarıydı. Zeng ve ekibi cihazı titizlikle incelemişler, onu parçalarına ayırmanın sınırında durmuşlar ve tek bir izleme cihazı veya böcek bulamamışlardı. Bildikleri kadarıyla cihaz sinyal alabiliyor fakat göndermiyordu.

Han, Erinyeler'in gönderilmesini söylediği dört kişilik ekibe komutan yardımcısı olarak Xiong'u seçmişti. Her iki adam daha sonra ekiplerini tamamlamak üzere birer ortak aldı. Han sadık astı Yin'i seçti. Xiong en güvendiği SPU memuru, iki sabah önce Sun Chunfeng'in kapısını maymuncukla açmış olan Liu Song'u seçti. Xiong'un genelde müşkülpesent davranan Han'a sunduğu özgeçmiş, başkomiseri memnun etmişti:

> *Liu Song. 25 yaşında; 1,75 metre; 70 kg. Dövüşte, bomba imhada, keskin nişancılıkta, araba kullanmada uzman. Maymuncuk kullanımında rakipsiz. SPU'daki dört yıl içinde bir İkinci Sınıf Üstün Hizmet Madalyası ve iki Ortak Üçüncü Sınıf Üstün Hizmet Madalyası aldı.*

Tim, önceki günkü operasyonun ölümcül sonucunu unutmamıştı. Bu kez Erinyeler'in ekip çalışması boşluğundan yararlanma fırsatı yoktu. Dört kişilik takımın her bir üyesi diğerlerini kesinlikle tanıyor olacaktı.

Xiong, cihaz Erinyeler'in sinyalini alır almaz talimata uyup yola çıkmalarını ama ikinci bir ekibin güvenli bir mesafeden kendilerini takip etmesini önermişti. Çatışma çıkacak olursa iki ekip, çalışmalarını koordine ederek içeriden ve dışarıdan aynı anda saldıracaktı. Bunun başarı şanslarını büyük ölçüde artıracağını öne sürdü. Han bu teklifi düşünmeden reddetti.

Halk Meydanı'ndaki felakette Bayan Ye'nin hareketleri denetimleri altındaydı; fakat şimdi kurtarmaları gereken adamın konumunu bilmiyorlardı. Nahoş biçimde pasif konumdaydılar, zira katille ancak o izin verirse karşı karşıya gelebilirlerdi. Dolayısıyla, dedi Han, başarı sadece Erinyeler'in kurallarını harfiyen yerin getirmemize bağlı, bu konuda şüphelerimiz olsa bile.

Peng'in ölüm ilanındaki infaz tarihi tesadüf değildi. 25 Ekim, İkiz Geyik Dağı Parkı'ndaki polis cinayetinin onuncu yıldönümüydü; Başkomiser Han'ın hayatını altüst eden o gün.

ÖLÜM İLANI

Resmî rapor ayrıntılara girmemişti. 22:12'de Han ve ortağı Zou Xu, polis merkezinden arabayla yaklaşık yirmi dakikalık mesafedeki 652 Qingfeng Road'da bulunan bir bakkalın soyulma anına rastlamıştı. Polis memurları soyguncuları yakındaki İkiz Geyik Dağı Parkı'na kadar yayan kovalamış, olay burada çatışmayla sonuçlanmıştı. Ne var ki, raporda bazı önemli ayrıntılar atlanmıştı:

25 Ekim 1992 gecesi Han ve Zou Xu, Yeşim Bahçesi adında bir lokantadan sendeleye sendeleye çıkmıştı, üstleri başları alkol kokuyordu.

Chengdu kriminal polis departmanı görünürde üniformalı polislere alkol alma yasağı getirmiş olsa da, Han ve Zou bir dosyayı kapattıklarında daima aynı şekilde kutlama yapardı. Merkezden doğruca Han'ın kuzenine ait lokantaya gider, burada balık kızartmasının ve mapo tofunun yanında, içebildikleri kadar %60 alkollü baijiu * ile kendilerini ödüllendirirlerdi. O gece de farklı değildi.

Zou, Han'ın en yakın arkadaşı, aynı zamanda ortağıydı. Eyalet akademisine aynı yıl girmişlerdi. Üstün yetenekleri ve polislikleri, meslektaşlarının kendilerine "İkizler" adını takmasına yol açmıştı. O dönemde iç politikalar ve terfiler, departman başkomiserliği makamını boşaltmıştı. Herkes bir sonraki başkomiserin İkizler'den biri olacağına emindi.

Aralarında gelişen rekabet, sağlıklı uyumlarının bir ifadesiydi. Polis gücünde yıllardır süren ortaklıkları sayesinde karşılıklı inanç ve güven ilişkisi kurmuşlardı. Nadir bir çifttiler.

Sendeleyerek Yeşim Bahçesi'nden çıkan iki polis, Chengdu'nun floresanla aydınlatılmış sokaklarında gezinirken ve en son davalarının önemli noktalarını tekrar yaşarken zihinleri yavaş yavaş açılmıştı. Hava, kaldırımlara doluşmuş gece tezgâhlarının kızarmış et ve yağ kokularıyla dolmuştu. Han bir hevesle, kendi yollarına ayrılmadan önce son bir bira almayı önerdi. *Geceyi daha sonlandırmayalım*, dedi.

Zou, yolun karşısındaki bakkalı fark etti. Yaklaştıklarında içe-

* Çin'in ve hatta dünyanın en çok tüketilen içkilerinden, mısıra benzer sorghum'dan damıtılan, beyaz renkli ve yüksek alkollü bir likör. (ç.n.)

riden gelen patırtıyı duydular. Han, sarhoş halinde bile, kasiyeri tehdit eden iki adamı derhal tanıdı. Bunlar, yerel polisler arasında meşhur olan küçük suçlulardı: Peng Guangfu ve Zhou Ming.

Han da, Zou Xu da, bunun kendileri gibi iki üst düzey memur için çocuk oyuncağından farksız olacağını düşünmüştü.

Peng ile Zhou Ming caddeyi geçen iki polisi görünce içgdülerine uydular. *Dükkândan kaçtılar.*

Han ve Zou yakın takiple peşlerinden gitti. Suçlular Fuxing Yolu'nun aydınlık dükkânlarından ve tezgâhlarından kaçarak çok geçmeden yakındaki İkiz Geyik Dağı Parkı'nın zifiri karanlık arazisine daldı. Polisler, avlarının parkın kayalık bahçesine kaçtıklarını saptadılar.

Karanlık, dolambaçlı koridorlar oluşturan muazzam taş yapılar tüm eyalette meşhurdu. Geceleyin geçitler labirentten farksız olurdu. Memurların özel eğitimleri, avlarında onları yarı yolda bırakmadı. Birkaç dakikada bölgenin genel planını tespit edip ikiye ayrılmaya ve suçluları aksi yönlerden kıstırmaya karar verdiler.

Han ve Zou Xu her iki çıkışı süratle tıkadığından hırsızlar kapana kısılmıştı.

Bir köşede gizlenen bıçaklı suçluları ilk fark eden, adrenalinin ve alkolün harekete geçirdiği Han oldu. Silahını kılıfından çıkardı ve öne çıkıp onlara teslim olmalarını bağırdı. Peng bıçağını derhal yere attı. Zhou Ming de aynısını yaptı.

Bir sonraki hareketleri Han'ı tamamen gafil avladı. Her iki hırsız da silah çekmişti.

Başka herhangi bir günde, eyaletin en iyi iki memuru ile bir çift sıradan haydut arasındaki çatışmanın sonucu baştan belli olurdu; fakat alkol Han'ın reflekslerini yavaşlatmıştı. Zhou Ming'in silahından gelen çatırtıyla beraber Han sol bacağına mermi isabet ettiğini hissetti. Ortağı, nişancının kaynağını tespit etmeye çalışırken bir kayanın arkasında sipere yattı ama o da Han kadar uyuşuktu. Etraf kaosa dönmüştü.

Silah sesleri kesilmeden önce Han, Zhou Ming'i öldürmüş, Peng de kaçmıştı. Zou Xu ise kan kaybından ölmek üzereydi.

Han o geceyi hafızasından asla atamıyordu. O anda, mutlak yenilginin anlamını çözmüştü.

Üç ay sonra Chengdu polisinin başkomiserliğine atandı. İkiz Geyik Dağı Parkı'ndaki olayın resmî kayıtları sayesinde çoğu kişi o gecenin, Han'ın mükemmel kariyerinde başka bir önemli olayı işaret ettiğini sanıyordu. Han ise işin aslını biliyordu.

Han o suçluluk duygusundan tamamen kurtulmak için Peng Guangfu'yu yakalamak zorundaydı. Kaçan sabıkalının izlerini uzun süre ve çılgın bir azimle aramıştı. Yeni başkomiser, atanmasından sonraki aylarda, sayısız muhbiri Peng'in yerini bulmak için gözlerini ve kulaklarını seferber etmeye zorlamıştı. Bu sadece muhbirlerin geçimini zorlaştırmakla kalmıyor; polisin diğer soruşturmalara tahsis edebileceği kaynakları da kısıtlıyordu.

Han'ın üstleri araya girip vahşi arayışını sonlandırmasını emrettiğinde onun şahsi insan avı nihayet sona erdi. Emirlere uymaktan başka çaresi yoktu. Tüm bu zaman içinde acı ve nefret duyguları kalbinin derinliklerinde gömülü kalmıştı ve her geçen gün güçleniyordu.

Han, Erinyeler'in neden Peng Guangfu'yu sağ bıraktığını biliyordu. Öfkeyle ve aynı zamanda umutla yanıyordu. Bu gece başarısız olmazlarsa Zou Xu'nun intikamını alabilecekti.

Başkomiser konferans odasındaki masanın etrafında turluyordu. Beklemeye dayanamıyordu ve sanki günlerdir bekliyordu. Diğer ekip üyelerinin farkında değildi. Liu Song ve Yin portatif yataklarda kestiriyor, Xiong ise masada otururken gözünü alıcıdan ayırmıyordu.

Ekip videoyu izlediğinden beri Han'ın sinirleri çelik bir kablodan daha gergindi. Diğerleri zamanlarını dinlenip güç toplamakta kullanırken o tetikte beklemişti.

Başkomiserin kızarmış gözleri ve dalgın bakışları Xiong'u endişelendiriyordu. SPU başkomiseri tereddüt etse de düşüncelerini kendisine saklayamadı: "Bu sefer dışarıda kalsanız iyi olabilir Başkomiser. Erinyeler kasten sizi hedefliyor. Aklınız yerine kalbinizle hareket edeceğinize güveniyor."

"Şimdi vazgeçmemi mi bekliyorsun? Kesinlikle hayır!" diye haykırdı Han sıktığı dişlerinin arasından. "Yenilgiyi kabul etmeye niyetim yok."

Xiong ne diyeceğini bilemedi. Başkomiser yumuşamıyordu.

"Önceliklerimi unutmuş değilim Xiong. Evet, Peng'in ölmesi gerek... ama Erinyeler'in elinde değil! Hukuk ona hak ettiği cezayı verecek. Kolluk gücü olarak adaleti desteklemek ve onu sağ ele geçirmek bizim görevimiz. Erinyeler'in onu öldürmesine izin verirsek Peng'in yasal cezasından kurtulmasını sağlamış oluruz. Buna izin veremem!"

"Ben de veremem!" diye haykıran Xiong yumruğunu masaya vurdu. "Peng Guangfu'yu bulacağız. O piçi, cezasını çekmek için bizzat getirene kadar gözümün önünden ayırmayacağım."

Han'ın masasındaki cihaz ötmeye başladı. Xiong ve Han, birbirinin neredeyse aynı ifadelerle bakıştılar.

"Liu! Yin! Harekete geçme zamanı!" diye bağırdı Han.

İki genç memur yataklarından fırladı.

Saat neredeyse 23:00 olmuştu. Erinyeler'in mühletinin gece yarısındaki bitişine bir saat kala, dört kişilik ekip Peng Guangfu'yu kurtarmak üzere yola çıktı.

Liu Song direksiyona geçerken diğer üçü sinyal detektörünü izliyordu. Cihazı kullanmanın neredeyse hiç teknolojik beceri gerektirmediğini keşfettiler. Etkinleştirildiği anda monitörde iç içe çemberler belirmişti. Çemberler çevrelerinin dijital bir haritasını oluşturuyordu; komşu iki çember arasındaki mesafe beş kilometreye karşılık geliyordu. Ekranın ortasında, cihazın mevcut konumunu gösteren içi dolu bir çember sabit duruyordu. Dolu çemberden, her biri pusulanın bir yönüne uzanan dört çizgi çıkmıştı. Vericinin sinyali kendini monitörde yanıp sönen kırmızı bir nokta olarak göstermiş ve koordinatları ekranın bir köşesinde belirmişti. Peng'i bulmak için noktayı izlemeleri yeterliydi.

İlk sinyal hedeflerinin yirmi üç derece doğu-kuzeydoğu yönünde, mevcut konumlarından yaklaşık elli kilometre uzakta olduğunu gösterdi. Sinyal, yakınlardaki Tailin bölgesinden geliyordu.

Ekip kırk dakika sonra Anfeng adında bir köye ulaştı. Cihazın ekranındaki kırmızı nokta neredeyse merkeze değiyordu.

Muhitleri son otuz dakikadır engebeli ve kayalıktı; SUV'nin döşemesinin altındaki sert sarsıntılar, toprak yolda ilerlediklerini doğruluyordu. Anfeng maden bölgesindeydi ve ilerideki arazi giderek sapa ve tehlikeli olacaktı. Liu Song, loş aydınlatılmış taş yoldan iki kere geçtikten sonra kuzeye giden dar toprak yolu bulabildi. Yolda ilerlerlerken iki dağ zirvesi gece perdesini delerek ay ışığını kapattı. SUV'nin polis lambalarının aydınlattığı dar alan haricinde etrafları zifiri karanlıktı. Dağ yolu nihayet küçülerek sonlandı.

Kırmızı nokta, vardıklarını gösteriyordu.

Gece yarısı yaklaşıyordu.

Ay tekrar ortaya çıkmıştı. Sağ taraflarında dağın eteğine sıkıştırılmış bir mağarayı fark ettiler. Mağara düzdü ve kesinlikle insan işiydi. Gölgelerin içinden, mağaranın ağzına saçılmış hurda teçhizat ve düzenek yığını gördüler.

"Zamanında geldik," dedi Han.

Adamların hiçbiri dışarı adım atmaya hevesli değildi.

"Terk edilmiş bir maden tüneli olmalı," dedi Yin alçak sesle.

Diğerleri mırıltıyla ona katıldıklarını belirttiler. Xiong'un dediğine göre, bu dağ sırası kömür açısından zengindi. Birkaç yıl önce, umut dolu madenciler birbiri ardına Tailin Bölgesi boyunca yasadışı madenler açmıştı. Yerel hükümet nihayet sert önlemler almış ve ufak maden şirketleri kapanmak zorunda kalmıştı. Dağların sağı solu terk edilmiş tünellerle doluydu.

Madenin girişi o gün erken saatlerde izledikleri ürkütücü videolarla güçlü bir benzerlik taşıyordu. Baktıkça doğru yere geldiklerinden emin oluyorlardı.

Ekip üyeleri teker teker Han'a döndü. O ise hareket emrini vermektense mağaraya bakmayı sürdürüyordu. Ay ışığı, mağaranın girişini net biçimde görmelerini sağlıyordu. Orada bir adam vardı. Giysileri ve fiziksel görünümü videodakinin aynısıydı: Peng Guangfu yaşıyordu.

Peng rahatsız rahatsız kıvrandıysa da hareket alanının son derece kısıtlı olduğu açıktı. *Erinyeler onu bağlamış*, diye düşündü Han.

Xiong saatine baktı. 25 Ekim'e sadece yirmi sekiz dakika vardı. "Önce mekânı keşfedelim. Kim bilir, belki de Erinyeler tam içeride, kurduğu tuzakla bizi bekliyordur," diye çağırdı Han'ı.

Han sıktığı dişlerinin arasından aksi bir ses çıkardı. İçinden bir ses, Erinyeler bir tuzak planlıyorsa çoktan iki adım önlerinde olduğunu söylüyordu.

Sesini alçaltıp "Daha fazla zaman kaybedemeyiz," dedi. "İhtimal ki Erinyeler burada olduğumuzu zaten biliyor. Harekete geçelim ama birbirinize yakın durun. Silahlarınız elinizde olsun." Han başını net biçimde eğip üç ekip arkadaşına işaret verdi. Alçak sesle konuşmaya devam etti. "İlerleyelim."

Liu Song kontak anahtarını çıkardı. Dört adam araçtan indiler.

"Garip," dedi Yin bir an sonra. "Gözlerim karanlığa gayet iyi alıştı."

Xiong homurdandı. "Bu doğal ışık evlat. Chengdu kilometrelerce uzakta, yani ışık kirliliği çok daha az."

SPU başkomiseri gece göğünü işaret etti. Sonbaharı yansıtan ay, tepelerinde asılı duruyordu.

Liu SUV'yi bayırın tepesine park etmişti. Silahlarını çektiler ve sık düzende ilerlediler; her bir memur, grubun etrafındaki dağlık bölgenin 360 derece görüşüne hâkim olacağı şekilde dizilmişti.

Ayaklarının altındaki dağ yolu, iki tümsek arasında kayboldu. Bu, yolun bittiğini ve tepelerin inişli çıkışlı arazisinin başladığını gösteriyordu. Tahminen, bu bölge başta ıssızdı ve yolun varlığının tek sebebi maden tüneliydi. Tünel terk edildiğinden beri, doğa bölgeyi tekrar ele geçirerek insani faaliyetlerin neredeyse en küçük izlerini bile silmişti.

Han gözleriyle çevresini taradı. Kasvetli çalılarla ağaçların titrek gölgeleriyle gelişigüzel dağılımlarını gördü ve tepelerin arasından uğuldayan rüzgârı duydu.

Tehlikeli arazi. Erinyeler burayı bilerek seçmişti.

Han fenerini yakındaki ağaçlarda ve kayalarda gezdirirken gölgelerde hareket eden herhangi bir şeyi yakalamak için gözlerini kıstı. Diğerleri de aynısını yaptı. Han işaret verince kanat düzeninde maden tüneline yaklaştılar; Xiong arkadan geliyordu.

Dört adam olaysız biçimde girişe ulaştı. Fenerleriyle bölgeyi tararken tünelin ağzının Peng Guangfu haricinde açık olduğunu teyit ettiler.

Xiong ve Liu sırt sırta verip yarı otomatik tabancaları çektiler; Xiong fenerini SUV'ye doğru tutarken Liu kendisininkini tünelin derinliklerine çevirmişti. Onlar nöbet tutarken Han Yin'e, tünelin ağzında pusu olasılığının düşük olduğunu fısıldadı. İki SPU memuru gözcülük ederken Han ve Yin bağlı adama yaklaştı.

Fenerlerinin ışığı Peng'in çökük gözlerini ve cılız, bitkin yüz hatlarını aydınlattı. Adam yirmilerinde görünüyordu. Saçı karmakarışıktı ve sakalı, Han'ın çabucak fark ettiği gibi, kan içindeydi.

Peng yaklaşan iki polise aval aval baktı. Açık ağzından bir inilti kaçtı. Elleri birbirine bağlıydı ve sağ bileği tünel duvarındaki bir yapı iskelesine kelepçelendiğinden onun hareket etmesini engelliyordu.

Yin fenerini Peng'in ağzına tuttu. Adam zayıf bir sesle ağlarken, kopuk dilinin iltihaplı kökü çaresizce titreşti. Haykırdığı anlamsız sözlerden iki polis de tek kelime çıkaramadı.

Yin dişlerini sıkıp Erinyeler'in kayıt sırasında kullandığı bıçağı düşündü. Peng artık ellerindeydi ve önemli olan da buydu. Dilsiz haliyle bile adamdan bilgi alabilecekleri başka yollar olmalıydı.

Han'ın bakışı, Peng'in etinde delikler açacak kadar sertti. Bunca zaman sonra nihayet, hayatının akışını değiştirmiş olan adamla karşı karşıyaydı. Tüm nefretini ve gazabını Peng'in üstüne boşaltabilmek için her şeyi verirdi. Kendini kontrol altında tutmak zorundaydı.

Han, Liu'ya döndü. "Şu kelepçelere bir bak. Açmamızın bir yolu var mı kontrol et." Duraklayarak elini kaldırdı. "Bir saniye bekle Liu. Xiong, önce onları incelemeni istiyorum. Bombaya bağlılar mı, bir bak. Kendimize aşırı güvenmeyelim."

Xiong kelepçeleri incelerken Han da Peng'e yaklaştı. Suçlu, Han'ın sesini duyunca canlanmıştı. Gözlerini kısarak Han'a bakarken, Han onun gözlerindem kendisini tanıdığını görebiliyordu.

On yıl önce. Kasvetli bir gece. Çatışma.

Peng'in yüz ifadesi umuttan şaşkınlığa, ardından dehşete dönüştü. Ağzını açtığında titrek dilinden ancak anlamsız sesler çıktı.

Han yavaşça öne çıktı. Uzanıp Peng'i saçlarından kavrayarak adamı başını kaldırmaya zorladı.

"Beni tanıdın, değil mi?" Han köpürüyordu. "Suçlarının bedelini ödeme zamanın geldi."

Peng'in çığlıkları, Han'dan merhamet dilenircesine telaşlıydı.

Xiong ayağa kalkıp Han ile göz göze geldi. "Bomba yok ama bu kelepçelerde bir gariplik var. Anahtar deliği yok!"

"Liu, bir göz at," dedi Han.

Liu çömelip bağları inceledi. Grup, birkaç saniye sonra cevabı almıştı.

"Başkomiserim, bunlar elektrikli kelepçe! Anahtarla açılmaz. Kontrol eden düğmeyi bulmalıyız."

Han aşağı baktı. Kelepçeler çelik bir sporcu desteği gibi olağandışı biçimde hacimliydi. Bağlı oldukları iskele girift bir tasarıma sahipti ve tünel duvarına perçinlenmişti. Sökülmesi söz konusu bile değildi.

Bu tünelden Peng ile beraber çıkacaklarsa, kelepçeleri açmak zorundaydılar.

"Uzaktan kumanda mı yani?" diye sordu Liu.

Xiong, Liu'nun becerilerinin elektrikli kelepçelerde işe yaramayacağını anladı.

"Hayır, kilit kabloya bağlı. Düğme kablonun diğer ucunda olmalı."

Liu fenerinin ışığında kabloyu aramaya başladı. İskeleye ilişti-rilmişti, duvar boyunca uzanıyor ve tünelin on metre ilerisinde bir dönemeçte keskin bir dönüş yapıyordu. Teli bu noktadan sonra takip etmek için tünelde ilerlemeleri gerekecekti.

Liu, Han'a dönemeci göstererek "Gidip bir bakayım," dedi. Ekip, operasyonun bu aşamasında çatışma bekliyordu. Bundan sonraki eylemler amirlerinin onayını gerektirecekti.

"Kimse tek başına gitmiyor," dedi Han. "Xiong, sen Liu ile git. Yin ve ben burada kalıp etrafa göz kulak olacağız."

"Hayır," dedi Xiong. "Daha önce anlaştığımız gibi yapıyoruz. Hedefimizi bulduktan sonra en yüksek önceliğimiz onun güvenliği olacak. Demiştin ki Erinyeler'in Peng'e ulaşmamasını sağlamalıyız. Mağaranın içinde bir yerde saklanmadığını nereden

biliyoruz? Veya girişin hemen dışında? Ne olursa olsun Peng'in başında olmalıyız!"

Han isteksizce onayladı. Xiong'un inatçı tutumunun sebebini anlıyordu. Sadece görevini yerine getirme arzusu değildi bu. Utançtı. Ye Shaohong'u korumadaki rezil fiyaskosunun utancı.

Han, son emrini değiştirerek "Yin, Liu ile git," dedi. "Dikkatli olun. Telsizler açık olsun ve irtibatta kalın."

"Anlaşıldı," dedi Yin.

Yin ve Liu, birbirlerini kollayarak elektrikli kabloyu tünelin derinliklerine doğru takip etmeye başladı. Birkaç dakika sonra Han'ın görüşünden kayboldular.

SPU başkomiseri fenerinin ışığını ileri geri sallayarak geniş bir alanı taradı. Bu arada Han kendi kelepçelerini çıkardı. Bir ucunu Peng'in bileğine, elektrikli kelepçenin yanına taktı, diğerini de iskeleye geçirdi. Yin veya Liu kelepçenin düğmesini bulursa Peng'in ani bir harekette bulunmasını istemiyordu.

Yin ve Liu nihayet dönemeçten saptıklarında kablonun daha da derinlere gittiğini gördüler.

"Bu tüneller ne kadar ileri gidiyor?" diye fısıldadı Yin.

Liu, "Muhtemelen kilometrelerce. Burada ekipmansız dolaşırsan eminim açlıktan ölürsün," diye yüzünü buruşturarak cevapladı.

İhtiyatla otuz metre kadar daha ilerlediler. Tünel, apartman girişi boyutlarında bir alana açıldı. Polisler donakaldı.

Yin dehşet içinde "Ah, hayır," diye fısıldadı.

Tünelin alçak tavanından cesetler sallanıyordu. Yaklaşık birer metre aralıklarla daire şeklinde dizilmişlerdi. Yin el fenerini öyle sıkıyordu ki kaplamasının kırılacağını düşündü. Her hareketsiz bedenden ölüm dövmeleri gibi kara kan izleri iniyordu, en kalın izler boyunlarındaydı.

Liu fenerini bir cesetten diğerine çevirerek dairenin etrafında döndü. "On iki," dedi. "On iki ceset."

Ürpertisini bastıran Yin "On üç video vardı. On iki kurban infaz edilmişti. Peng on üçüncü," dedi.

Liu yumruğunu duvara vurdu. "Bu tam anlamıyla çıkmaz sokak."

"Şuraya bak!" diye haykırdı Yin. Fenerini sol duvara tuttu. "Kablo ayrılıyor."

Yin haklıydı. Bir tel sol duvar boyunca devam ederken başka bir tel tavan boyunca, cesetlerin arasından ilerliyordu. Liu bu ikincisinden başka bir kablo daha çıktığını fark etti.

"Üç ayrı kablo var," dedi Liu.

"Ama neden? Hangi cehenneme gidiyorlar?"

Haykırmamak için elinden geleni yapan Liu sol duvara sarılarak sallanan cesetlerin çevresinden dolandı. İlk kablo yeni bir tünele giderek karanlıkta kayboluyordu. Fenerini geriye, ana tünelin arka ve sağ duvarlarına tuttu. Asılı cesetler görüşünü büyük ölçüde kapatıyordu ama iki tüneli daha saptayabildi. Her kablo için birer tane.

Yin inanamayarak "Dalga mı geçiyorsun?" dedi. Cesetlere bir santim bile yaklaşmamıştı.

Liu, bu madenci tünellerindeki yolların madendeki filiz damarlarının konumuna göre kazıldığını, o yüzden bu şekilde ayrılmalarının garip olmadığını açıkladı. Ne yazık ki bu yollar arayışlarını hiç de kolaylaştırmayacaktı.

"Bildiğimiz kadarıyla bu kablolardan biri kelepçeleri kontrol ediyor ve diğer ikisi sahte kablo," dedi SPU memuru. Telsizini dudaklarına götürüp bu yeni gelişmeyi ve korkunç ceset keşfini amirlerine bildirdi.

Xiong ekip üyelerine ayrılmamalarını emretti. Her kabloyu geçit boyunca beraberce izleyeceklerdi. Tünellerin birinde bir düğme bulurlarsa açmayı deneyeceklerdi. Ne de olsa bu kablolar bombaya değil, bir çift kelepçeye bağlıydı.

Yin ve Liu önce soldaki bölmeye girdiler. Kablolar, iskelenin çelik boruları içine gizlenmişti. Borunun her kesitinin sonunda bir kablo çıkıyor ve bir sonraki kesite giriyordu. Bu örüntü derinlere kadar kesintisiz sürdü ve onlar ilerledikçe geçit uzuyor gibiydi.

Yaklaşık elli metre sonra iskeleye takılmış yuvarlak elektronik bir düğme gördüler. Liu çömelip düğmeyi incelerken Yin nöbet tuttu.

"Kablolardan birinin ucundaki düğmeyi bulduk," dedi Liu

telsize. "Burada bir sinyal verici var. Etkinleştirildiğinde belli bir frekansa ayarlı bir elektrik sinyali gönderiyor olmalı. Kelepçelerin frekansına uyuyorsa onları açabilmeniz lazım."

"Harika. Tuzak kontrolü yaptınız mı? Bir tertip olabilir mi?"

Liu fenerinin ışığını boruda gezdirdi. "Kablo boydan boya borunun içinde gizli. Çıplak gözle bubi tuzağı olup olmadığını anlamak neredeyse imkânsız. Yani bu borular patlayıcı ile dolu bile olabilir. Tamamen sökmeden anlamak mümkün değil."

Telsizden, verilen nefesin çatlak sesi geldi. "Bu riski almak zorundayız. Düğmeye bas Liu."

Madenin girişindeki Xiong ve Han kelepçelerde yeşil bir ışığın titreştiğini gördü. Ağır kelepçeler açılmadı.

Xiong yanan ışığı incelediğinde kelepçelere üç gösterge ışığı eklendiğini gördü. Bu, Liu'nun önceki varsayımını doğruluyor gibiydi. Geçitlere giden üç kablonun ikisi sahteydi.

"Derhal ikinci düğmeyi bulup çalıştırın!"

İki memur tereddüt etmeden sonraki oyuğa dalıp ikinci kabloyu izledi. İleride bir iskele borusunun ucuna yerleştirilmiş başka bir düğme buldular.

Liu düğmeye basmak için izin istemedi. Han ve Xiong kelepçelerde yeni bir yeşil ışık yanmasını izledi; fakat kelepçeler hâlâ kapalıydı.

"Üçüncü düğmeyi bulun!"

Kendi kesin emrine karşın, Xiong'u rahatsız eden bir şey vardı. Mantıken üçüncü kablo doğru olmalıydı. İçgüdüleri ise aksini söylüyordu.

İki memur, son sinyal vericiyi ellerinden geldiğince hızla saptadı. Liu düğmeye bastı.

Kelepçelerin üzerinde yeşil bir gösterge ışığı yandı. Kelepçe açılmadı.

Xiong ve Han şaşkınlıkla bakıştı.

"Bütün kablolar mı sahte?" diye sordu Han. "Erinyeler bu dalavere ile ne elde etmeye çalışıyor?"

Liu'nun sesi telsizde çatırdadı. "Buna yanlış bir açıdan bakıyoruz. Kabloların sahte olduğunu sanmıyorum."

Dişlerini sıkan Xiong, "Bunun devamındaki şeyden hoşlanmayacağımı hissediyorum," dedi.

"Her düğmeye bastığımda yeşil bir ışık yandığını söylediniz. Sanırım bu, bütün düğmelerin çalıştığı anlamına geliyor. Ama madem üç kablo var, belki de düğmelerin her birini aynı anda etkinleştirip üç ışığı aynı anda yakınca kelepçeler açılacaktır."

"Elbette!" dedi Han.

"Üç düğme başkomiser. Ve biz dört kişiyiz."

"Şimdi Erinyeler'in kaç kişi gönderebileceğimiz konusunda neden bu kadar kesin olduğunu anladım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Xiong.

"Şartları eşitlemek istiyor. Dört kişi geldik ama Peng'i ancak bir kişi koruyabilecek. Hamlesini o zaman yapacak."

Xiong'un gözleri açıldı. "Liu ve Yin geri dönmeli. Erinyeler'in amacı çok açık. Tekrar birleşmeli ve destek istemeliyiz."

Telsizde Liu'nun endişeli sesi duyuldu. "Sinyal vericinin yanında bir kâğıt bulduk. Erinyeler'in imzasını taşıyor."

"E okusana!" diye bağırdı Xiong.

"'Mağaraya bir bomba yerleştirdim. Saat 1:00'a kadar zamanınız var,'" diye hızla okudu Liu.

Dört ekip üyesi de saatlerine baktı. 00:45 olmuştu bile.

"Blöf yapma riskini göze alamam," diye hırladı Han telsize. "On beş dakikamız var çocuklar."

Bombayı bulamazlarsa en karmaşık bomba imha bilgisi bile işe yaramazdı. O her yerde olabilirdi: toz ve kömür katmanı içinde gömülü, mağaranın çatlak duvarları içine gizlenmiş, tünellere saçılan terk edilmiş teçhizatların arasında saklı, hatta borulardan herhangi birinin içinde. On beş saat bile yetmezdi. Onların sadece on beş dakikası vardı.

Saat birden önce tüneli boşaltmak zorundaydılar... ama Peng Guangfu ile beraber gitmeleri gerekiyordu.

Tünel bir an sessizleşti. Yin ve Liu sonraki emirlerini beklerken Han ile Xiong uzun uzadıya düşünüyordu. Birkaç saniye sonra Xiong telsize konuştu.

"Başkomiser bir dakika içinde size katılacak. On dakika içinde kelepçeleri açamamış olursak..." Başını çevirip Peng'e baktı. "Birisi elini kaybedecek."

Peng'in gözleri dehşetle açıldı ve Xiong'un belinden sarkan keskin arazi bıçağına baktı.

Han tereddüt etti. Erinyeler'in kendisi için yazdığı rolü memnuniyetle oynayacak mıydı? Daha fazla beklemeyi göze alamazdı. Hemen karar vermesi gerekiyordu!

Başkomisere başıyla onay verdi. "Xiong, sen git. Ben buraya göz kulak olurum."

Ne var ki, SPU başkomiseri sorumluluğundan kaçmayı reddetti. "Hayır. Hedefimizden gözümü ayıramam. Bu benim görevim." Katil onlara ne sürpriz hazırlamış olursa olsun, ekibin en önemli görevi hâlâ Peng Guangfu'nun korunmasıydı.

Han, Xiong'un gözlerindeki kesin kararlılığı görerek başını salladı.

"Dikkatli ol," dedi.

Kısa ve özlü bu iki kelime, Xiong'un kararlılığını pekiştirdi.

"Burada olduğum sürece," dedi, "Erinyeler Peng'in yanına bile yaklaşamayacak."

Han tünele koştu. Kendine bir an bile duraklama izni veremezdi ama her şey bir bulanıklık içindeydi. Birden çevresinde asılı siluetler belirdi. Boğazından bir hayret çığlığı kaçtı.

Liu onu cesetler konusunda uyarmıştı, ancak Han bu manzaraya asla hazır olamazdı.

Bir kâbus içindeydi. Tavandan iki sıra halinde, dehşet verici bir avize misali bir ceset halkası sarkıyordu.

En yakın geçidin içinden karanlık bir şekil aniden fırladı. Han yarı otomatik tabancasını kaldırıp "Dur!" diye bağırdı.

Yin ellerini kaldırdı. "Başkomiserim, benim!"

Han gevşeyerek silahını indirdi. "Ne halt ediyorsun Yin?" diye sordu.

"El fenerim kırıldı." Yin bir çakmak çıkardı.

Han içinden inledi. "Liu nerede?"

"O oyukta bekliyor." Yin omzunun üzerinden başparmağıyla geriyi gösterdi. "Ben ortadakini alacağım. Siz soldakini tutun."

"Yerimize geçince telsizden haberleşeceğiz," dedi Han. "Orada dikkatli ol."

"Anlaşıldı!"

İki adam ayrıldı. Han'ın varması uzun sürmedi; kablonun ucunu bulur bulmaz konum aldığını duyurdu. Feneri olmayan Yin'in yerine geçmesi daha uzun sürmüştü. Üçü de hazır olduklarında saat 00:52'ydi.

Liu'nun sesi telsizde duyuldu. "Düğmelere hepimiz aynı anda basarsak Peng'in kelepçesi açılacaktır. Üçe kadar saydığımda düğmenizi beş saniye basılı tutun."

Üç dediğinde polisler aynı anda kendi düğmelerine bastı.

Han telsizi açtı. "Xiong, senin tarafta işler nasıl?"

Yanıt gelmedi.

"Xiong? Başkomiser Xiong?"

"Zamanımız azalıyor," dedi paniğe kapılan Liu. "Çıkalım artık!" Yıllardır Xiong ile beraber çalışıyordu ve içgüdüleri bir şeyin fena halde ters gittiğini söylemekteydi.

Teker teker girişe geri koştular. İlk gelen Liu oldu, Han da hemen arkasındaydı. Burunlarına mide bulandırıcı bir koku çarptı. Fenerlerini sallayarak kokunun kaynağını aradılar.

Işıkları kanlı sahneyi aydınlattı. Peng'i tutan elektronik kelepçe açılmıştı; fakat Peng serbest değildi. İskelenin altında büzülmüş yatıyordu, sağ eli garip bir selam verircesine havadaydı. Liu yaklaştığında adamın bileğinin polis kelepçesi ile metal borulara bağlı olduğunu gördü. Boynundaki yaradan tünelin zeminine kan boşalıyordu. Hareketsiz bedeninde hayat belirtisi yoktu.

Xiong'u birkaç metre ötede buldular. SPU başkomiserinin durumu neredeyse Peng'inki kadar korkunçtu. Tünelin zemininde boğazını tutarak kıvranıyordu. Parmaklarının arasından fışkıran kan, her umutsuz nefes alma çabasıyla beraber titreşiyordu.

"Başkomiser!"

Acı dolu haykırışı maden tünelinde yankılanan Liu ileri atıldı. Dizlerinin üzerine çökerek Xiong'a sıkıca sarıldı. Başkomiserin bilinci yarı açıktı ve gözlerini açmayı başardı. Güvenilir meslektaşını görünce yüzüne bir rahatlık ifadesi geldi. Konuşmaya çalışarak ağzını açtı; fakat yoğun çabasına karşın tek kelime edemedi.

Liu, Xiong'un boynundaki berbat yarayı gördü. Başkomiserin boğazı kesilmişti; fışkıran kan, havanın ses tellerine ulaşmasını engelliyordu. Nefes alma çabaları sadece daha fazla kan akmasına neden oluyordu.

Han fırlayıp Xiong'un yanına diz çöktü. İnanmazlıkla gözlerini kapattı. "Baş... Başkomiser Xiong?" dedi titreyen sesiyle.

Han'ın sesi Xiong'a yeni bir enerji verdi. Son gücünü kullanarak başını kaldırdı ve her iki eliyle Han'ın kolunu kavradı. Bileklerindeki damarlar şişti.

Han, Xiong'un çılgın gözlerinin içine baktı. Bakışları, neredeyse manyetik bir kuvvetle birleşti. Başkomiser, kulağı adamın dudaklarına değecek kadar Xiong'a doğru eğildi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Xiong sadece lıkırtı çıkarabildi.

Yin nihayet tünelden çıkmıştı, manzarayı görünce olduğu yerde dondu.

"Ne... ne oldu?" diye kekeledi hayretle.

"Ne halt etmeye orada duruyorsun?" diye bağırdı Han. "Erinyeler burada! Sen ve Liu, Xiong'u derhal SUV'ye götürün!"

Taş kesilen Yin, "Ya siz?" dedi.

"Beni boş ver! Erinyeler benimdir!"

Yin öne bir adım attı. Gözleri kısıldı. "Xiong'u öldürdü bile. Bir şansınız olduğunu nereden çıkardınız?"

Han boş boş baktı. Yin tek kelime söylemeden SUV'ye fırladı.

"Başkomiser!" diye seslendi Liu. "Xiong'u o bayırdan tek başıma çıkaramam!"

Han iskeleyi her iki eliyle kavrayıp elinden geldiğince büktü. Metal gıcırdadı, ancak esnemedi. İskeleyi bir defa, sonra tekrar sarstı. Peng'in bileğindeki kelepçeler şıngırdadı. Han iç geçirerek Liu'ya döndü.

"Tamam. Xiong'u buradan çıkaralım."

İkisi ağır yaralı arkadaşlarını beraberce dışarı taşıdı. SUV'nin kör edici farları dik bayırın yukarısında parladı.

Han ve Liu tepeye vardıklarında sırtları terden sırılsıklamdı. Xiong'u aracın arkasına koyarak yanına bindiler. Han kapağı arkalarından çekti. Yin direksiyondaydı.

"Başkomiser! Peng ne olacak?"

Han hayalden uyanırcasına gözlerini kırpıştırdı. "Peng mi?" Başını salladı. "Zaman yok. Hemen gitmeliyiz."

Yin "Başkomiser?" dedi, Han'a inanamayarak bakıyordu.

Han gözlerini sessizce ayaklarının dibindeki yaralı adama dikti. Xiong gözlerini kapatmıştı. Boğazından kan akmıyordu artık.

Liu titreyen işaret parmağını Xiong'un ağzı ile burnu arasına koydu; fakat hava hissetmedi.

Aniden yerinden sıçrayarak öfkeli bir kurt gibi uludu. "Kahrolası orospu çocuğu!" Silahını çekerek SUV'nin arka kapağının kulpuna uzandı.

"Liu Song! Kıpırdayayım deme!" Han yerinden sıçradı. Liu'yu bir anda arka bölmenin zeminine, Xiong'un yanına yapıştırmıştı. Başını çevirip Yin'e baktı.

"Sür! Ne bekliyorsun? Bomba patlamak üzere!"

Yin, gösterge panelindeki saate baktı. 00:59. Harekete geçti. Aracı vitese takarak gaz pedalını kökledi. SUV saniyeler içinde engebeli dağ yolundan şehre doğru uçuyordu.

"Bırak beni! Onu bulup öldüreceğim! Onu öldüreceğim!" Liu'nun gözleri öfkeden titriyordu. Yin gaz pedalına basarken Han, SPU polisini sıkıca tutmayı sürdürdü. SUV yol boyunca sarsılırken Liu mücadeleyi bıraktı. Haykırışları sonunda hıçkırıklara döndü.

Han, arka bölmenin zeminine çöktü. Başkomiser Xiong'un cesedi yanında uzanıyordu. Han kendi saçını kavrayıp ıstıraplı bir çığlık kopardı.

Tünelin ağzı feci biçimde patladı. Şok dalgası aracı sarstı. Epey arkalarında, yoğun sarsıntı tünel girişinin üstündeki kayaları gevşetti ve dökülen taş yığınıyla giriş kapandı. Peng Guangfu'nun cesedi, mağaradaki olay yeri kanıtlarıyla beraber tonlarca kaya ve toprağın altında kaldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ŞÜPHE ÜZERİNE ŞÜPHE

24 EKİM, 21:00
DÖRT SAAT ÖNCE...

Mu Jianyun metropolün hareketli bir sokağında yürüyordu. Han, Yin, Xiong ve Liu Song hâlâ karargâhta, alıcının faaliyete geçmesini bekliyordu. Onlar zaman öldürürken kendisi cevaplar bulacaktı.

Bir köşeyi dönüp dar bir sokak arasına girdi. Başka bir dünyaya girdiği hissine kapıldı.

Geçidin her iki tarafındaki binalar içe doğru eğimliymiş gibi görünüyor, yürürken tepesine dikiliyordu. Hamamböceği Yuvası'nda acı bir güz rüzgârı esiyor, beraberinde dondurucu bir soğuk taşıyordu. Mu ellerini paltosunun ceplerine sokup dirsekleriyle giysilerini bedenine yapıştırdı.

Burası hiç gelinecek bir yer değil, diye düşündü.

Mu küçük dairenin önüne geldi. Dünya Huang Shaoping'i unutmuştu ve Mu, onun buradaki hayatının bir kâbustan fırladığını hayal etti. Muhtemelen kendisinin göreceği bütün kâbuslardan daha beter bir kâbus.

Kapıyı çaldı ve kapı açıldı. Huang karşısında duruyordu. Odadaki tozlu ampulden gelen zayıf ışık, adamın yüzünü gölgeliyordu.

Huzursuzluğunu fark ettirmek istemeyen Mu "Merhaba," dedi.

"Geldin."

"Evet ve yalnız geldim," dedi zoraki bir tebessümle.

Huang'ın paramparça dudakları kadının ifadesine uymak istercesine yukarı kıvrıldıysa da neşe hissi vermiyordu. Boynundaki yaraları kaşıyarak "Geç otur," dedi.

Mu eski bir ahşap tabureyi pis yatağın kenarına çekerken Huang bastonuna dayanarak topallaya topallaya geldi. Mu adamın yatmasına yardımcı olmak için ileri çıktı ama Huang onun niyetini sezmiş ve bir baş hareketiyle reddetmişti.

Bu ret karşısında Mu kaskatı kesildi. Sonuçta adamın bir haysiyeti vardı.

Oturdular. Mu, "Polise söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu, ilk kelimeyi kasıtlı biçimde vurgulamıştı. Eli yumuşak bir şeye değdiğinde irkildi. Bu, eski hizmet faturaları yığınıydı.

"Hayır. Polise anlatmak isteseydim çoktan anlatırdım." Huang başını salladı. "Sadece seninle konuşacağım."

"Akademide ders veriyorum ama bir polis memuruyum. Üstelik 4/18 Timi'ne atandım."

Huang'ın yanağı seyirdi. "O yüzden devam etmeden önce bana bir söz vereceksin."

"Ne sözü?"

"Sana anlatacaklarımı timdeki diğerlerine söylemeyeceksin. Bunu tek başına yapmanı istiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Bunca yıl susmak zorunda kaldım." Huang, Mu'nun hiç görmediği kadar dürüsttü. "Bildiklerim senin hayatını tehlikeye atabilir. Polise güvenemem."

"Örgütün içinden birinin bu davaya karıştığını mı söylemek istiyorsun?" Mu öne eğildi.

"Söz verir misin?"

Kadın tereddüt etmeden cevapladı.

"Evet, söz veriyorum."

Mu, Huang'ın sözüne devam etmesini beklerken kalbi küt küt atıyordu.

"Depo patlamasından bir ay önce Chengdu polisi büyük bir uyuşturucu baskını yaptı. Soruşturmanı herhangi bir yönde ilerletmeden önce bunu araştır."

Mu afallamıştı. Huang'ın patlama sırasında gördüğü bir şeyi anlatmasını beklerken o tamamen farklı bir davadan bahsediyordu.

Huang, Mu'nun tepkisine şaşırmadı. "1984'teki 3/16 uyuşturucu kaçakçılığı davası," diye ekledi. "Unutma."

"Bunun patlamayla ne ilgisi var?"

"Onu araştırdığında aradığını bulacaksın." Gözlerini kıstı. "Sana her şeyi şimdi anlatamam, zira beni koruyabileceğinin garantisi yok. Sana güvenebileceğimden emin olmak zorundayım."

Mu iğrenmeden ona baktı. Adamın görünüşü önceki ziyaretlerindekinden farksızdı, yine de bir değişiklik vardı. Kendisine bakış tarzında. Gözlerinde kadına tanıdık gelen bir şey vardı, sanki başka bir hayatta onu tanıyormuş gibi. Mu açıklayamıyordu ama adamda kendisinin daha önceden bildiğinden daha fazlasının olduğunu sezdi.

"Gerçekte kimsin sen, Huang?" diye sordu.

Huang dişlerini göstererek kıs kıs güldü. "Kim olduğumu zaten biliyorsun."

Mu gözlerini indirdi. Çok pasif davranıyordu. Başka bir yöntem denedi.

"Polisten epey bilgi saklıyorsun. Belki de seni soruşturma ekibine götürüp ne düşüneceklerini görmeliyim," diye bir tehdit savurdu.

"O zaman az önce verdiğin sözden dönmüş olursun. Karakterini iyi değerlendiremediğim için kendimden başkasını suçlamam." Huang ses tonunu alçaltıp başını salladı. "Sırlarım benimle mezara gidecek hanımefendi. On sekiz yıl önce gerçekte ne olduğunu öğrenmek için eline başka bir şans geçmeyecek."

Mu yüzünü buruşturdu. Adam onun blöfünü görmüştü. "Sana söz verdim," dedi. "Benimle oynamadığından nasıl emin olabilirim?"

"O uyuşturucu kaçakçılığı davasına baktığında anlayacaksın."

"Pekâlâ," diye teslim oldu Mu. "Bakacağım."

"Bundan kimseye bahsetme," diye bastırdı Huang. "Karşındaki gücün ne kadar kuvvetli olduğuna dair hiç fikrin yok. Zaten sakatım. Beni daha fazla incitmeye kıyamazsın, değil mi?"

Mu anlayışla başını salladı. Ortam gerginleşse de son bir soru sormaktan kendini alamadı. "Polise güvenmiyorsan beni neden seçtin?"

Huang korku dolu gözlerle ona baktı.

"Her hikâyenin bir sonu olmalı. Seni ilk gördüğümde benim bölümümün son sayfasını yazacak kişi olduğunu anlamıştım."

Mu kaşlarını çattı. Ne biçim bir cevaptı bu?

"Unutma: 1984. Bir şeyler bulduğunda geri gel." Huang elini kapıya doğru salladı.

"Göreceğiz."

Mu tabureden kalktı. Saatine baktı. Neredeyse 21:40'tı. Ayrıldığından beri ekipten hiç kimse kendisiyle temasa geçmemişti. Henüz gitmemiş olabilirlerdi. Belki de sinyal gelmişti ama onunla irtibat kuramayacak kadar telaş içindeydiler. Her halükârda onlara hiçbir şekilde yardımcı olamazdı. Onun yapacağı şey, Huang'ın verdiği ipucunun izini sürmekti. Şansı varsa araştırmalarını ilerletebilirdi. Hem belki, belki, bu adamın kendisine neden bu kadar yardım etmek istediğini çözebilirdi.

Kapıya vardığında Huang'a doğru döndü. "Bana güvendiğin için teşekkürler," dedi ve gitti.

Huang kadının kapıyı kapatmasını izledi. Kollarındaki eski yaraları düşünceli düşünceli kaşıyarak gülümsedi.

Mu, saat 22:00'yi biraz geçe polis merkezine geldi. Dört kişilik ekip hâlâ konferans odasında bekliyordu. Yin ve Liu köşedeki iki portatif yatakta dinleniyordu. Xiong ile Han masada oturmuş, sıkıntıyla Erinyeler'in işaretini beklerken gözlerini sinyal detektörüne dikmişti. Kapıyı çalmayı düşündüyse de dönüp çıkışa yöneldi.

Zeng kızarmış gözlerle kapısını açtı. Mu'yu görünce yüzü aydınlandı.

"Uzak duramayacağını biliyordum," dedi neşeyle. "Hâlâ en güvendiğin kişi benim, değil mi?"

Mu tek kelime etmeden odadaki bir sandalyeye oturdu. Zeng'i idare etmenin en iyi yolu sessizlikti.

"Haydi, söyle; o ipucunda ilerleme var mı? Sorun yaşadın mı? Belki seni doğru istikamete yönlendirebilirim."

Mu zaman kaybetmedi. "Bazı dosyaları bulmak için yardımına ihtiyacım var."

"Hangi dosyalar bunlar?"

"1984'teki 3/16 uyuşturucu kaçakçılığı davası. Bulabileceğin her şeye ihtiyacım var."

Aklı karışan Zeng gözlerini kırpıştırdı. "Bu da nereden çıktı?"

"İlgimi çekiyor," diye cevapladı Mu ilgisizce. "Daha çok şey öğrenmek istiyorum."

"Ne haltlar dönüyor bugün?" Pofladı. "Herkes aniden eski davalara ilgi duymaya başladı."

Zeng'in yorumu Mu'yu canlandırdı. "Diğeri kim?"

"Pei, ama senin uyuşturucu davan için değil. Akşam yemeğinden sonra geldi ve İkiz Geyik Dağı Parkı'ndaki polis cinayeti dosyalarına bakınamı istedi. Üçümüzün epey boş zamanı var, sence de öyle değil mi?"

Mu merakını engelleyemedi. "Pei o dosyaları neden istedi?"

"Kim bilir?" Zeng duraksadı. "Belki başkomiserin ipliğini pazara çıkarıp oh olsun demek istiyordur."

"Odaklanmanı istiyorum." Mu çileden çıkarak başını salladı. "Dava dosyalarını bulabilir misin, bulamaz mısın?"

Zeng ciddileşti. "Bu biraz güç olabilir. Ne de olsa on sekiz yıllık bir dava... Ama benim gibi yetenekli bir adam baskı altında harikalar yaratır. Senin gibi muhteşem bir kadın için her şeyi bulabilirim."

"O halde çeneni kapat ve işe koyul."

"Emredersiniz hanımefendi!" Zeng selam verdi. Masaya geçip şahsi dizüstü bilgisayarını açtı. Eyalet başkentinin çevrimiçi güvenlik ekibinin baş teknik yetkilisi olması, kendisine departmanın veri tabanına her terminalden erişim hakkı veriyordu.

3/16 uyuşturucu kaçakçılığı davası kapatılmıştı fakat gizli değildi, böylece Zeng ilgili bütün dosyaları çabucak buldu. Parmakları klavyenin üzerinde konçerto çalan bir piyano virtüözü gibi dans ediyordu. Bir dakika kadar sonra Mu'ya gülümsedi.

"Hepsi bu."

"Çabuk oldu," dedi şaşıran Mu.

"Acele etsen iyi olur. Dosyalar çoktan danışmada yazdırılıyor."

Mu, danışmayı bulduğunda gece vardiya sekreteri aniden makineden boşalan kâğıt selini çılgınca takip etmeye çalışıyordu. "Onlar benim. Lütfen zımbalayabilir misiniz?" diye sordu.

Kadın sinirli biçimde başını salladı. "Diğer konferansçılara notlarını buradan yazdıramayacaklarını söyledim, size de aynısını söylüyorum. Dışarıdaki yazıcı dükkânlarına gitmeniz gerek."

Boğazını temizleyen Mu, kadına polis kimliğini ve oda kartını gösterdi. Sekreterin gözleri hafifçe açıldı ve soru sormadan sayfaları toparladı. Ne var ki, son sayfayı görünce duraksadı.

"Bunu da zımbalamamı istiyor musunuz?"

Bu, canlı kırmızı mürekkeple ışıldayan renkli bir gül çıktısıydı. Mu çıktıyı eline alırken bu sürpriz karşısında hafif bir haz duydu. Profesyonel tavrını şipşak takınarak basılı çiçeği sekretere uzattı. "Bunun diğerleriyle zımbalanması gerekmez. Yardımınızdan dolayı minnettarlık göstergesi olarak kabul edin."

Kadın sıcak bir şekilde gülümsedi.

Mu odasına dönerken kendini dosyaya gömülmekten alamadı. Duvara çarpmaktan en az bir kez kıl payı kurtuldu.

3/16 uyuşturucu kaçakçılığı davasına atanan timin şefi Xue Dalin'den başkası değildi. Chengdu polis gücünün eski müdür muavini ve Erinyeler'in, Meng ile Yuan'ın ölümünden saatler önce öldürdüğü ilk kurbanı.

Pei Tao'nun varlığı ekibin dikkatini depo patlamasına odaklamış, buna karşın Xue'nin öldürülmesinin ardındaki gerçeği araştırmaktan onları alıkoymuştu. 1984'ün 4/18 Timi iki olayı bağdaştırmakta da başarısız olmuştu. Huang her nasılsa soruşturmacıların bilmediği bir şey biliyordu.

Mu, boş koridorun ortasına oturup belgeleri okuma dürtüsüne direnerek adımlarını sıklaştırdı. Zeng'in odasına dönmeyi düşündü fakat vazgeçti. Bu belgeleri sindirmek için huzur ve sessizliğe ihtiyacı vardı ve Zeng bunları sağlayabilecek biri değildi.

Odasına girince 3/16 dosyalarını masaya yaydı. İki saat boyunca Erinyeler cinayetlerini aydınlatacak kesin delili bulmak

için her bir sayfayı inceledi. Arayışı sonuçsuzdu. Yuan Zhibang'ın veya Meng Yun'un adının geçmesini bekliyordu ama hiçbir şey yoktu. Tek açık bağlantı, Müdür Muavini Xue Dalin'di. 3/16 uyuşturucu kaçakçılığının özel soruşturmasını yürütmüş ve bir ay sonra, on sekiz nisanda Erinyeler'in ilk kurbanı olmuştu.

Xue, şehir polis kuvvetlerinin müdür muavini mevkiinde pek çok ayrı soruşturmadan sorumlu olmalıydı. 3/16 davasının soruşturma ekibinin başında olması ölümüyle nasıl ilişkilendirilebilirdi? Huang neden bu tek davayı ayrı tutmuştu? Ve her şeyden önce, bunu nereden bilebilirdi ki?

Derinlerde saklanan hakikat giderek gözden kaybolurken Mu'nun başı dönüyordu. Sandalyeden kalkıp pencereye yaklaştı. Perdeleri açarak içeri dolan ferah güz havasını içine çekti. Gözlerini kapatınca düşünceleri dışarıdaki trafiğin hafif uğultusuna karıştı.

Davanın adından da anlaşıldığı gibi uyuşturucu baskını Xue'nin on sekiz nisanda öldürülmesinden bir ay önce gerçekleşmişti. 3/16 sadece davanın kapandığı tarihti. Aslında soruşturma haftalar önce başlamıştı.

1980'lerde Interpol, uluslararası uyuşturucu kaçakçılığına göz açtırmıyordu. Asya'nın uluslararası uyuşturucu kartelleri sığınaklarını ardı ardına kaybederken işlerini yürütecek yeni yollar bulmaktan başka çareleri kalmamıştı. Tam bu sırada, uluslararası faaliyetler ve ticaret için ekonomisini genişletmekte olan Çin, bu kartellerin başlıca hedefi olmuştu.

Nakliye noktası ve finans merkezi olan Chengdu, Çin'in en dinamik ticaret şehirlerinden biriydi. Şimdi de şehrin uyuşturucu ticaretinin külleri yeniden alevlenmişti. Bu alevlenme, çok geçmeden yerel polis gücünün başlıca meselesi haline geldi. O sırada Chengdu emniyet müdürü muavini olan Xue Dalin, şehrin mücadele girişiminden sorumluydu.

1984'te Xue'nin uyuşturucuyla mücadele ekibi paha biçilmez bir istihbarat aldı. Güneydoğu Asyalı bir uyuşturucu karteli Chengdu içinden yerel bir grupla büyük bir alışveriş yapmayı planlıyordu. İşlem on altı martta gerçekleşecekti. Buna karşılık olarak 3/16 Timi kurulmuştu.

İstihbarat, Deng Yulong adında bir muhbirden gelmişti. Dava dosyalarındaki personel verilerine göre Deng o sırada yirmi beş yaşındaydı ama yedi yıldır polis muhbiriydi.

Bu zeki genç, polisle işbirliği başlamadan önce, sokaklarda bela yaratan tipik okul terk serserilerden biriydi. Yerel çeteler arasında çoktan ünlenmişti. On sekizinci doğum gününde, aşırı içen Deng diğer bir çete üyesini bıçaklayınca tutuklanmıştı. Hapisten çıkma ihtimali düşük olmasına rağmen bir adam araya girerek onu bu kaderden kurtarmıştı: Xue Dalin. Henüz müdür muavinliğine yükselmemiş olan Xue, o sırada sadece şehrin kamu güvenliği ekibinin şefiydi.

Xue, Deng'in yaşamının gidişatını anında değiştirdi. Onun polis kayıtlarında yaptığı değişiklikle, Deng bu suçu o ayın yirmi dördünde, gece yarısını altı dakika geçe değil yirmi üçünde, gece yarısına dört dakika kala işlemiş diye kayıtlara geçti. Sadece on dakikalık bir farktı, ancak bu sayede Deng bir yetişkin yerine bir çocuk olarak yargılandı. Sonuçta mahkemenin verdiği ceza daha hafif oldu ve Deng sadece iki yıllık şartlı tahliyeye mahkûm edildi.

Elbette bir bityeniği vardı. Deng serbest kaldığında ıslah olmamış bir haydut gibi görünse de gerçekte bir polis muhbiriydi. Özellikle Xue Dalin'in muhbiriydi.

Doğal yeteneğini önceki deneyimleriyle birleştiren Deng, bu yeni mesleğe epey uygundu ve Xue ile yakın işbirliği iki taraf için de faydalıydı. Mahkûmiyet oranları Xue'nin yetki sınırlarında patlamıştı ve kariyeri her geçen gün daha vaatkâr hale geliyordu. Aynı şekilde, Deng'i olası polis baskınları ve hareketleri hakkında uyararak hırslı gence şehrin tekinsiz bölgelerinde ün kazanma ve yeraltı suç dünyasının patronlarının gözüne girme imkânlarını sunuyordu.

Chengdu'nun ekonomisi gelişmeye başladığında Liu Hong adında yerel bir suç baronu, uyanıklığı ve kaba gücü sayesinde hızla serpilerek bölgeye kendi damgasını vurdu. Liu Hong, gasp tertipleri ve koruma haraçları ile hatırı sayılır bir servet edinmişti. Açtı ve imparatorluğunu genişletmek için becerikli suçluları işe almaya başlamıştı.

Bu esnada Liu Hong, Deng'i fark etti. Organize suç yerinde bir yardımcıya ihtiyacı vardı ve Deng'e kol kanat gerdi. Deng'in üst kademelere geçişi, Liu Hong'un suç şebekesine sızmak için bir açık arayan polisin gözünde bir mucizeydi. Daha da iyi haberler gelecekti.

Güneydoğu Asyalı uyuşturucu kaçakçıları, dağıtım kanallarını Sichuan eyaletine uzatmak istediklerinde Liu Hong ile konuşmak zorundaydı. Muazzam kâr vaadiyle baştan çıkan Liu Hong, repertuvarına uyuşturucu kaçakçılığını da eklemiş ve vakit kaybetmeden Chengdu'nun opiyat ticaretinde tekel kurmuştu. Küçük ölçekli birkaç işlemin başarıyla tamamlanmasının ardından, taraflar gerçek büyük ölçekli ilk işbirlikleri için bir tarih belirledi: 16 Mart 1984.

Polis kendinden geçmişti. Muhbirleri Liu Hong'un grubuna sızdığı için suç şebekesine karşı başarılı bir operasyon olasılığı aşırı artmıştı: Liu Hong'un yanında bir yıldır mükemmel bir hizmet sunan Deng, suç baronunun en güvendiği adamlarından biri olmuştu bile. Denizaşırı gruplarla yapılacak her anlaşmada bulunması garantiydi.

Martın on altısında Deng'in eşlik ettiği Liu Hong, önceden belirlenmiş bir yerde deneyimli üç yabancı uyuşturucu kaçakçısıyla buluştu. Sivil kıyafetler içindeki Xue ve memurları yakın bir yerde pusuda bekliyordu. Deng işaret verir vermez harekete geçerek suçluları çembere alacaklardı.

Ve sonra, kaos.

Güneydoğu Asyalı gangsterlerden biri yakındaki bir sivil memurun tebdili kıyafetini fark ettiğinde altı şüpheli de dağıldı. Suçlular, daha çok polisin yollarını kestiğini görünce ateş açtı.

Chengdu polis gücü ilk kez yabancı bir uyuşturucu çetesinin caniliğiyle doğrudan yüzleşiyordu, ancak hazırlıklıydılar. Bir dakika içinde şüphelileri çembere almayı başardılar. Suçlular ise sağ kalma ihtimallerinin düşük olduğunu biliyordu ve köşeye sıkışmış kurtların vahşiliğiyle dövüşüyorlardı.

Çatışma sırasında iki polis vuruldu, ardından genç muhbir Deng Yulong durumu tersine çevirdi. Aniden Liu Hong'un aleyhine dönerek her iki gangster grubuna ağır bir darbe indirdi. Ça-

tışma sona erdiğinde Liu Hong ve diğer dört şüpheli yerde ölü yatıyordu.

Operasyonda beş yüz kilo eroin ve 2,5 milyon doların üzerinde uyuşturucu parası ele geçirildi. Liu Hong'un suç imparatorluğu tek bir günde yok edilmişti.

Bu davanın başarıyla kapanmasının ardından 3/16 Timi'nin üyeleri toplu halde İkinci Sınıf Üstün Hizmet Madalyası aldı. Xue Dalin'e Birinci Sınıf Üstün Hizmet Madalyası verildi ve polis gücündeki parlak geleceği güvenceye alındı.

Bir ay sonra emniyet teşkilatı, Xue'nin vahşice öldürülmesiyle... ve de Chengdu polisi saflarında ortaya çıkan yolsuzluk suçlamalarıyla sarsıldı.

Mu, belgeleri masanın kenarına itip ellerini başına bastırdı. 3/16 dosyası, bunun Xue Dalin haricinde Erinyeler cinayetlerinden tamamen bağımsız bir dava olduğunu gösteriyordu. Bağlantı neydi?

Çalan zil düşüncelerini kesintiye uğrattı. Saatine baktı. Gece yarısını neredeyse bir saat geçmişti. "Kim o?" diye seslendi.

"Benim," diye cevapladı Zeng. Bu saatte burada ne işi vardı?

Tereddüdüne karşın ayağa kalkıp kapıyı açtı.

"Hâlâ uyanık olduğunu tahmin etmiştim." Zeng, dirseklerini tutmuş halde kapıda duruyordu.

Mu derin bir nefes verdi. "Beni görmeni gerektiren bir şey mi var?" Nazik tebessümüne karşın Zeng'in hoş karşılandığına dair bir işaret vermedi. Sadece kendisine takılmaya geldiyse bunun havasında değildi.

Zeng, Mu'nun düşüncelerini okumuşçasına gülerek konuştu. "Danışmadaki küçük armağanım seni keyiflendirememiş. Endişelenme. Canını sıkan bulmacayı çözmek için geldim."

"Ne bulmacasıymış bu?"

"Anlamazdan gelmene gerek yok." Odaya dalarak kanepeye çöktü. "Yirmi yıllık o uyuşturucu baskını hakkındaki onca yaygarayı sadece merak ettiğin için kopardığına mı inanayım? Budala ya benzer bir halim mi var?"

"Bu saatte bana ne söylemeye geldin?"

Zeng iki parmağını kaldırıp neşeyle sehpanın kenarına vurdu. "Uyuşturucu baskını ile depo cinayetlerinin bağlantısını biliyorum."

Mu, Zeng'in yüzünü okumaya çalıştıysa da adamın ifadesi anlaşılmazdı.

"İki dava arasında bir bağlantı mı var?"

Zeng usançla gözlerini devirdi. "Aptalı oynayacaksan ben gidiyorum!" Kapıya yönelerek elini miskin bir veda ile salladı.

Yüreği ağzına gelen Mu, uzanıp adamın kolunu yakaladı.

"Tamam, tamam. Otur ve anlat. Haklısın. Bir bağlantı buldum ama ne anlama geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim şu: Xue Dalin her iki soruşturmaya da dahil." Divana oturdu.

"Şaşırtıcı değil. Ama aradığın bağlantı yazdırdığım o dosyalarda yok." Zeng Mu'ya doğru eğildiğinde kadın onun gösteriş yapmaya hazırlandığını anladı. "Sen gittikten sonra dosyaları okudum ve seninle aynı sonuca vardım. O belgelerde sadece iki kelimenin bir değeri var: Xue Dalin. O ismin çevresinde bir araştırma yaptım. Ardından işler ilginçleşti."

Mu yerine mıhlanmıştı. Huang'ın ipucunun soruşturmasına kimseyi dahil etmek istemiyordu; fakat Zeng işe karışmıştı ve onu geri çeviremezdi.

"Ne buldun?"

"Bir kadın." Sesini alçaltıp merak uyandıran bir fısıltıya dönüştürdü.

Mu sinirle gözlerini devirdi.

"Yuan Zhibang'ın ölüm ilanı hâlâ aklında mı? Yazılan ilk suçu neydi?"

"Zamparalık."

"1984'te eyalet polis akademisindeki öğrencilerin kayıtlarını arşivden kontrol ettiğimde hamile kaldıktan sonra erkek arkadaşı tarafından terk edilen bir genç kadının dosyasını buldum. Nehre atlayarak intihar etmişti. Adı Bai Feifei'di."

Bu isim, Mu'nun hayal gücünde dalga dalga yayıldı. Zihninde genç bir kadının narin silueti adım adım belirdi.

"Bai, idari yönetim branşından mezun olmaya hazırlanıyordu," dedi Zeng. "İntiharından önce şehrin polis departmanında staj yapıyordu. Müdür muavini Xue Dalin'in idari sekreteriydi."

Mu şaşkınlığını gizleyemedi. Bir davanın kenarında sadece önemsiz bir karakter zannettiği Bai Feifei, aniden Xue Dalin ve Yuan Zhibang'ın öldürülmesinin arasındaki tek bağlantı haline gelmişti. Kafası hızla çalıştı.

"Ne zaman öldü?"

"Yirmi Mart." Zeng şak diye cevap verdi.

Xue'nin timi Liu Hong'un uyuşturucu imparatorluğunu on altı martta başarıyla çökertmişti. Dört gün sonra idari sekreteri Bai Feifei ölü bulunmuştu. Xue on sekiz nisanda öldürülmüştü. Aynı gün, Bai'ın eski erkek arkadaşı Yuan Zhibang ve Meng Yun depo patlamasında ölmüştü.

Huang'ın bulmasını istediği şey buydu: Bai Feifei, 3/16 uyuşturucu davası ile 4/18 cinayetlerini birbirine bağlıyordu. Bunun anlamı neydi? Huang 3/16 davasını nereden biliyordu? Ve on sekiz yıldır dudaklarını mühürlü tutan neydi?

Sorular, zihninde asma filizleri misali ilerliyordu. Düşünceleri karmakarışıktı ve uygun bir resim oluşturamıyordu.

Kapı çaldı. Zeng kalkıp kapıyı açtı.

Dışarıdaki Pei'di.

"Başkomiser Pei?" diye sordu Zeng epey şaşırarak.

Başkomiser ikisine baktı. Sesi alçaktı, neredeyse boğulur gibiydi. "Bir sorun çıktı."

---

25 EKİM, 2:08
1 NUMARALI HALK HASTANESİ

Gece hastalarının ve endişeli aile fertlerinin oluşturduğu kalabalığın arasından geçen Pei, Mu ve Zeng nihayet Chengdu'nun 1 Numaralı Halk Hastanesi'nin aciline ulaştı. Timin diğer üyeleri oradaydı; fakat yeni gelenleri fark etmiş gibi görünmüyorlardı.

Xiong'un ölümü gecenin yarısında bile polis gücü arasında bir

şok dalgası yaratmıştı. Başkomiserin haberi gelir gelmez Chengdu Emniyet Müdürü Song ve Xiong'un SPU'daki arkadaşları hastaneye koşmuştu.

Liu'nun gözleri kan çanağına dönmüştü, acilin bir köşesindeki sandalyede tek başına sessizce oturuyordu. SPU memurunu saran, için için yanan acı ve öfke halesi, diğerlerini kendisinden uzak tutmaya yetiyordu.

Ekip lideri ve operasyonun koordinatörü olan Başkomiser Han kırılma noktasına gelmişti. Emniyet Müdürü Song'a durum raporunu vermeyi bitirdiğinde sesi kargadan farksızdı. Başkomiser, kaybedecek bir şeyi kalmamış gibi görünüyordu.

Emniyet müdürü, en sevdiği memurlarından Han'ın çektiği acı karşısında adeta kusacak haldeydi. Bakışlarını kaçırarak "Eve git ve biraz dinlen Han," dedi.

Han uyuşuk biçimde onayladı. Müdür Song haklıydı; bitik haldeydi. Son birkaç saatin olayları, uyanamadığı bir kâbus gibi aklından çıkmıyordu. Acısı vücudunun her bir hücresinden sızıyordu.

Müdürüne cevap verecek hâli olmayan Han, transtaymışçasına kalabalıktan sıyrıldı. Yüzleri kül gibi olan Pei'yi, Mu'yu ve Zeng'i gördüyse de tek kelime etmeden yanlarından geçti.

Emniyet müdürü derin bir nefes alıp arkasından bağırdı. "Başkomiser Han!"

Haykırış, herkesin bakışını üstüne çekti. Han, gözleri açılmış halde durup döndü.

"Soruşturma ekibi hâlâ sana güveniyor!" diye patladı Müdür Song'un sesi. "Unutma bunu!"

Han baştan başlaması gerektiğini biliyordu. Yapılacak tek şey vardı: *Erinyeler piçini bul ve başını ez.* Öfkesi kararlılığa döndü. Dişlerini sıkıp ağrıyan sırtını dikleştirmeye çalıştı ve yumruklarını gevşetti.

Emniyet müdürü onaylayarak başını salladı. "Biraz uyu. Ekip yarın seni bekliyor olacak."

Erinyeler de bekliyor olacak. Han bu düşünceyle dönüp kapıya yürüdü.

Yin Jian, başkomiserin çıkışını izledi. İkisi de öfke ve yorgunluğa yenik düşmüş Liu'nun ve Han'ın aksine o, madendeki olayın ardından aşırı uçta bir duyguya kapılmamıştı. Aksine, zihnindeki dişliler yakıcı bir hızda dönüyordu.

Pei, Yin'in yanında belirdi ve onun omzuna vurdu.

"Başkomiser Pei..." dedi Yin hayaller içindeymişçesine. Pei'in teması ile düşünce zinciri bozulmuştu.

Xiong'un cesedini gösteren Pei "Orada ne boklar döndü?" diye sordu.

Yin kendini topladı ve ekibiyle beraber madene girdiklerini, Peng'i bulduklarını, ayrılmak zorunda kaldıklarını, böylece Erinyeler'in burunlarının dibinde Peng'i ve Xiong'u öldürdüğünü, kıl payı kaçabildiklerini anlattı. Pei düşünceli bir dikkatle dinledi, her bir sahneyi gözünde ayrıntıyla canlandırıyordu.

Yin devam etti ve Başkomiser Xiong Yuan'ın SUV'nin arkasında son nefesini verdiğini ama Liu Song'un adli muayene yerine hastaneye sürmesinde ısrar ettiğini anlattı. En azından bir parça rahatlamışlardı. Nöbetçi doktor Xiong'un boğazındaki yaraya bakar bakmaz SPU başkomiserinin geldiğinde ölü olduğunu bildirmişti.

Pei'in korktuğu gibi, bu oyun titizlikle hazırlanmış başka bir tuzaktan ibaretti. Polis teşkilatı Erinyeler'in kurallarına uyarak kendilerini katilin planında piyon haline getirmişti. Yine de Xiong'un ölümü büyük bir şoktu. Olay yerine en iyi dört memurlarını sevk etmişlerdi, dolayısıyla Pei doğrudan yüzleşme ihtimali olmadığını varsaymıştı. Katilin, ekiplerinin en zorlu üyesini gerçekten öldürmeyi başaracağını hayal bile edemezdi.

Erinyeler'in oyunu ne? diye meraklandı Pei. Bütün bunlar polisin özenle provoke edilmesinden mi ibaretti? Erinyeler, planının tim için felaketle sonuçlanmasını amaçladığını açıkça belirtmişti ama nihai amacı neydi? Karşı taraftan bir oyuncuyu bertaraf etmek mi? Xiong'u Çavuş Zheng gibi öldürebilecekken neden böylesine incelikli bir kedi-fare oyunu oynuyordu?

Erinyeler'in saiklerini anlamak için gereken anahtarı hâlâ bulamamışlardı. Pei, zamanını neyi gözden kaçırdıklarını düşünerek geçiriyordu. Yin geceki olayları anlatmayı bitirdiğinde Pei'in yeni

bir varsayımı vardı. Fakat henüz bir şey söylemek için çok erkendi ve şu an için cüretkârlık olurdu.

Daha fazla kanıta ve zamana ihtiyacı vardı.

Sesini alçaltarak Yin'e, "Biraz dışarı çıkalım mı? Seninle özel olarak konuşmam gereken şeyler var," dedi.

Yin gerilse de Pei'in isteğini reddedemezdi.

Hastaneden çıkan iki memur, binanın köşesinde kuytu bir nokta buldu.

"Bana ne sormak istiyorsun Pei?"

"Siz madendeyken İkiz Geyik Dağı Parkı'ndaki çatışmanın dosyalarını okuyordum. Olay yeri incelemesinden senin sorumlu olduğun yazıyordu."

"Onunla ilgili bir şey mi öğrenmek istiyorsun?"

"Birkaç şeyi teyit etmek istiyorum. Dava dosyalarındaki tarife göre Han çatışma sırasında üç el ateş etti. Mermilerden ikisi hedefi ıskaladı ama biri Zhou Ming'i tam göğsünden vurup öldürdü. Bundan önce Zhou Ming dört el ateş etti; mermilerden biri Han'a çarpmış, biri Zou Xu'yu öldürmüş ve ikisi boşa gitmişti. Zhou Ming'in suç ortağı Peng Guangfu, tek el ateş etti ve ıskaladı. Han'ın ortağı kendi silahını ateşlemeye fırsat bulamadan vurulmuştu. Bu doğru mu?"

Yin başıyla onayladı. Bu dosyaları daktiloda bizzat yazmıştı. Dava on yıl öncesinden olsa da ayrıntılar hâlâ çok netti.

Pei onayıp homurdandı. "Olay yerindeki bütün mermi kovanları toplandı. Üçü çok önemli kanıtlardı: esasen Başkomiser Han'ı, Memur Zou Xu'yu ve Zhou Ming'i vuranlar. Bu üç kovanın her birinin üstündeki kan, çatışmanın Han'ın ifadesiyle saptanan kronolojik sırasını doğruluyor."

Elini cebine daldırıp dava dosyalarındaki fotoğraflardan birini çıkardı.

"Bu, Zou Xu'nun kanına bulanmış mermi. Balistik raporu bunun Zhou Ming'in silahından çıktığını gösteriyor. Bunu teyit edebilir misin?"

Yin fotoğrafı inceledi. "Rapor, Zhou'nun silahından çıktığını söylüyor. Nereye varmak istiyorsun?"

"Bu fotoğraftan birkaç şey çıkarabilirim ama düşüncelerim biraz bulanık. Asıl kovanın durumu on yıl önce incelediğinde nasıldı, hatırlamanı istiyorum. Merminin ucunda ezilme veya aşınma izi var mıydı?"

"Olsaydı bütün bu ayrıntılar raporda yer alırdı."

Pei içinden yüzünü buruşturdu. Yin acaba kasten mi huysuzluk ediyor diye düşündü. Fakat bu gece onun için pek kolay geçmemişti. "Çatışma yerinin yakınında bir yansıtma havuzu vardı. Olay yerindeki kan serpintisi Han'ın havuza girdiğini mi gösteriyordu?"

Yin içini çekip öne doğru sendeledi. "Evet. Han yarasına rağmen Peng Guangfu'nun peşinden koştu. Havuza girdiğinde nefesi kesilmişti. Daha ileri gidemedi."

Pei, "Anlıyorum. Bu ayrıntıları açıkladığın için teşekkürler," diyerek uzaklaştı.

Yin, Pei'in otoparkı geçişini izledi. Başkomiserin silueti gözden kaybolduğunda Yin nihayet kendine soluğunu bırakma izni verdi.

---

25 EKİM, 4:20
ZENG'İN ODASI

"Liu Hong'un eski çetesinden biri intikam peşinde mi?" diye sordu Mu lafı dolandırmadan.

Zeng bu olasılığı düşünürken kafasını kaşıdı. Mu ona iki zorlu argüman sunmuştu. Birincisi, Erinyeler'in eylemlerinin her biri polise yönelik gibiydi. Dava dosyalarına bakılırsa on sekiz yıl önce hedeflediği kurbanlar da 3/16 uyuşturucu baskınıyla ilgiliydi.

"Bu olasılığı göz ardı edemeyiz. Bunu yarınki toplantıda anlatıp resmi bir soruşturma başlatalım mı?"

"Yapamayız," dedi Mu.

"Neden?" Zeng şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Mu, Huang'a verdiği sözü unutmamıştı. "Benim... bazı tereddütleri bulunan bir muhbirim var. Bu bilgi çok fazla yayılırsa

kişisel güvenliği tehlikeye girebilir. Onu korumak konusunda samimi olduğumu göstermeliyim. Ancak bu şekilde daha fazla şey anlatmasını sağlayabilirim."

"Sen bilirsin." Zeng omzunu silkti. Bu kendisini Mu'nun tek ortağı yapıyordu ve buna itirazı yoktu. "Şimdiki hamlemiz nedir?"

"Deng Yulong'u bulmalıyım. O bizim bu davadaki tek güvenilir bilgi kaynağımız."

"Deng Yulong." Zeng üç heceyi tükürürcesine söyledi. Zemindeki kablo yığını arasından geçerek masasına fırladı ve bilgisayarını açtı. Polis departmanının veri tabanını araştırırken parmakları belli belirsiz görünüyordu. "Bakalım herif hakkında nelerimiz var." Birkaç saniyede ekranında bir dosya belirdi.

Mu yanına gelmişti bile. Gözleri ekranın kenarındaki orta yaşlı adamın fotoğrafındaydı. Zeki, zekâ ve özgüvenle parıldıyordu. Resmin yanındaki isim *Deng Hua*'ydı. "Bu o!" diye haykırdı Zeng.

"Ne demek istiyorsun? İsim yanlış." Zeng'in heyecanı Mu'yu şaşırtmıştı.

"Yani onu tanımıyor musun?" Zeng parmağını masaya vurdu. "Adını değiştirmiş olmalı!"

Mu başını salladı.

"Akademiye çok fazla kapanmışsın," dedi Zeng. "Onu daha önce görmediysen bile 'Başkan Deng'i duymuş olmalısın?"

Mu hatırladı. Başkan Deng'in gerçek bir siyasi mevkisi yoktu ama lakabı statüsünü tam anlamıyla tanımlıyordu. Gerçekte, muhtemelen Chengdu'nun gerçek belediye başkanından daha güçlüydü.

Şehir halkı Deng'i öncelikle bir iş adamı olarak tanıyordu. İşletmesi bir dizi sektörde faaliyet gösteriyordu: gayrimenkul, yatırım, uluslararası ticaret, yemek, hatta müzik yapımcılığı. Geçmişi bir sır olsa da serveti Sichuan eyaletindeki herkesten fazlaydı.

Sıradan vatandaşlar arasında daha az bilindiği üzere, ancak kulislerdeki yaygın söylentiye göre, Deng'in hem yasal hem yasadışı sektörlerde geniş bir bağlantı ağı vardı. Eyalette bir tabir bile vardı. "Başkan Deng bağırdığında belediye binası titrer!"

Mu böyle tesirli birinin öyle pis bir geçmişe sahip olduğunu hayal bile edemezdi. Bu adamın yıllarca sıradan bir polis muhbiri olduğunu da hayal edemezdi. Adını "Deng Yulong"dan "Deng Hua"ya çevirmesi boşuna değildi; şerefli olmayan geçmişini gizlemek istemişti.

Başkan Deng gibi gücü ve bağlantıları olan birine ulaşıp on sekiz yıl önceki yüz kızartıcı bir vakaya dair gerçekleri eşelemek kolay olmayacaktı. Epey bir çaba gerektirecekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KOZADAN ÇIKIŞ

25 EKİM, 8:00
LONGYU BİNASI

Chengdu merkezinin tam ortasındaki muazzam Tianfu Meydanı'na kısa bir yürüyüş mesafesinde bulunan Longyu Binası, sazlar arasındaki bir kızılağaç gibi komşularından daha yukarı uzanıyordu. Yirmi yedi kat yüksekliği yeterince göze çarpmasını sağlıyor; yuvarlak hatları ve yansıtıcı siyah yüzeyi ile koyu, iri bir kristal parçasını andırıyordu. Bu görkemli yapı Longyu Corporation'ın, Başkan Deng diye bilinen adamın yönettiği büyük işletmenin mülkiyetindeydi. Adresi, 888 Shuncheng Sokağı, uğurlu çağrışımlarından dolayı seçilmişti, zira Çin kültüründe 8 rakamına büyük değer veriliyordu. Resmi açıklamaya göre, Longyu Corporation bu adresi kıran kırana bir açık artırma sonucunda elde etmişti. Söylentiler ise aksi yöndeydi.

Mu meydanda, Longyu Binası'nın önünde durdu. Onun, sahibinin asıl adıyla olan benzerliği gözünden kaçmamıştı. Deng Yulong dünyayı şimdi Deng Hua olduğuna ikna etmiş olabilirdi, ancak belli ki geçmişinden kopmaya hevesli değildi.

Mu oraya varmasının üstünden birkaç dakika geçmişken, Deng'in kendine has rahat düşkünlüğüne şahit olmuştu. Taksiden

inerken beş lüks arabadan oluşan filonun Longyu Plaza'ya daldığını gördü. Arabalar plaza merkezinde durdu, ortadaki Bentley'in önünde ve arkasında konumlanmış dört Mercedes-Benz'den siyah üniformalı bir düzineden fazla genç adam çıktı. Her biri atletik ve heybetliydi. Binanın girişine koşarak ön kapıya doğru iki hat oluşturdular. Bentley girişe park ettiğinde ön yolcu koltuğundan inen çarpıcı ölçüde uzun boylu ve yapılı bir adam arka kapıyı açtı. Saygıdeğer patronları dışarı çıkarken güvenlik ekibi hazır olda durdu.

Adamın iri vücudu bir zamanlar kaslı olduğunu düşündürüyordu. Kas yığınının büyük bölümü şimdi yağa dönmüş olsa da kendini hâlâ zarafetle taşıyordu. Enerjik ve güçlü adımlarla binaya girerken şık fedailer grubu ona eşlik ediyordu.

Bu, Deng Hua'ydı, Longyu Corporation'ın başkanı. Sorgulamaya geldiği kişi.

Mu, polis kimliğiyle derhal binaya girebildiyse de geniş birinci kat lobisindeki masada yolunun kesildiğini gördü. Resepsiyon görevlisi ve güvenlik personeli ondan görmek istediği kişinin adını belirtmesini istediler ve ofislere ancak telefonla izin alındıktan sonra girebileceğini açıkladılar.

Mu'nun açık olmaktan başka şansı yoktu. "Patronunuzu, Deng Hua'yı görmeye geldim," dedi.

Resepsiyon görevlisi şüpheciydi. "Randevunuz var mı?"

Mu tekrar rozetini gösterdi. "Açık bir soruşturmayla ilgili olarak Bay Deng ile derhal görüşmeliyim."

Görevli, dayatmacı tavrının kendi lehine işleyeceğini umarak sert bir yüz ifadesi takındı. Mu yerinden kıpırdamadı. Resepsiyon görevlisi nihayet kulaklığına uzanıp dahili bir hat çevirdi.

"Hua Birader, burada Bay Deng'i görmek isteyen bir polis var... Evet, bir davayı soruşturmak için buradaymış. Bay Deng'e birkaç soru sormak istiyor... Evet. Anladım."

Resepsiyon görevlisi özür dilercesine Mu'ya gülümsedi. "Üzgünüm," dedi. "Bay Deng önce bir tanıtım mektubu istiyor. Emniyet müdürü ile görüşüp uygun bir randevu zamanı ayarladıklarında tekrar gelebilirsiniz."

Tanıtım mektubu istemek makul olabilirdi, ama ya emniyet

müdürünün bizzat bir randevu ayarlamasını talep etmek? Deng'in "Başkan" lakabı kesinlikle başını döndürmüştü. Mu kadına kuşkuyla dik dik baktı. Neşeli tebessümüne karşın oldukça katıydı.

Mu, Han tarafından gönderilmiş olsaydı kadını geri püskürtürdü. Güvenebileceğinden bile emin olmadığı bir adamın önsezisine uyarak buraya gelmişti. Tek bir yanlış hareket kariyerine ciddi hasar verebilirdi. Bu koşullar altında, merkeze dönüp zararlarını telafi etmeye karar verdi.

Girişe geri dönerken lobideki garipliği fark etti. Her baktığı yerde kendini görüyordu. Olduğu yerde durduktan sonra anladı; her bir duvar boyunca tek parça aynalar uzanıyordu. Bu, lobiyi olduğundan büyük gösteriyordu ve izlendiğine dair huzursuz edici bir izlenim de yaratıyordu.

Bu huzursuzluğu bir kenara bırakıp emniyet müdürüyle nasıl görüşebileceğini düşündü. Akademi rektörü aracılığıyla mı? Yoksa bu ipucunu şimdilik bir kenara koyup Huang'a eli boş mu dönmeliydi?

Arkasından tıkır tıkır ayak sesleri geldi.

"Affedersiniz Memure."

Mu döndüğünde bir güvenlik elemanını gördü. "Evet?" diye sordu.

"Bay Deng sizinle görüşmeyi kabul etti. Benimle gelin lütfen." Görevli dönüp resepsiyon masasının arkasını işaret etti.

Mu şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Masadaki resepsiyon görevlisi, ahizeyi kulağına yapıştırmış halde kendisini izliyordu, Mu'nun baktığını fark edince telefonu hemen kapattı.

Mu Deng'in veya "Hua Birader"in fikrini neden değiştirdiğini merak etti. Görevliyle beraber asansörlere ulaşmadan önce bunu düşünecek fazla zamanı da olmadı.

"Lütfen on sekizinci kata çıkın Memure. Orada size yardımcı olacaklar," dedi güvenlik görevlisi saygıyla.

Asansör on sekizinci kata çıkıp kapısı açıldığında özel dikim takım elbise giyinmiş diğer bir atletik adam gerçekten de kendisini bekliyordu.

Baston gibi duruyor ve Mu'ya tepeden bakıyordu. Otuz yaşlarındaydı, kare bir yüzü ve kalın kaşlarının altında iri gözleri vardı.

Mu, Bentley'den çıkan adamı tanıdı. Büyük ihtimalle Deng'in baş fedaisiydi.

Mu sağ elini uzattı. "Adım Mu Jianyun. Eyalet polis akademisinde okutmanım ve şehir polis departmanında tim üyesiyim."

"Memnun oldum." Adam onun elini sıkıp şöyle bir baktı. "Lütfen bana Hua deyin," dedi.

Mu sırıttı. "'Hua Birader' daha uygun."

Hua'nın yüzü hâlâ taş gibiydi. "Lütfen beni izleyin. Bay Deng bekliyor."

On sekizinci kat sessiz ve sadeydi. Buradaki duvarlar yansıtıcı değildi ama Mu, koridordaki her dönemecin üst tarafına kavisli aynalar monte edilmiş olduğunu gördü, bu sayede her köşeyi gözleyebiliyordu. Deng'in, yol boyunca çeşitli noktalara yerleştirilmiş çifter çifter zinde fedaileri hariç, koridorda tek bir şirket çalışanı görmedi. Bu katın, Deng'in özel ofis alanı olduğu sonucuna vardı. Hua Birader onu bir köşede, her iki tarafında birer güvenlikçi bulunan parlak metalden bir kapıya yöneltti.

İlk önce Hua girdi. Mu onu takip ederken alarm öttü ve iki görevli hemen kollarını uzatıp onun yolunu kesti.

"Özür dilerim. Lütfen üstünüzdeki madeni eşyaları bu iki personelimize teslim edin. Siz çıkana kadar bunları koruyacaklar," diye açıkladı Hua.

Bunun metal detektörü olduğunu anladı Mu. Ev sahibinin bölgesinin tam kalbinde bulunduğu için onun kurallarına uymaktan başka çaresi yoktu. Başını uysallıkla sallayarak çantasını adamlardan birine verdi.

Alarm sustu. Hua, memnun bir baş onayıyla dönüp ileriyi gösterdi. "Bay Deng koridorun sonundaki ofiste. Görüşmeniz bittiğinde sizinle burada buluşuruz."

Mu nihayet Deng'in ofisine yaklaştı. Kapı kilitli değildi. Hafifçe kapıyı çaldığında kalın bir ses duyuldu.

"Girin."

Mu kapıyı açınca mağarayı andıran bir odaya girdi. Oda, yirmi metre uzunluğuyla ofisten ziyade polis akademisindeki bir konferans salonunu andırıyordu. Ayağının altındaki kırmızı halı tertemizdi. Masalar, sandalyeler ve konsollar halının üstüne düzgünce

dizilmişti. Her bir mobilya siyah renkteydi ve hafif kırmızı tonları barındırıyordu. Tavandan lüks, Avrupa stili bir avize sarkıyordu. Ofisteki en abartılı parça, duvarları boydan boya kaplayan ve odayı kendi içinde sonsuzluğa doğru yansıtan kristal cam katmanıydı. Bu etki baş döndürücüydü.

"Lütfen oturun."

Adamın konuşması delici ve buyurgandı. Mu baktığında ofisin ucundaki azametli yönetici masasını gördü. Orada gözleri kaplanı andıran vakur bir adam oturuyordu. Başkan Deng'i tanıdı.

Ortam, bir psikolog için bile yıldırıcıydı. İlerlemesi gerektiğini biliyordu, Deng'e dönük koltuğa yürüdü. Kendini toparlayıp oturarak önünde oturan adamı tarttı.

"Ofisiniz kesinlikle eşsiz," dedi.

"Odamda tek bir gölge istemiyorum," dedi Deng sükûnetle. Gerçekten de bütün duvarları kaplayan cam, adamın tüm odayı tek bir bakışla inceleyebilmesini sağlıyordu.

"Psikolojik açıdan, bu sizin bir şeyden korktuğunuzu ima ediyor. Çevrenizdeki insan ve nesneleri gözden kaçırmaktan, özellikle kontrolü kaybetmekten korkuyorsunuz."

"Adınız nedir Memure?"

"Mu Jianyun. Eyalet akademisinde okutman ve 4/18 Timi'nin bir üyesiyim."

"Ah, şu meşhur '4/18 Timi,'" dedi başını sallayan Deng. Kıs kıs güldü. "On sekiz yıl sonra hâlâ o soruşturmaya takılı kalmışsınız. Polis randımanı bu olsa gerek."

Adamın dobra yorumu Mu'yu şaşkına çevirdi. Gözlerini kırpıştırarak aynı ölçüde pervasız olmaya karar verdi.

"Davayı sonuçlandırmaya yönelik değerli bir avantaj sağlayabilecek birkaç ipucu elde ettik. Fakat yardımınıza ihtiyacımız var."

Deng koltuğunda öne eğildi. "Söyleyin bakalım."

"1984'teki 3/16 uyuşturucu baskını, bir ay sonraki depo patlaması ve Xue Dalin'in öldürülmesi arasında gizli bir bağlantı olduğuna inanıyoruz." Mu, bu ismi söylerken adamın yüz ifadesini inceledi. Bir tepki beklese de bulamadı. Adamı okumak, bir heykeli okumaktan bile zordu. "Bu yüzden bizzat dahil olduğunuz davanın etrafındaki olaya dair birkaç şey sormak istiyorum," dedi.

Deng alaycı bir kahkahayla sarsıldı. "Ünümü düşününce, her iki davanın ayrıntılarına gayet vâkıf olmam şaşırtıcı gelmeyecektir. Sizden biraz daha fazlasını da biliyor olabilirim. Emin olun, aralarında bir bağlantı yok. 3/16 uyuşturucu baskını, Chengdu polis gücünün tarihinde türünün en başarılı operasyonuydu. Departman için gurur verici bir andı. 4/18 cinayetleri ise anormal, abartılı bir egonun çılgın eylemleriydi. Davanın bugüne kadar çözülememiş olması Chengdu polisi için bir utanç lekesi. Bu iki davayı nasıl bağdaştırmış olabilirsiniz?"

Mu her şeyi ortaya döktü. "On sekiz nisandaki patlamada ölenlerden biri Yuan Zhibang'dı. O sırada Xue Dalin'in idari sekreteri Bai Feifei, onun eski sevgilisiydi. On altı marttaki uyuşturucu operasyonunun üzerinden çok geçmemişti ki Bayan Bai nehre atlayarak intihar etti. Bu bağlantı araştırmaya değmez mi? Ya Bayan Bai'ın ölümü intihar değil de 4/18 cinayetlerinin başlangıcı falansa?"

Adam tekrar konuşmadan önce epey zaman geçti. Mu onun tepkisini yakından inceledi. Yılların deneyimi ona duygularını bastırmayı öğretmiş olsa da zihinle bedeni ayıran filtreden hafif bir şaşkınlık sızdı.

"Başka ne buldunuz?"

"Daha fazlasını söyleyebileceğinizi umuyordum. On altı marttaki narkotik baskınına dair hatırlayabileceğiniz herhangi bir şey, soruşturmamıza büyük destek olacaktır."

Deng dudak büktü. "Zamanımı bununla harcamam için hiçbir sebep yok. Size yardım etmeye ne ihtiyacım ne de yükümlülüğüm var."

"Yine de buradayım. Zamanınızı harcamaya karar verdiniz bile," dedi Mu gülümseyerek. "Yoksa neden beni ofisinize davet edesiniz?"

Deng çocuk azarlar gibi birkaç kez başını salladı. "Yo, yo, yo. Bu doğru değil."

Mu, kanın beynine sıçradığını hissetti.

"Beni görmenize size yardımcı olmak için izin vermedim. Bu yüzden verdim," dedi Deng.

Masaya bir kâğıt fırlattı. Mu öne eğilip okudu:

ÖLÜM İLANI

SUÇLU: Deng Yulong
SUÇLARI: Taammüden cinayet, haraç kesme, uyuşturucu kaçakçılığı, gasp
CEZA TARİHİ: 25 Ekim
CELLAT: Erinyeler

"Siz lobimde kem küm ederken asistanım bu faksı aldı. Ben de fikrimi değiştirdim."

Mu'nun suratındaki tebessüm silindi. "Yirmi beşi... bugün!"

Deng izlemekle yetindi, dudaklarında hafif bir tebessüm vardı.

"Bay Deng, bir telefon açmam gerek," dedi Mu. Hızla cep telefonunu çıkarıp Han'ın direkt hattını aradı.

"Memure Mu?" diye açtı başkomiser. "Telefonunuza cevap vermiyorsunuz. Derhal merkeze gelmenizi istiyorum. Acil bir toplantıya başlıyoruz."

"Evet efendim. Erinyeler en yeni hedefinin adını açıkladı. Deng Hua, Longyu Corporation'ın başkanı."

"Bunu nereden biliyorsunuz!?" diye haykırdı Han. "İlanı daha birkaç dakika önce aldık."

"Tam şu an şirket merkezinde Deng Hua ile görüşüyorum."

Mu, hattın diğer ucundaki Han'ın şaşkınlığını hissediyordu. "Şu anda Deng Hua ile mi birliktesin? Ta şehir merkezinde ne yapıyorsun?"

Han'a yalan söyleyebilirdi. Ama ne faydası olacaktı?

"Bir ipucunun peşindeyim. Deng'e birkaç soru sormam gerekiyordu," diye itiraf etti.

Mu kulağında keskin bir nefes hissetti. Amirinden bir azar seli bekliyordu. En azından merkeze döndüğünde azarlanacaktı. Ancak Han'ın yanıtı sakin, ses tonu pratikti.

"Sen ve Deng şimdilik olduğunuz yerde kalın. Deng'e dışarı çıkmamamasını ve kendini güvenceye almasını söyle. Dışarı adım atmayacak. Beni anladın mı? Az sonra orada olacağız."

"Anlaşıldı," diyen Mu, telefonu kapattı.

Polislerin yolda olduğunu bilmek sinirlerini yatıştırdı ve bu yeni ölüm ilanının ima ettiği şeyleri düşünmeye başlayabildi. İlan, neredeyse tam da Mu, Deng'in 3/16 uyuşturucu kaçakçılığı davasıyla ilişkisini keşfettiği anda gelmişti. Üstelik infaz bugün için planlanmıştı! Bu bir tesadüf olamazdı.

Deng keskin bakışlarını kadında sabitledi. "Memure Mu, yanlış duymadıysam bu ziyaretiniz soruşturma ekibinin izni dışındaydı."

"Doğru," diye cevapladı Mu. "Şahsi bir muhbirim ve kendi ipuçlarım var. Bağımsız soruşturma yetkisine sahibim."

"Muhbir mi?" Deng kıkırdadı. "Etkilendim sayılır."

Mu işi daha fazla ciddiye alıyordu. "İş arkadaşlarım birazdan sizi korumak üzere burada olacak. Onlar gelmeden binayı terk etmeyeceksiniz. Bizimkiler geldiklerinde size ayrıntılı bir güvenlik planı sunacak."

Deng kayıtsız görünüyordu. "Yani diğer bir deyişle hareketlerim sizin emirlerinize riayet edecek?"

"Bu bir istek ama uymanızı *kuvvetle* tavsiye ederim." Gözleri tekrar Deng'in masasındaki ölüm ilanına ve üzerindeki tarihe kaydı. "En azından bugün için."

"Memure Mu, birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi Deng. "İlk olarak, kimse bana emirler yağdıramaz. Günlük planım çok önceden hazırlanmaktadır ve herhangi bir değişiklik sonraki planlarımı bozacaktır. Bu kabul edilemez. Akşama kadar ofisimde kalacağım, ardından havaalanına doğru yola çıkarak 20:40 Pekin uçağına bineceğim."

Kadın, ölüm ilanını göstererek "Ama bugün farklı," dedi. "Bunun ne olduğunu anlıyor musunuz? Birisi sizi öldürmeyi planlıyor. Son derece tehlikeli bir katil."

"Bu da bizi ikinci maddeye getiriyor," diye devam etti Deng. "Beni öldürmeye çalışan biri sizin için olağan dışı olabilir ama benim için değil. Şu anda sahip olduğum her şeyi kendi alın terimle kazandım. Dünyada beni öldürmek isteyen kişilerin isimleri bir ansiklopediyi doldurur. Bazı gruplar kelleme ne kadar fiyat biçiyor biliyor musunuz? Bir milyon ABD doları! Bütün birinci sınıf uluslararası suikastçıları cezbedecek bir para. Her ölüm tehdidi aldığımda programımı değiştirseydim Longyu kaos yaşardı."

Mu başını iki yana salladı. Deng'in açıklaması bir bakıma çok mantıklıydı. Küçük bir gangsterden Çin'in en zengin adamlarından birine dönüşmesi sırasında acaba kaç tehdidi savuşturmuştu?

Bir suikast tehdidi çoğu insanı gerçekten paniğe sürüklerdi ama Deng, Erinyeler'in notu karşısında kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Beni öldürme düşüncesinden zevk alacak bunca kişiye karşın," diye devam etti Deng, "hâlâ gayet sağım. Başıma konan ödül ne olursa olsun, beni kolay kolay öldüremezler."

"Erinyeler diğerlerine benzemiyor," diye itiraz etti Mu. "Son birkaç günde polisin burnunun dibinde üç kişiyi öldürdü! Polisin korumalarının ne kadar sıkı olduğu da fark etmedi, aralarından geçip gitti! O..."

Deng elini sallayarak Mu'nun sözünü kesti. "Bu adam hakkında her şeyi biliyorum. İki gün önce Deye Binası önünde Ye Shaohong'u öldürdü. Bu sabah gün doğmadan, şehrin dışındaki bir maden tünelinin içinde Peng Guangfu'yu, İkiz Geyik Dağı Parkı polis cinayetinin şüphelisini öldürdü. Ayrıca Xiong Yuan'ı, Peng'i koruyan SPU başkomiserini öldürdü. Belli ki polis tarafından aranmakta olan bir düzineye yakın suçluyu da öldürdü."

Mu hayretler içindeydi. Bildiği kadarıyla bu gerçeklerden hiçbiri medyaya sızmamıştı. Han soruşturmanın sımsıkı yalıtılmasında ısrar etmişti: Mu'nun, kendisinin bu küçük girişimi karşısında onun gösterdiği hoşgörüye şaşırmasının sebebi de buydu. Yine de Deng hemen hemen her şeyi biliyordu. Hemen hemen.

Deng, epey bir kibirli bir sesle, "Erinyeler İnternet'te ilk mesajını yayınladığından beri bu davayı takip ediyorum," dedi. "Tahmininizden daha becerikliyim. Gördüğüm kadarıyla, şehrin emniyet sisteminin benden sakladığı hiçbir şey yok."

"Yani ilk cinayeti biliyor musunuz?" diye sordu Mu. Arkasına yaslanarak memnun memnun sırıttı.

Deng tek kaşını şüpheyle kaldırdı. "Ye Shaohong'un ölümünü mü kastediyorsunuz?"

Mu, tatminden uzak olmayan bir hisle Zheng Haoming'i anlattı.

"Tüm şehirde saygı duyulan, birçok madalyaya sahip bir çavuştu. Ve kendi dairesinde öldürüldü."

Deng gözlerini kıstı. Bu, Mu'nun gözlemlediği ilk zafiyet belirtisiydi.

"Sizi güvende tutabiliriz. Bu katil şu ana kadarki bütün tehditlerini bir bir yerine getirdi."

"Polis halkı koruma becerisine fazla güvendiği için oluyor bunlar. Ben aynı hatayı yapmayacağım. Çevremdeki becerikli insanları gördünüz; bu insanlar bugün benim güvenliğimden sorumlu olacak. Polis burnunu bu işe sokmak istiyorsa ancak benim kurallarımla oynamaları koşuluyla izin veririm. Ben emir almam. Emir veririm. Sizinkiler buraya geldiklerinde özel asistanım Hua ile irtibata geçebilirler, o size ne yapacağınızı söyleyecektir."

Mu binaya girdiğinde şahit olduğu titiz güvenlik önlemlerini düşündü. Deng'in özgüveni boş kurumdan ibaret değildi. Polis yakın zamandaki kayıplarına karşın onu koruyabilseydi bile, nasıl adamın kişisel güvenlik ekibinden daha etkin olabilirlerdi? Kara takım elbiseli fedailer Deng'i korumak için özel olarak tutulup eğitilmişti. Gece gündüz onun yanında kalabilirlerdi... polis için imkânsız bir iş.

Deng'in, bir suikast tehdidinin ardından kendi ekibi yerine polise güvenmesi için hiçbir sebep yoktu.

Kapının hafifçe tıklatılması odadaki sessizliği bozdu.

Den, sesindeki vakarı bozmaksızın "Gir," dedi.

Hua Birader odaya girdi. Hızlı, sarsılmaz adımlarla yürüyordu, hareketleri zindelik saçıyordu. Hua Deng'e baktığında yüzü neredeyse huşuyla aydınlandı.

"Efendim, faks birkaç kilometre ötedeki Zhengtai Sokak'ta bulunan bir fotoğraf dükkânından gönderilmiş. Oradaki çalışanlar faks makinelerinin kullanıldığını hiç bilmiyordu. Biraz araştırdık ve bilgisayarlarında bir Truva atı bulduk. Bu sayede alet uzaktan kumanda ediliyordu. Kim kurduysa temiz iş çıkarmış; izlenemiyor. Karşımızda bir profesyonel var."

"Evet. Beklendiği gibi." Deng, Mu'ya döndü. "Evet Memure, sanırım beni iyice anladınız. Şimdi sizinkileri birinci kattaki lobide bekleyebilirsiniz. Halen yapacak bir sürü işim var."

Hua, Mu'yu ofisten çıkardı. Mu koridora varınca fedai, patronunun ihtişamlı, gölgesiz ofisine döndü.

Deng, masasında bulunan bir izleme monitörüne bakıyordu. Kameralar Mu'nun holden geçip asansöre girişini izledi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Hua Birader'e.

"Zeki. Sezgileri son derece kuvvetli. Müttefik olursa birkaç şeyi yine de kendimize saklamamız gerekecek. Düşmanımız olursa bizi epey zorlayacaktır."

Deng belirsizce başını öne eğdi. "Bununla ilgileniriz. O '4/18 Timi'nin bir üyesi. On sekiz yıl öncesinden başka bir davayı daha kurcalamış, hani şu on altı marttaki meşhur uyuşturucu baskını, aynı yılki depo patlamasının kurbanlarından biri olan Yuan Zhibang'ın eski bir kız arkadaşının, Xue Dalin'in idari sekreteri Bai Feifei olduğunu öğrenmiş."

Hua'nın gözleri kısıldı.

"Bir muhbiri var. Bu kişi başka şeyler de biliyor olabilir." Deng'in sesi karardı. "Bul onu."

Hua başını salladı.

"Aramaya derhal başla."

Deng'in başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Hua'nın soruşturma ve dövüş yeteneklerini iyi biliyor ve ülkedeki herhangi bir kolluk görevlisinin dengi olduğuna güveniyordu. Hua'nın sadakatinin ölçüsünü, patronu için kurşun bile yiyebileceğini de biliyordu. Deng'in endişe etmesi için bir sebep yoktu.

BİRKAÇ DAKİKA ÖNCE
POLİS MERKEZİ, KONFERANS ODASI

"...Ve Deng'e dışarı çıkmayıp kendini güvenceye almasını söyle. Dışarı adım atmayacak. Beni anladın mı? Az sonra orada olacağız." Mu'nun yanıtını duyduktan sonra Han telefonu kapattı. Timin diğer üyelerine döndü.

Zeng ve Han, Deng Hua'ya gönderilen ölüm ilanının bir kopyasını aldıktan birkaç dakika sonra, Han acil bir toplantı

çağrısında bulunmuştu. Ekibin düzeni önceki toplantıya göre biraz değişmişti. Mu'nun, Han'a gelen telefonla açıklığa kavuşan yokluğuna ilaveten, ekibin SPU temsilcisi olarak Başkomiser Xiong'un yerine Liu Song gelmişti.

Madendeki trajik sonuç, ekibin üzerinde kara bir bulut gibi asılı duruyordu. Uykusuzluktan hepsinin gözleri kan çanağı gibiydi ve yanakları şişmişti.

Liu epey sarsılmıştı ve Han rapor verirken dikkatini toplayamıyordu. Yeni ölüm ilanını gösteren Han, ekibi birkaç dakika boyunca Erinyeler'in yeni hedefi Deng Hua hakkında bilgilendirdi. Deng'in seçkin statüsünden dolayı bu yeni gelişme Chengdu'nun en üst düzey emniyet görevlilerinin dikkatini çekmişti. Emniyet müdürü, Başkomiser Han'a mümkün olan her şekilde Deng'in kişisel güvenliğini sağlamaları emrini vermişti bile.

Han konuşmasını bitirdiğinde ekibin kendi görüşlerini sunmalarını bekledi. İlk konuşan Liu oldu.

"Sana birkaç sorum var Yin," dedi Liu, duygusuz ve buz gibi soğuk bir sesle.

En yeni üye başkomiserin yardımcısını haşlarken diğerleri şaşkınlıkla baktı.

"Ne sorusu?" dedi sükûnetini korumaya çalışan Yin.

"Maden tünelinde sen, Başkomiser Han ve ben farklı düğmelere bastık. Bizim eylemlerimizle senin eylemin arasındaki uzun gecikmeyi nasıl açıklıyorsun?" Suçlamasının kafalara girmesini bekleyerek durakladı. "Mağaraya ikinci girişindi. Başkomiser kendi düğmesini nasıl senden önce buldu?"

"Fenerim kırıldı," dedi Yin. "Önümü görebilmek için çakmağımı kullandım. Mağaranın içi kolay ilerlenemeyecek kadar karanlıktı. Cesetlerin olduğu tünele girer girmez başkomiserle karşılaştım. Aynı soruyu o da sordu."

"Kırık fener?" diye dudak büktü Liu.

Han, başını sallayarak araya girip "Doğru," dedi. "Ekipman teknisyenlerimiz Yin'in fenerini inceledi bile. Kırık olduğuna şüphe yok."

"Peki. O zaman başka bir şey sorayım Yin. Düğmelere bastığımızda Xiong telsize cevap vermedi. Başkomiser ve ben der-

hal tünel girişine koştuk. Hemen hemen aynı anda ulaştığımızda Başkomiser Xiong çoktan yitip gidiyordu. İkimiz onu SUV'nin arkasına taşıdık. Sen ise doğrudan sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdın. Bu sırada Başkomiser Xiong'a elini bile sürmediğini söylemekte haklı mıyım?"

Yin sertçe yutkundu. Odada topluca nefesler tutulurken saniyeler geçti.

"Evet, haklısın."

Liu son sorusunu sorarken Yin'in kalbi tekledi. "O halde viteste neden kan buldum? SUV'yi süren tek kişi sendin. Parmaklarına kan nereden bulaştı?"

Sözler Liu'nun dudaklarından çıkar çıkmaz herkes Yin'in masanın üzerinde duran ellerine baktı. Tek bir kâğıt kesiği bile yoktu.

"Ben..." Yin dondu.

Yardım istercesine çaresizce Han'a baktı.

Han dikkatini SPU memuruna çevirdi. "Liu, bu sorularla nereye varmaya çalışıyorsun? Açık konuş."

"Başkomiser Xiong'un bu kadar kolay öldürülmesi mümkün değil!" Liu dişlerini gıcırdattı. "Tamamen Peng'i korumaya odaklanmıştı. Erinyeler bu kadar kısa süre içinde boğazını kesmeyi nasıl başarabildi? Tabii eğer... tabii eğer katil güvendiği biri değilse. Kendini savunma gerekliliği duymayacağı birisi!"

Suçlama ne kadar rahatsız edici olsa da Pei buradaki soğuk mantığı görebiliyordu. Han ve Liu kendi tünellerinin ucuna vardıklarında Yin hâlâ geride oyalanıyordu. Xiong ve Peng Guangfu'nun ikisini de öldürmesine yetecek süre olabilirdi. Vitesteki kan izi incelemeye değerdi.

"Ve tek şahit Peng olacaktı," diye düşündü Pei.

Liu başıyla onayladı. Dile getirilmemiş iması açıktı.

"Viteste kan izi bırakanın Yin olduğundan nasıl emin olabilirsin? Ya daha önceden kalmışsa?" diye sordu Zeng.

"SUV'yi madene ben sürdüm," dedi Liu buz gibi bir sesle, "ve o sırada viteste kan yoktu."

"Tamamen yanlış biliyorsun!" diye bağırdı Han.

SPU memuru, Han'ın buyurgan tonu karşısında dikkat kesilip kendini dizginledi. Han devam etti.

"Dün gece hastaneye geldiğimizde Yin, Xiong'u arkadan kaldırmamıza yardım etmek için fırladı. Vitesi *Park* konumuna getirmeden aceleyle sürücü koltuğundan atladı. Bunu bir süre sonra fark ettim ve aracı doğru vitese getirdim. Yani viteste kan varsa benim elimden gelmiş olmalı."

Zeng derin bir soluk verdi. "Gördün mü?" dedi. "Bu bir yanlış anlamadan ibaret. Sakin ol Liu."

Liu homurdandıysa da sessizliğini ve disiplinini korudu.

"Liu," dedi Han, "hepimiz Xiong'un yasını tutuyoruz. Ama bu sana meslektaşlarından birini mesnetsiz suçlama hakkı vermez. Hiçbirimiz Başkomiser Xiong'un parlak bir polis olduğunu inkâr etmiyoruz, ancak rakibimiz hayal edemeyeceğimiz kadar akıllı ve ölümcül." Başkomiser gözlerini kapattı. "Geride kalmaya gönüllü olduğunda Xiong ile tartışmadım. Bu son iki operasyondaki kayıplarımızdan bahsetmek istiyorsan sorumlusu benim."

Han'ın kelimelerindeki acı bulaşıcıydı. Liu başını eğerek gözyaşlarını bastırdı.

"Kararımı verdim," diye devam etti Han. "Bu davayı çözdüğümüzde başkomiserlik görevimden istifa edecek ve emniyetteki kariyerimi sonlandıracağım. Ama bundan önce o alçağı bulacağım. Erinyeler'i gerekirse kendi ellerimle indirecek ve hak ettiği cezayı almasını sağlayacağım!"

Han bağırırken Yin ve Liu çenelerini kaldırdı. Zeng sırıttı. Pei suratsız ifadesini değiştirmedi.

"Önümüzde yeni bir savaş var. Bunun rakibimizin ayağını kaydırma ve bu işi tamamen sonlandırma şansımız olduğuna inanıyorum!" Han gözlerini konferans odasındaki masanın etrafında sıralanmış yüzlerde gezdirdi. "Görevleriniz şunlar: Liu Song, başka bir şey yapmadan önce Longyu Binası'na bir SPU ekibi götüreceksin. Deng Hua'yı koru. Amacımız o. Başkomiser Pei, biz operasyona başlarken Liu'ya yardımcı olacaksın."

"Anlaşıldı!" diye haykırdı Liu. Pei ise sessiz kaldı.

"Başkomiser Pei, bizimle paylaşmak istediğiniz bir şey mi var?"

Pei dikkatini aniden tekrar odaya çevirdi. Yin ve Liu'ya baktı. "Memur Liu'nun görevimizi tamamlaması için elimden gelen yardımı yapacağım."

"Harika. Artık gidin." Han, Zeng'e döndü. "Senin merkezde kalmanı istiyorum. Bilgi ve istihbarat aktarımından sorumlusun."

"Elbette." Bu karar onu şaşırtmamıştı; masa başı görevliler sahaya pek sürülmezdi zaten.

Han nihayet ekibin son üyesine döndü. "Yin, sen benimle olacaksın. Güvenlik önlemlerimizi ayrıntılı olarak tartışmak üzere polislerle ayrı bir toplantıya gidiyoruz. İşimiz biter bitmez destek için olay yerine gideceğiz."

Yin başkomisere baktı. İkisinin arasında sessiz bir anlaşma geçti.

---

25 EKİM, 9:15
LONGYU BİNASINA GİDERKEN

Başkomiser Pei, polis SUV'sinin önünde Liu'nun yanına oturdu. Arkalarında Deye Plaza'daki operasyona katılmış altı SPU memuru vardı. O günkü başarısızlıkları ve Xiong Yuan'ın kaybı, görevlerini yerine getirmek için yeterli bir motivasyondu.

Pei'nin toplantı sırasında bazı kuşkuları vardı ama odadaki gerilimi düşününce bunları kendine saklamıştı. Liu ile yalnız kaldıklarında buna devam etmeye gerek görmedi.

"Liu Song, beni rahatsız eden bir şey var."

"Nedir?" dedi dikkatini direksiyondan alan Liu.

"Han, hastaneye geldikten sonra vitese dokunduğunu söyledi. O sırada araçtaydın. Bunu fark ettin mi?"

Liu başını salladı. "Hatırlamıyorum ama emin olamam. Başkomiser Xiong'un cesedini kaldırmaktan başka bir şey düşünmüyordum. SUV'deki diğerlerine dikkat etmiyordum."

Pei anlamıştı. Polis yoğun bir stres altındaydı, bu da onun algılarını biraz kapatmıştı.

Liu, Pei'in düşüncelerini sezmiş gibiydi. "Sen de bir gariplik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Han Yin'i mi koruyor?"

Başkomiser artık Liu'nun dobra ve dolambaçsız olduğunu anladığından düşüncelerini sakınmaya çalışmadı. Sakin sakin ce

vap verdi. "Bunun olası olduğunu söylemek zorundayım. Birinin mücadele etmeden Başkomiser Xiong'un boğazını kesebildiğini düşünmek zor. Ama durum ne kadar şüpheli olsa da inceleyebilecek tek bir kanıt bulamadık. O nedenle toplantıda bir şey söylemedim. Böyle zor bir anda ekipten biriyle herhangi bir yanlış anlaşma felaketle sonuçlanabilirdi."

"Ben de soruşturma içinde sorun yaşanmasını istemiyorum," diye onayladı Liu.

Pei, memurun omzuna vurdu. "Başkomiser Han'ın söylediklerini doğrulamanın bir yolu var. Tek ihtiyacım yardımın."

Liu'nun yüzü aydınlandı. "Ne yapacaksın?"

"Han doğruyu söylüyorsa vitesteki kanda parmak izleri olmalı. Yalan söylüyorsa, parmak izleri Yin'e aittir. Basit mantık. Kimse buna karşı çıkamaz."

"Bunu çoktan düşündüm." Liu hayal kırıklığı ile başını salladı. "Bu izler üzerinde herhangi bir test yapmamız imkânsız. Bütün parmak izi analiz talepleri Han'dan geçer. Üstelik koca şehirde şüphelerimi incelemeye değer bulan yalnızca sensin."

"Hiçbir şeyi analiz etmemiz gerekmiyor ki. Tek yapacağımız gidip SUV'yi kontrol etmek."

"Tam olarak neyi kontrol edeceğiz?"

"Parmak izlerinin hâlâ viteste durup durmadığını. Parmak izleri ve kan hâlâ oradaysa soruşturmadan çekinen kimse yok ve şüphelerimiz asılsız demektir," dedi Pei. Liu'nun fikri sindirmesi için bir dakika bekledi. "Ama kan silinmişse Erinyeler'in verdiği kısa mühlete karşın, bazı ekip üyeleri parmak izlerini silmeye fazladan zaman ayırmış demektir. Bu doğruysa başımız büyük dertte."

Liu hayranlıkla Pei'e baktı. Cep telefonunu alarak kriminal polis merkezindeki otoparkı yöneten lise arkadaşı Wei Tangyuan'ı aradı.

İki adam, başkomiserin ofisinde karşı karşıya oturuyordu. İçerideki hava gerginlikle öylesine yoğunlaşmıştı ki boğulacaklarını hissediyorlardı.

"Gerçeği biliyorsun değil mi? O kan lekelerini sen de gördün."

"Doğru."

Bir duraklama.

"Örtbas etmeme yardımcı olduğun için teşekkürler."

"Bana teşekkür etmen neye yarar? Sana yardım ediyorum ama doğru olanı mı yapıyorum, emin değilim bile."

"Haydi ama. Her şey gerçekten o kadar siyah beyaz mı? Bazı şeylerde bunu anlamak zor."

"Neden? Neden bunu yapıyorsun?"

"Başka çarem yok."

"Buna zorlandın mı?"

"Öyle de denebilir. Yaptığım küçücük hata, daha büyük bir hataya neden oldu... o da daha büyük bir hataya. Yanlış yola giden ilk adımı bir kere attıktan sonra geri dönüş yoktur."

"O yolda olmak istemiyorum."

"Hayır! Şu anda duramam! Hâlâ bir şansım var. Bunu bizzat bitireceğim."

"Bu operasyonda yer alamazsın. Bir bahane uydur. Bir yolunu bul."

"Peki, şu ana kadar yaşananları ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Hepsini birden sindirmek zor. Kendimi bildiğim kadarıyla, bu sırrı ölene kadar saklayabilirim."

---

25 EKİM, 9:30
LONGYU BİNASI

Başkomiser Pei, Liu Song ve SPU memurları geldiğinde Mu birinci kattaki lobide onları bekliyordu.

Güvenlik görevlileri ve resepsiyon görevlisi, polislerin resepsiyonun ötesine geçmesini engelledi. Liu polis kimliğini gösterdiyse de çalışanlar yerlerinden kıpırdamadı.

"Başkan Deng'in tarzıyla tanışmanızı nasıl buldunuz?" Mu yüzünü buruşturdu. "Bu maskaralığı az önce yaşadım. Onu görmek istiyorsanız resepsiyon önce bir 'Hua Birader' ile irtibata geçiyor."

"Bu çok saçma," dedi sinirlenen Liu. "Deng'i korumak için geldik."

"İster inanın ister inanmayın," dedi Pei, "bu iyiye işaret. Bizim ona ulaşmamız bu kadar zorsa Erinyeler için kesinlikle daha kolay olmayacaktır."

Mu zorla gülümsedi. "Binanın içindeki güvenliği daha görmediniz. Ofisine açılan kapıya metal detektörü koydurmuş. Adam hayatının geri kalanını bu binanın içinde geçirebilir. Lazer güdümlü füze bile kendisine dokunamaz. Bu gece ise Pekin uçağına binmeyi planlıyor."

"Ne zaman?" diye sordu Liu.

"Uçağı 20:40'ta kalkıyor."

Pei bu bilgiyi düşünürken sessizce başını salladı. *Erinyeler de bunu biliyor olmalı. Yoksa ilana neden bugünün tarihini koysun?* Havaalanı kamu alanıydı ve Deng'in yüzünü göstermekten kaçınamayacağı birkaç yerden biriydi. Yüzleşme yakındı ve Pei'in sezgileri bunun orada olacağını söylüyordu.

Cep telefonu çalan Liu biraz öteye çekilerek telefonu açtı.

Pei bu fırsattan yararlanarak Mu'yu sorguladı. "Burada ne işin var?"

"Bir ipucunun peşindeyim," dedi gururla.

Pei bir tepki veremeden Liu yaklaştı.

"Pei, kan kaybolmuş! Gerçekten yapmışlar! Parmak izlerini silmişler!"

Pei gerildi. Şüpheleri bu kanıtla doğrulanmıştı; şimdi önlerinde yeni, büyük bir engel vardı.

"Şimdi ne yapacağız?" Liu, Longzhou'dan gelen başkomiseri daha birkaç gündür tanıyor olsa da ona karşı bir yoldaşlık hissi duyuyordu.

Bir dakika düşünen Pei, Mu'yu da plana katmaya karar verdi. "Han'ı komuta zincirinde atlayıp devreden çıkarmamız gerek. İkinizden birinin bunu yapacak bağlantıları var mı?"

Mu, Pei'in ne demek istediğinden emin olmasa da "Ben deneyebilirim," diye cevapladı. "Ama umarım önce burada neler döndüğünü bana anlatırsınız."

Adamlar cevap veremeden Hua Birader onlara yaklaştı. Omuzları gerilen Pei, savunma konumuna geçti.

"Pei Tao?" dedi Hua.

Başkomiser, adamın bakışı altında huzursuzca kıpırdandı. "Beni tanıyor musunuz?"

"Bay Deng sizi arıyor. Benimle yukarı gelmenizi rica edeceğim. Arkadaşlarınıza gelince," dedi Mu ve Liu'yu göstererek, "lobide bekleyebilirler. Bay Deng güvenlik çalışmalarımızı en iyi şekilde koordine etmek için Başkomiser Pei ile özel görüşmek istediğine dair bana bilhassa talimat verdi."

Mu buna hazırlıklıydı. Liu ise fedaiye hiddetlendi. Öfkeyle homurdandıysa da görevini yerine getirmesi gerektiğini ve öfke patlamasının yeri olmadığını biliyordu.

"Beş dakika verin. Meslektaşlarımla görüşmem gereken birkaç şey var," dedi Pei.

"Patronum sizinle çok acil bir meseleyi konuşmak istiyor ve onunla şimdi görüşmenizin daha iyi olacağına eminim. Tartışmanıza dönünce devam edebilirsiniz."

Hua'nın ifadesindeki otoriter güç, itiraza yer bırakmıyordu. Seçeneklerini düşünen Pei, diğer konulara geçmeden önce Deng ile görüşmemesi için bir sebep olmadığına karar verdi.

"Yukarı çıkıyorum," dedi Liu'ya. "Şimdilik olduğun yerde kal. Döndüğümde bunların üstünden geçeriz. Lütfen gözü kara bir harekette de bulunma. Gerçek senin sandığın kadar basit olmayacak."

Liu onayladı. Önceki günkü olayların ardından başkomiseri sorgulamaya gerek görmedi.

On sekizinci kata çıkarlarken Hua, Pei'nin gelmekte olduğunu telsizle patronuna bildirdi. Deng'in hoparlörde çatırdayan sesindeki sabırsızlığı Pei işitebiliyordu.

Deng'in ofisine alınan Pei'in, odadaki geniş savurganlık ve duvarları kaplayan ışıltılı dekorlar karşısında nutku tutuldu. Ama kendini hemen toplayıp Deng'in masasına dönük olan koltuğa oturdu. Hua Deng'in yanında her zamanki yerini aldı.

"Memur Pei." Adamı ölçüp biçen Deng, kibar bir harekette bulunurcasına başını hürmetle eğdi. "Tanıştığımıza sevindim."

"Ben de." Pei, Deng'in baş hareketinin aynısını yaptı.

"Konuya gireyim. Longzhou'nun başkomiserisiniz. Sizi Chengdu'ya getiren nedir?" diye sordu Deng.

Pei irkilmedi. "Erinyeler'den bir mektup aldım."

"'Ölüm ilanlarından' biri mi?" diye sordu eğlenmiş görünen Deng. "Bu şahıs sizi ne zaman haklayacak acaba?"

"Ölüm ilanı değildi," diye açıkladı Pei. "Gerçek bir mektup aldım."

"Erinyeler sizinle neden ilgileniyor?"

"Aynısını ben de size sorabilirim."

Deng kendi kendine homurdandı. Pei'e, plastik bir gül kadar gerçek bir tebessüm etti. "Belli ki ortak yönlerimiz var. İkimiz de Erinyeler'den bir not aldık, ikimiz de on sekiz yıl önce ölüm ilanı almış kişilere yakındık. Sizinki Yuan Zhibang'dı. Ben? Ben Xue Dalin'i en yakın dostlarım arasında sayardım."

"Yakın arkadaş mı?" Han, brifing sırasında Deng'in önceki hayatına dair hiçbir şey söylememişti. Ağzı hafif açılarak "Ne demek istiyorsunuz? Xue Dalin ile tam olarak ne kadar yakındınız?" diye sordu.

"On sekiz yıl önceki uyuşturucu baskınını bilmiyor musunuz?"

"Elbette," dedi Pei tereddütsüz. "Bu civarlarda efsanedir. O sırada halen eyalet akademisinde öğrenciydim. Kriminal soruşturma bölümündeki herkes o davayı konuşuyordu. Polis muhbiriyle çalışmanın klasik bir örneğidir."

Pei'nin tanımı, Deng'in suratına içten bir sırıtış getirdi. Hayatının dönüm noktasını Pei gibi bir polis memurunun ağzından duymanın tatminini inkâr edemezdi.

"O içerideki bendim. Ben Deng Yulong'um."

Pei sersemlemişti. Önünde oturan adamın, Chengdu polis gücünde efsaneye dönüşmüş "tek kişilik ordu" olduğunu tahmin bile edemezdi. Pei'in kafası hızla çalışıyordu: Xue Dalin on sekiz yıl önce bir ölüm ilanı almış, Deng Hua da daha az önce almıştı. İki adam da on sekiz yıl önceki narkotik davasıyla ilişkiliydi. Bu tesadüften öte bir şey miydi?

"Bai Feifei'i tanıyor muydunuz?" diye sordu Deng.

"Bai Feifei mi?" İsim yabancı gelmiyordu. Pei düşünceyle kaş-

larını çattı. Nihayet hatırladı. "Yuan Zhibang ile çıkıyordu. Yuan'ın ölüm ilanındaki suçlar listesinde zamparalık vardı, onunla ilgiliydi."

Deng bütün bu süre içinde gözlerini Pei'den ayırmamıştı. Ferahladığını hissetti.

"Başkomiser Pei, sanırım görüşmemiz sona erdi. Sizinle konuşmak bir zevkti." Deng rahatlamış görünüyordu.

"Hepsi bu mu?" Pei anlamamıştı ama içinden bir ses Deng gibi bir adamın sadece rastgele birkaç soru sormak için kendisiyle görüşmeye zahmet etmeyeceğini söylüyordu.

"Evet, bu kadar." Deng saatine baktı. "Saat onda bir grup yönetim toplantım var. Beş dakika içinde başlıyor. Bitişikteki toplantı odasına gitmeliyim."

Pei içgüdüsel olarak kendi kol saatine baktı. "Saatiniz ileri gitmiş. Şu anda tam 9:50."

"Bir alışkanlık. Saatim diğerlerininkinden daima beş dakika ileridir. Bu şekilde beş dakika geç bile kalsam daima zamanında varırım."

Kötü bir alışkanlık değil, diye düşündü Pei. Fakat o bir polis memuru olarak kendi saatini hep doğru zamanda tutardı.

Elbette.

Öne bir adım atan Hua, "Memur Pei," dedi, "artık aşağı inebilirsiniz. Lobideki meslektaşlarınızla görüşecek bir şeyiniz yok muydu?"

"Evet, var!" Pei koltuktan fırlayarak hızla kapıya yöneldi, çok geçmeden koşuyordu, hatta tempo tuttırmuştu.

Hua, polisin ardından şaşkın şaşkın baktı. "Bu da neydi böyle? Mu'nun muhbiri o olamaz, değil mi?"

Deng, aklı karışmış halde başını salladı. "Hayır. Emin olabileceğimiz tek bir şey var; aradığımız kişi o değil."

"O halde görevimiz açık. Sheng ve diğerleri yarım saat önce çıktı. Çok geçmeden bilgi alırız."

"Sen ve Sheng geçmişte değerinizi kanıtladınız. Hayal kırıklığına uğramayacağıma eminim. Ayrıca ilgilendikleri kişi yürüyemiyor bile. Ama şu anda bu konuda endişelenmen gerekmez," dedi yerinden kalkan Deng. "Benimle konferans odasına gel."

Hua, patronunun peşinden yandaki odaya geçti.

Alt katlarda, Pei asansörden inip birinci kat lobisine çıktı. Liu ve Mu, onu görür görmez yanına gittiler.

"Çabuk bitti. Ne konuştunuz?" diye sordu Mu.

"Başkomiser Pei," diye patladı Liu, "ne yapacağız? Şehir departmanını veya eyalet müfettişlerini aramalı mıyız?"

Pei, Liu'nun kendini Yin'in Xiong'un ölümüyle ilişkili olduğuna çoktan ikna ettiğinden ve en kısa zamanda onu tutuklamak istediğinden şüpheleniyordu. Ne var ki, ellerinde daha acil konular vardı. "Hayır, bunun için zaman yok," dedi Pei. "Bir işim var ve derhal gitmem gerek. İkiniz burada kalın. Ben dönene kadar hiçbir şey yapmayın."

"Neler oluyor?" diye sordu Mu. "Garip davranıyorsunuz."

"Peki, Yin hakkında ne yapacağız?" Liu şaşkına dönmüştü. "Öylece bırakacak mıyız?"

Başkomiserin beyni motor gibi çalışsa da kendini odaklanmaya zorladı. "Deng'in uçağı bu gece 20:40'ta kalkıyor. Havaalanına yola çıkacağımız saatten, yani beşten önce burada olacağım. Binadan ayrılmadığı sürece bir terslik olmayacak. İkiniz de anladınız mı?" Başlarını salladılar. "Dediğimi unutmayın yeter ve ben dönene kadar hiçbir şey yapmayın."

Pei'in bir saniye bile beklemeye tahammülü yoktu. Nihayet çelişkinin ötesini görmüştü. İki dakikalık fark, on sekiz yıllık bekleyiş. Taşlar yerine oturmuştu.

Cevaplayacak tek bir soru kalmıştı: Neden?

Pei yirmi dakika sonra Hamamböceği Yuvası'na ulaştı. Yıkık dökük geçidi aşınca loş daire karşısında belirdi. Kanı dondu.

Çok geç kalmıştı.

Kapı ardına kadar açıktı ama kimse yoktu. İçeri giren Pei, evin önceki ziyaretinden daha dağınık olduğunu gördü. Masalar ve

sandalyeler ters çevrilmiş, battaniye paramparça edilmişti. Huang'ın çöp koleksiyonu etrafa saçılmıştı.

Birisi bu daireyi yağmalamıştı. Pei dağınıklığı ayağıyla karıştırarak Huang'ın ne zaman gittiğine dair ipucu bulmaya çalıştı. Anlamak mümkün değildi. Onu daha çok ilgilendiren fikir, birinin veya birden fazla kişinin bu daireye bir şey bulma umuduyla gelmiş olmasıydı.

Huang nereye gitmişti? Bu diğerleri ne arıyordu? Aradıklarını bulmuşlar mıydı?

Sorular, çamurlu nehirdeki yılanbalıkları gibi zihninde yüzüyordu. Ne kadar kafa patlattıysa da parçaların hiçbirini anlamlı bir açıklamaya yerleştiremedi.

Huang, Pei'in geleceğini biliyor olmalıydı. Pei, önceki ziyaretinde ona iki dakikalık çelişkiden bahsettiğinden beri biliyordu.

Belki karanlık bir köşeye saklanmıştı ve kendini beğenmiş halde kıkırdıyordu. Pei dairenin kapısına çıkarak her yöne baktı. Yumruklarını sıktı, derin bir nefes aldı ve böğürerek dar sokağa kendini attı.

Karşı apartmanda yaşlıca bir kadın başını pencereden çıkarıp ağzı açık ona baktı. Pei arkasını döndüğünde iki yaşlı adamın daha kendisine baktığını gördü. İkisi de ellilerinin sonunda veya altmışlarındaydı, suni deri ceket giyinmişlerdi.

"Neredesin? Gel karşıma çık!" diye haykırdı.

Yanmış adam, gizli köşesinden daireyi izledi. Dar yolun ötesinde, yakındaki bir meskenin penceresinden güneş ışığı sızıyor, sokağın net biçimde görülmesini sağlıyordu. Güneş ışığı aynı zamanda adamı dairede kendisini arayanlardan da gizliyordu.

Bir saat önce siyah üniformalı bir grup adamın dairesine girdiğini görmüştü. Adamların kim olduğunu ve neden geldiklerini biliyordu.

Planının, gambitinin, hâlâ gerçek bir başarı şansı vardı.

Aslında böyle bir hamleye ihtiyaç bile duymamıştı. Ama rakibi son derece belalıydı ve adamın elini zorlamıştı.

Dairesine gelmeleri varsayımını doğruladı.

"Seninle yüzleşmek istemediğimden değil. Burası uygun yer değil o kadar," diye mırıldandı ölü gibi bir sesle. Bastonuna yaslanıp topallayarak teker teker basamakları indi.

Bunun sona ermesinin zamanı geldi. Son hamleyi beraber bitirelim, diye düşündü. *Önceki hamleler ne kadar şık olsa da parça doğru notada bitmedikçe bir anlamı olmayacak.*

ONUNCU BÖLÜM

ERİNYELER'İN DOĞUŞU

25 EKİM, 11:03
YEŞİM BAHÇESİ

Yeşim Bahçesi, Chengdu'nun sınai kalkınma bölgesinin hemen ortasındaki, yeni kurulmuş işletmeler ve hırslı şirketlerle dolu bir bölge olan Xingcheng Yolu'nun güney ucundaydı. Restoran nispeten küçüktü; fakat şık iç tasarımıyla bölgedeki beyaz yakalıların favori mekânı olmuştu. Saat 11:00'de müşteriler içeri doluşmaya başlamıştı bile. Personel olağan işleriyle, yoğun bir restoranın organize kaosuyla ilgileniyordu.

Bir adam restorana yaklaştı. Uzun bir trençkot giyiyordu ve trençkotta yüzünün üst yarısını örten geniş bir kapüşon vardı. Yüzünün kalanını beyaz bir toz maskesiyle saklamıştı. Bu tarz maskeler özellikle Çin'in büyük şehirlerinde yaygın olsa da kıyafetinin bütüncül etkisi en hafif tabirle tuhaftı. Başı öne eğik adamın tüm bedeni, fırtınadan korunmaya çalışan yaralı bir hayvan gibi trençkotun içine kaçmıştı.

Yürürken bastonuna yaslanıyor, sağ ayağı da arkasından gevşek gevşek onu takip ediyordu. Adam her seferde tek bir temkinli adımla ayaklarını sürüyerek restorana girdi.

Görünüşüne karşın, yer gösterici kadın müşterisini sıcak ve samimi bir tebessümle karşıladı. "Kaç kişi olacaksınız efendim?"

Kadına aldırış etmeyen adam, doğruca restoranın bir köşesine yerleştirilmiş bir masaya gitti. Yakınında pencere yoktu ve çok az kişi orada oturmayı seçmişti.

Duvarların birleşme noktasına en yakın masaya mahsus oturdu. Bu dar açıdan restoranın içini tümüyle görebiliyordu.

Bir garson menü uzattı, ancak o hafifçe itti. "Aç değilim," dedi, sesi adeta akciğerlerini parçalayarak çıkmaya çalışıyordu. "Bayan Guo ile görüşmek istiyorum."

"Onunla görüşmek istediğiniz bir konu mu var?" diye sordu garson. Adamın isteği onu gafil avlamıştı. Adama yakından bakmaya çalışsa da o, başını eğik tuttu. Maske yüzünün büyük bölümünü örtüyordu.

"Bir borcu tahsil etmeye geldim," dedi.

"Adınız nedir peki?"

"Beni eski bir dostunun gönderdiğini söyleyin."

Aklı karışan garson, patronunu getirmeye gitti.

Yeşim Bahçesi'nin sahibi Guo Meiran adlı yirmi yedi yaşında bir kadındı. Çekici görünümü, canlı kişiliği ile tamamlanıyordu. Her gün restorana uğrayıp ön tezgâhı ve mutfağı teftiş ederdi. Garson ona adamdan bahsedince mutfaktan çıkarak durumu araştırdı. Zihnini ne kadar kurcalasa da bir borç hatırlamıyordu ve kesinlikle köşede oturan adam gibi birine borcu yoktu. Masaya doğru gitmeden önce bir tereddüt yaşadı. Adamın görünüşü veya mesajı kendisini ürküttüyse bile bunu göstermiyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim bayım?"

Adam başını yana eğerek ona baktı. "Bir borcu tahsil etmeye geldim."

"Duydum. Size tam ne borcum olabilir?" diye sordu kadın gülümseyerek.

Adam nihayet başını kaldırdı. Gözleri öylesine kan kırmızısıydı ki Guo haykırmamak için kendini zor tuttu.

"Bana hiç borcun yok. Xu Yunhua adına geldim."

Kadının önceki dostane ses tonunun yerini buz gibi bir ürperti aldı. "Kimsin sen?"

Adam cevap vermek yerine uzanıp Guo'nun sol bileğini yakaladı. Kadın, etinde soğuk bir his duydu. Gözlerini indirdiğinde

bileğinin kelepçeyle adamın bileğine bağlandığını gördü.

"Bırak beni!" diye emretti. Kendini kurtarmaya çalıştı ama adam insanüstü bir kuvvetle tutunuyordu. Guo dengesini kaybederek sendelerken adam onu yanındaki sandalyeye çekti.

"Senin derdin ne?" Guo'nun korkusu diğer bütün korkularını bastırdı ve çevresindeki diğer müşterileri unutturdu. Sesini yükseltip haykırdı, "Polis çağır!"

Guo'nun haykırışıyla canlanan garson mutfağa daldı. Restoran bölümündeki müşteriler ise karmaşayı daha iyi görebilmek için o tarafa döndüler.

Guo'yu sağ eliyle sıkıca tutan adam kapüşonunu çıkardı. Ardından maskesini yavaşça açarak yüzünü gösterdi. Restoran, nefes kesilme sesleriyle doldu.

Gözlerinin önünde korkunç bir yüz vardı; paramparça, seğiren ve yaralarla kaplı. Dudaklarının kenarları yarılmıştı, aradan bembeyaz parlayan dişlerini görünüyordu ve bunlar grotesk bir sırıtış oluşturuyordu.

Guo tiz bir çığlık attı. "K... kimsin sen? Bunu neden yapıyorsun?"

O sırada, birkaç çalışan, mutfak kapısından restoran bölümüne fırladı. Grubun önünde, yüzünde saldırgan bir bakışı ve elinde geniş bir satırı olan tıknaz bir adam vardı. Diğerleri savrulan mutfak kapısında donakalmışken o kendini sertleştirip yaklaştı. Satırı önünde sallayan adam, öteki adama seslendi.

"Hey! Onu duydun. Bayan Guo'yu bırak!"

Adam, cevap vermek yerine, sol elini trençkotunun cebine soktu.

Sağlam yapılı eleman gerildi ve satırını göğsüne tuttu. Sert bir tonda, "Neye uzanıyorsun? Onu derhal masanın üstüne koy!" diye emretti. Arkasına bakarak haykırdı, "Biri polis çağırsın!"

"Korkarım bunu elimden bırakamam." Adam boştaki eliyle bir nesneyi kaldırdı.

"Bu da neyin nesi?" Eleman yutkunduysa da ağzı talaştan daha kuruydu.

"Bir fünye. Daha açık söylemek gerekirse bir bomba fünyesi." Konuşurken paltosunun önünü açtı. Beline tutturulmuş plastik

bir kutu vardı ve kutudan elindeki cihaza doğru bir kablo uzanıyordu. "Elimi gevşettiğim anda bomba patlayacak."

Restoran dalga dalga panik çığlıklarıyla doldu ve insanlar birbirlerini eze eze kapılara koştu. Satırı tutan sözde kahraman önce tereddüt ettiyse de birkaç saniye sonra kaçan kalabalığa katıldı.

Restoran otuz saniyeden kısa sürede boşaldı. İçeride sadece Guo ve şekilsiz adam kaldı, odanın en uç köşesine gömülmüşlerdi. Sözle ifade edilemeyecek kadar korkan kadın, adamla mücadele edecek kuvvetten bile yoksundu. Tek yapabildiği, hıçkırıkları arasında "İmdat... Yardım edin," diye bağırmak oldu.

Guo Meiran korku içinde titrerken Başkomiser Han, bir polis grubunu Longyu Binası'na götürüyordu. Ne var ki, soruşturma ekibinin bir üyesi aralarında değildi.

SPU ekibinin başındaki memur Liu Song yeni gelenleri inceledi. "Yin nerede?" Onun açısından, Yin'in bulunması, mevcut operasyonun yürütülmesi kadar önemliydi.

"Fikrim yok," dedi Han. "Onu toplantıdan beri görmedim ve telefonunu da açmıyor."

Liu, heyecanla şişinerek "Firarda," dedi. "Bu, onun Xiong'un ölümüyle bağlantılı olduğunu kanıtlıyor! Neden birini onu tutuklamaya göndermediniz?"

"Memurlarımdan birinin kaçıp kaçmadığına karar vermek sana düşmedi!" diye bağırdı Han. "İlk görevimiz, Deng Hua'nın güvenliğini sağlamak. Bu emir dosdoğru tepeden geliyor. Bunu kafana sokamayacaksan seni timden almak için tam yetkim var."

Mu, Liu'ya doğru yürüyüp onu kenara çekti. "Kendini topla," diye fısıldadı. Liu'nun neden bu kadar endişeli olduğunu anlamasa da hedeflerini gözden kaçırmanın zamanı olmadığından emindi.

Liu Song derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Han'ın Yin'i koruduğuna emindi, Pei'in gitmeden önce söylediğine odaklanmalıydı: *Ben dönene kadar hiçbir şey yapma.*

Han bir bakıma haklıydı; en önemli görevleri, Deng'i Erinye-

ler'in bir sonraki kurbanı olmaktan kurtarmaktı. Liu tekrar görevine odaklandı. Erinyeler'i artık durdurmak zorundaydılar.

Hua Birader de birinci kat lobisine gelmişti. Deng'in önceki emrini Han'a iletti: Başkomiser kendisiyle ofisinde görüşecek, orada ortak güvenlik düzenlemelerinin nasıl yürütüleceğini tartışacaklardı.

Asansöre binmek üzereyken Han'ın cep telefonu çaldı. Ekranda, polis merkezinden arandığı yazıyordu. Telefonu açtı.

"Başkomiser," dedi hattın diğer ucundaki Zeng, "yeni bir gelişme var."

"Anlat."

"Xingcheng Yolu'ndaki Yeşim Bahçesi adında bir restoranda rehin alma olayı var. Şüphelinin üzerinde patlayıcı var ve kendini restoranın sahibine kelepçelemiş."

"Yerel polis ilgilensin!" diye parladı Han. "Böyle bir zamanda bunu söylemek için mi aradın? Bu davayla ilgili olmayan hiçbir şey duymak istemiyorum!"

"Ama *ilgili*!" diye bağırdı Zeng. "Şehrin kalkınma bölgesindeki yerel kuvvetler olay yerinde ve şüpheliyle ilk teması kurdular bile. Talepleri var. Özellikle üç kişiyi görmek istiyor."

"Dökül Zeng. Kimi görmek istiyor?"

"Mu, Pei ve Deng Hua," diye sıraladı. "Dahası var. Şüpheli... o on sekiz yıl önceki depo patlamasından tek kurtulan kişi. Huang Shaoping."

Düşünceyle geçen gergin birkaç saniyenin ardından Han yeni bir emir verdi. "Derhal Mu ve Pei ile irtibata geç. Onlara en kısa sürede restorana gitmelerini söyle."

"Ya Deng?"

"Söz konusu bile değil," dedi Han tereddüt etmeden. "Bütün insan gücümüzü onun kişisel güvenliğine tahsis etmemiz gerekiyor. Onu böyle tehlikeli bir duruma göndermeyi nasıl düşünebiliriz?"

"Ben gideceğim," diye lafa girdi Hua. Tüm bu süre içinde başkomiserin yanında duruyordu. "Bu konuda Bay Deng'i temsil edebilirim."

Adamın keskin işitme becerisine biraz bozulan Han, fedaiyi yakından inceledi. Hua'nın işvereni tüm davanın çözümünün anahtarıydı; bunun farkında olduğundan restorana Deng'in yerine onu göndermeye itirazı yoktu. Bu operasyonun dahilinde ne tür güçlükler çıkarsa çıksın Deng'i korumak zorundaydı. Geleceği buna bağlıydı.

ON BEŞ DAKİKA SONRA

Pei, polis SUV'sinin deri koltuğunda kıpır kıpırdı. Yanında oturan Mu, gözlerini camdan art arda geçen vitrinlere dikmişti. Deng Hua'nın, yüz hatları esrarengiz bir ifadede sabitlenmiş olan baş fedaisi arka koltuktaydı.

Tahmin edilebileceği üzere, pek hoş bir yolculuk yapmıyorlardı.

Polis aracı Yeşim Bahçesi'nde durduğunda yolcular yerel polisin bina çevresindeki bölgeyi çoktan güvenceye aldığını gördü. Bomba tehdidi nedeniyle restoranın çevresinde 100 metrelik bir yarıçapta kordon oluşturmuşlardı. Ne var ki, meraklı izleyicilerin bariyerin arkasında toplanmasını engelleyemiyorlardı ve memurların kesintisiz uyarıları çoğunu gitmeye ikna edemiyordu. Her biri iyi birer yer kapmaya çalışan gazeteciler de bölgeye akın ediyordu.

Üçü araçtan çıktıklarında orta yaşlı bir memur onlara yaklaştı. Kendini Çavuş Chen, olay yeri sorumlusu diye tanıttı.

"Restorana girmeye hazırım," dedi Pei asık suratla.

Çavuş Chen başını salladı. "O kadar çabuk değil. Şüpheli ilk önce Bayan Mu'nun girmesini istedi. Sonra Hua Birader ve ardından Pei."

Yerel memurlardan biri Mu'ya kurşun geçirmez yelek verdi. Mu, ağır kıyafeti kartondan yapılmışçasına giydi. Aldığı her nefesle yelek inip kalkıyordu. Nefes alıp verişinin sıklaştığını fark etti Pei.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Mu," dedi.

"Evet, zorundayım. Ayrıca kendim için endişelenmiyorum. Aramızda en tehlikede olan sensin. En son seni görmek istiyor."

Pei'in verecek cevabı yoktu ve Mu restorana doğru yürüdü. Kapıya ulaşıp tek başına restoran kısmına girdi.

Şekilsiz adam köşe masadaki yerinden hiç kıpırdamamıştı. Dışarıda bekleyen polis için burası kör noktaydı. Onu gözetlemenin tek yolu içeri girmekti.

Guo adamın yanına sinmişti, dalından düşen bir yaprak gibi titriyordu. Mu'nun girdiğini duyunca zayıf bir umutla başını kaldırdı.

Elini kaldıran adam Mu'ya seslendi. "Merhaba Mu!" Sakin, hatta bir parça dost canlısıydı.

Mu onlara yaklaşıp karşılarına oturdu. "Huang, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Adam gözlerini kısarak "Seçeneğim kalmadı," dedi. "Bana tek yardım edebilecek kişi sensin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çoktan açığa çıktım. Hayatım tehlikede," diye gıcırdadı. "Güçlü bir düşmanla karşı karşıyayım. Açık bir kavgada hiç şansım olmayacak kadar güçlü. Hayatta kalmamın tek yolu buraya saklanıp elimden geldiğince herkesin dikkatini çekmek."

Mu buna inanamıyordu. Söyledikleri doğru olsa bile, daha şiddetsiz bir yöntem seçemez miydi? "Masum insanlara zarar vermene göz yumamayız." Guo Meiran'ı gösterdi. "Çok geç olmadan onu bırak. Dışarıdaki bütün o polisleri duymuşsundur... Cidden seni koruyamayacaklarını mı düşünüyorsun?"

Mu'nun sözleri üzerine Guo başını Huang'a çevirdi. "Lütfen..." diye ürperdi.

Huang, titreyen kadının umudunu kesin bir baş hareketiyle paramparça etti. "Hayır." Mu'ya döndü. "Senden başka güvenebileceğim kimse yok."

Mu bu güveni onur mu yoksa utanç mı olarak kabul edeceğini bilemiyordu. Biraz düşündükten sonra, "Bu doğruysa onu bırakabilirsin. Beni rehin al. Burada seninle kalacağım," dedi.

"Bu işe yaramaz. Hâlâ ilgilenmeni istediğim önemli şeyler var. Burada ipleri oynatan kişi hakkında vakit kaybetmeden öğrene-

bileceğini öğrenmelisin. Başarabilirsen bu, içinde bulunduğum tehlikeden kurtulmama yardımcı olabilir. Sana 3/16 uyuşturucu baskınının kilit olduğunu söylemiştim."

"Sözümü tuttum; kimseye senden bahsetmedim. Aşırı endişeleniyorsun. Birkaç ipucu buldum bile; bana biraz daha zaman vermen lazım."

"Hayır, sana daha fazla zaman veremem. Fakat..." Sesi fısıltıdan ancak bir ton yüksekti. "Sana son bir ipucu verebilirim."

Mu canlandı. "Nasıl bir ipucu?"

Adam Guo'ya baktı. "Cebime uzan ve bulduğun şeyi çıkar." Rehine, korkudan titreyen sağ elini adamın paltosuna uzattı. İçerisini karıştırdıktan sonra mühürlü bir zarf ve ona sıkıca sarılmış, bantla takviye edilmiş saydam bir poşet çıkardı. Adam "Poşeti polise uzat," dedi ve kadın paketi Mu'ya verdi.

Mu, poşetin içinde ince ve dikdörtgen bir şey hissetti. Bandı koparıp paketi açacakken adam onu durdurdu.

"Hayır," dedi sertçe. "Paketi ancak çıktıktan sonra, yalnızken açabilirsin. İçindekini kimsenin görmemesi çok önemli."

Nasıl bir sır saklıyor olabilirdii ki? "Yani gidebilir miyim?"

"Evet. Deng'in adamına gelmesini söyle." Gözlerini Mu'ya dikti. "Unutma, bu oyunun nasıl biteceği sana bağlı."

Mu, kendine bakan bu yüz karşısında ürpertisini bastırdı. Huzursuzluğunu üzerinden atarak emredildiği gibi çıktı. Yeni bir ipucu vardı ve ilk yapması gereken, neler döndüğünü öğrenmekti.

Mu'nun restorandan çıktığını gören Çavuş Chen, ona doğru koştu.

"İçeride ne oldu? Yeni talepleri var mı?" diye sordu Chen.

"Rehineyi bırakmıyor. Hua Birader'i görmek istiyor."

Mu yeleği çıkarıp aceleyle kalabalıktan uzaklaştı. Tenha bir yer aradıysa da polis memurları ve gazeteciler tüm bölgeyi sarmıştı. Yola koşup bir taksi çevirerek arkasındaki gazeteci gürühundan nihayet kurtuldu.

Hua, keskin nişancı kadar sert ve odaklanmış bir bakışla Mu'nun gidişini izledi.

Çavuş Chen, "Bu da neydi böyle?" diye sordu, küçük düşmesini şaşkınlık bakışının arkasına saklamıştı.

Pei de şaşkınlığını gizleyemedi. "Hiç fikrim yok."

Hua, psikoloğun yaptığı gibi kurşun geçirmez yeleği giyerek hazırlandı.

Bir dakika sonra köşedeki masada, Huang'ın ve Guo'nun karşısında oturuyordu. "Bay Deng seni görmeye gelmeyecek. Vekili olarak ben geldim." Hua'nın sesi, birkaç adım ötesindeki bombaya karşın seviyeli ve kendinden emin çıkıyordu.

"Gelmesini beklemiyordum zaten. Ne de olsa mevzu, ağırlığınca altından değerli bir adam." Gözlerinde kurnaz bir ışık parladı. "Buraya bizzat gelmiş olman, Hua Birader, yeterince onur verici."

"Beni tanıyor musun?" dedi Hua taş gibi bir yüzle.

"Doğduğunda adın Rao Donghua'ydı. Sen çok küçükken ebeveynlerin öldü ve beş yaşında yetimhaneye taşındın. Başkan Deng seni aldı ve eğitimini karşıladı. Yakın muharebe, araba kullanma, ateşli silah gibi pek çok eğitiminin de parasını ödedi. Ne de olsa baş fedaisi olarak en iyi eğitimli polislerimiz kadar mükemmel olmalısın. Adama öylesine minnettarsın ki istese cehenneme kadar onu izleyebilirsin."

"Bak şimdi," dedi Hua kısık bir kahkahayla, "birinin sefil hayatımla ilgileneceğini hayal edemezdim. Gerçi bir yeri düzeltmeliyim. Ben bütün polislerden üstünüm."

Huang iç geçirdi. "Bir açıdan, sen ve Deng pek de farklı değilsiniz."

Hua lafı gevelemedi. "Kimsin sen?"

"Bir şeyler bilen biriyim." Huang dudaklarını gerdi ve sesine bir kendini beğenmişlik havası geldi. "On sekiz yıl önceki bir narkotik baskınını saran bütün sırlar gibi."

"Hepsi bu mu?" Hua dudak büktü. "Bu eski hikâye. Deng tüm eyaletin en güçlü adamlarından biri. Senin sözde sırların umurumda değil. Sen sadece bir sakatsın. Zayıfsın."

"Deng'in nüfuzunu inkâr etmiyorum. Sizin yanınızda sadece bir toz zerresiyim," dedi Huang. Hua Birader omuz silkmekle yetindi. "Ama senden bulmanı istediği bir şey var. Henüz izini bulamadığın bir şey. Değil mi?"

Hua'nın gözleri seğirdi ve gözbebekleri irileşti.

Bütün o korkunç yaralardan belli olmasa da Huang gülümsüyordu. "Evet. Kaset ne oldu? Hangisinden bahsettiğimi biliyorsun. Kasedin kendine özgü bir nüfuzu yok mu? Sağlam bağlantılara sahip bazı kişilerin kalbine korku salma gücü gibi..."

"Konuş."

"Kasedin bir kopyası bende."

"Diğer bir deyişle sefil hayatını çöpe atıyorsun." Hua'nın sözleri kutup kışlarından daha soğuktu.

Huang gözünü bile kırpmadı. Hasar görmüş göğsünde kahkaha tısladı. "Uzun zamandır sakatım. Son on sekiz yıldır çektiklerimin yanında ölüm çok daha nazik bir kader olurdu. Bu sefil hayata tutunmamın tek sebebi, herkesin meşhur 3/16 uyuşturucu baskınının arkasındaki gerçeği öğreneceği günü görebilmek. Yakın zamana kadar tüm umudumu kaybetmiştim. Güvenebileceğim birini buldum sonunda. Becerikli ve kararlı, bunca yıl gizli kalmış sırları ortaya çıkaracak cesarete sahip. Ona güveniyorum. Ben ölsem de o, hayalimi gerçeğe dönüştürecek."

"Ona mı verdin?" Hua ona sert bir bakış attı. Mu'nun dakikalar önceki görüşmesini düşündü... ve restorandan çıkardığı plastik torbayı hatırladı.

Huang kıs kıs güldü ama cevap vermedi. *Bazen sessizlik sözlerden daha fazlasını anlatır*, diye düşündü.

Hua sandalyesinden zıpladı. Adama dik dik bakarak sıcaklıktan büsbütün yoksun bir sesle konuştu. "Kendi idam fermanını imzalamakla kalmadın. Onunkini de imzaladın."

Fedai başka bir şey söylemeden dışarı fırladı ve Chen'in sorularına karşılık vermeden polis bariyerini yıldırım gibi geçti. Hua kendisini görmezden gelirken çavuş ona çaresizce baktı. O gün ikinci defa yüzü utançla kızardı.

Hua, Yeşim Bahçesi'nin çevresindeki ablukadan çıkarken siyah üniformalı birkaç adam kalabalığın arasından ona yaklaştı.

Birkaç saniyede onun etrafını sardılar. Hua bilhassa tehditkâr görünen iki fedaiye döndü. Mu'nun en son görüldüğü kavşağı işaret etti. İki fedai başlarını sallayarak yolun kenarına park edilmiş üç siyah Mercedes-Benz'den birine girdi. Araba tiz bir lastik sesiyle hızlanarak uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Hua ve diğer fedailer de kalan iki araca bindi.

ÖLÜM İLANI

Lüks arabaların ayrılışını izleyen Pei, kuvvetli bir nefes aldı. Adamla yüzleşme sırası nihayet ona gelmişti. Memurların uzattığı yeleği reddetti. Aşırı önlemler almasına gerek yoktu. Yeleği giyse bile yüzünde patlayan bir bombaya karşı ne kadar koruma sağlayabilirdi ki?

Boş restorana doğru tek başına yürüdü.

Pei, en uç köşeye yaklaşıp gözlerini adamın parçalanmış yüz hatlarına dikti. Yüzü geçmişindeki görüntülerle bağdaştırmak için zihnini zorladı. İmkânsızdı. Patlama onu tamamen çirkinleştirmiş; havalı, yakışıklı genç adamı tuhaf bir yaratığa çevirmişti.

Pei, polis dosyalarıyla kendi hafızası arasındaki çelişkide saklı olan o sır olmasaydı adamın gerçek kimliğini hayatta anlayamazdı.

Kendisini bu kaçınılmaz sonuca getiren mantık zincirini düşündü.

Pei, on sekiz yıllık polis raporundaki noksan iki dakika hakkındaki teorisine Mu'nun şüpheyle yaklaşmasına rağmen, bu hatanın çok daha büyük bir şeyi gizlediğinden adı gibi emindi. Aynı önsezi Meng'in patlamada ölmediğini ummasına kadar gitmiş; fakat kanıt merkezindeki diş kalıbı bu umudunu yok etmişti.

Pei bu çelişkiyi düşünmekten kendini alamıyordu. Dün gece saatlerce kendisini odasına kilitlemişti ama bu farkı ne kadar analiz etse de çözemiyordu. Bir çözüm göremeyince kendi zaman mefhumundan şüphe etmeye başlamıştı. Bu çelişkinin gerçekten var olup olmadığını bile düşündü. Bu şüpheler onu sabaha kadar rahatsız etmiş, Deng ile görüşmesi sırasında ise aniden aydınlığa kavuşmuştu.

Yıllar önce, odasındaki saate göre, Meng'in telsiz sinyalini tam 16:15'te kaybetmişti. Fakat polis raporu patlamanın 16:13'te olduğunu söylüyordu.

Her şeyi açıklayabilecek tek bir basit olasılık vardı.

Birisi onun saatinin ayarıyla oynamıştı.

Saatinin ayarıyla her kim oynadıysa eylemlerinin keşfedilmeyeceğinden emindi: Adam ya da kadın, Meng'in notunu ve Yuan'ın ölüm ilanını bulan polisin, Pei'in odasını soruşturma

amacıyla mühürlemesini bekliyordu. Yine bu şahıs, olaya karışan Pei'in polis merkezine götürülerek uzun süre sorgulanacağını ummuş olmalıydı. Pei yokken saati kimse kuramayacağı için odasına döndüğünde saat çoktan duracak ve bu sırrın üstü örtülmüş olacaktı.

Bunun ardından daha fazla soru geldi.

Neden saati ileri almış olabilirlerdi?

Kimin bunu yapmaya imkânı vardı?

Pei kafa yordukça düşüncelerinin önüne çıkıp duran biricik ismi yok sayması güçleşiyordu.

Yuan Zhibang.

Oda arkadaşı Yuan'ın saati ayarlamak için pek çok fırsatı olabilirdi. Pei'in kesin saat tutma takıntısından da haberdardı. Saatin doğru olduğunu ve birkaç dakikalık ayarlamanın bile Pei'in zaman algısını karıştıracağını sadece ikisi biliyordu.

Ama Yuan bu aldatmacayla ne elde etmeyi umabilirdi?

Pei on sekiz nisan gününü bu yeni teoriye göre tekrar hayal etti. İki sonuca vardı: Bir, Yuan büyük ihtimalle patlamadan kurtulmuştu ve iki, Meng ile iletişiminin aniden kesilmesi bir tertipti. Meng ile son konuşmasına göre, Yuan ondan bir metre kadar uzaktaydı ve vücuduna bir bomba bağlıydı. Bu doğru olsaydı, hiçbiri patlamadan sağ kurtulamazdı.

Bunu, aslında iki patlama olduğu varsayımı izledi. Biri gerçekti, diğeri tertiplenmişti. Tertiplenmiş patlama, Pei sinyali kaybettiği zaman gerçekleşmiş olmalıydı. Bu onun Yuan ve Meng'in öldüğü yanılgısına düşmesine neden olmuştu. Ama doğrusu, Yuan'ın Meng'i etkisiz hale getirip gerçek patlamadan önce kaçabileceği iki dakikalık bir zaman aralığı vardı.

Pei, Yuan'ın saati bu nedenle ayarladığı sonucuna vardı: tertiplenen patlamayı gizleyerek kendine kaçacak zaman yaratmak için.

Yine de, zaman uyuşmazlığının varlığı akla yeni sorular getiriyordu. Yuan, zaman şüphesini ortadan kaldırmaya çalışıyordu, peki ama planını neden hakkıyla uygulayamamıştı?

Tertiplenen patlama Pei'in Meng ile konuşmasını sonlandırdığında, saatinin kolları 16:15'i gösteriyordu. Yuan, Pei'i patlama saatinin bu olduğuna inandırmak istemiş olmalıydı. Fakat patlama 16:13'te gerçekleşmişti.

Yuan'ı Pei'den daha iyi tanıyan yoktu, kimse onun ne kadar titiz bir düşünür ve planlamacı olduğunu kendisinden daha iyi bilemezdi. Yuan bombayı patlatmayı kafasına koymuşsa onun erken patlamasının planında gözden kaçırdığı bir şeyden kaynaklanması mümkün değildi.

Deponun içinde bir terslik olmuştu. Yuan'ın önleyemediği bir şey. Bu her neyse, gerçek bombanın erken patlamasına yol açmıştı. Pei'in tek varsayımına göre, kendi tertiplediği ölümünün külleri arasından yara almadan çıkmak isteyen Yuan, zamanında kaçmayı başaramamıştı. Bunun yerine, tanınmayacak ölçüde yanarak çıkmıştı.

Pei, boşaltılmış restoranın içinden geçerek köşede oturan, değişime uğramış mahluğa gözlerini dikti. Bir zamanlar en yakın arkadaşı olan adama adım adım yaklaştı. Yirmi yıl önce ilişkileri karşılıklı saygı ve takdir ilişkisiydi. Fakat o dostluğa karşın, bu adam Pei'in sevdiği kadını öldürmek için plan kurmuştu.

Pei otururken gözünü adamın yaralı hatlarından ayırmadı, sanki bu çirkin suratı parçalayıp geçmek ve kalbindeki soruların cevaplarını orada bulmak istiyordu. Ancak bir şey demedi. Adamın kan çanağına dönmüş gözleri kendisininkilerle buluştu. Sert yüz hatları, sadece ölü ve sertleşmiş deri katmanından ibaretmişçesine hareketsiz kaldı.

Pei'in karşısındaki adam nihayet konuşana kadar uzun bir zaman geçti.

"Benden nefret ediyor musun Pei?"

Pei, bu soruya nasıl cevap vereceğinden bile emin değildi. Evet, patlamanın ardındaki katilden bir zamanlar nefret etmişti. Ruhunun en derininden nefret etmişti. Artık gerçeği bildiğinden dolayı, "nefret" kelimesi hislerini tanımlamakta yetersiz kalıyordu.

Pei'in zihni hâlâ fırıl fırıldı. İçinden geçen duyguların üstesinden nasıl geleceğini bilemiyordu. Dört yıllık kardeşliği on sekiz yıllık acıyla nasıl uzlaştırabilirdi? Bütün bu düşüncelerin ardından dudaklarına tek bir kelime geldi.

"Zhibang..."

"Beni dünyadaki herkesten iyi tanırsın Pei. Hayalindeki canavar olmadığımı bilmelisin."

"Canavar olmadığını mı?" Pei dişlerini gıcırdattı. "Yaptıklarını ancak bir canavar yapabilirdi."

Huang... Yuan, bu suçlamayı adeta onaylamayarak başını iki yana salladı. "On sekiz yıllık polissin. Parmaklıklar ardına koyduğun suçlu sayısı sayamayacağım kadar çok. Şu ana kadar pek çok suçlunun gerçekte kötü insanlar olmadığını fark etmişsindir. Daha iyi bir seçenek bulamadıkları için yasaları çiğniyorlar."

"Ama sen bunu seçtin," dedi titreyen sesiyle Pei. "Neden?"

"Öldüğümü kanıtlamak için bir şahide ihtiyacım vardı. Planımı gerçekleştirmemin tek yolu buydu. Düşmanlarımın ne kadar nüfuzlu olduğunu ve onlara kıyasla ne kadar güçsüz olduğumu anlayınca bu savaşı sonuna kadar götürmeye karar verdim. Fark ettim ki bağlı kalabileceğim hiçbir şey yoktu geride. Kendi hayatım bile. Meng'in senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum ama bir adım geriden, her şeyi daha tarafsız bir bakış açısıyla inceleyince durumu farklı gördüm."

"Planın... her şey planın içindi..." Pei, Yuan'a baktı ve kuşkuyla başını salladı. "Hepsi şu sözde Erinyeler olmak için miydi?"

"Erinyeler ben miyim sanıyorsun?" Yuan tatsız tatsız güldü. "Yanılıyorsun Pei. Ne de olsa en başta Erinyeler'i yaratan sen ve Meng'diniz. Erinyeler sensin. O da Erinyeler'di. Çoğumuzun içinde Erinyeler olduğunu söyleyebilirsin. İnsanlar Erinyeler'in varlığına ihtiyaç duyuyor."

Pei masayı yumrukladı. "Hayır. İnsanlar yasalara ihtiyaç duyuyor."

"Yasa adaleti getirmiyor. Güçlüler ve nüfuzlular kuralları istedikleri gibi bozabiliyor ve yasalar gölgelerde gizlenenlere dokunamıyor." Sesine buz gibi bir acımasızlık geldi. "On sekiz yıl önce bu gerçeği fark ettim ben. Polis gücündeki on sekiz yılının ardından hâlâ bunu göremediğini mi söylüyorsun? Yoksa sırf benim teorimi çürütmek için adaleti terk mi ediyorsun? Sevdiğin kızı kaybettiğin için?"

Pei söyleyecek söz bulamadı.

Bu arada Guo Meiran'ın sinirleri gerilimden yanıp küle dönmüştü. Kadın katatoniye girmişti. Sağ elini kaldıran Yuan onu kendine doğru çekti. Kadın zayıf bir çığlık attı.

"Şuna bak. Bir zamanlar bu restoranda sadece bir garsondu. Gençliği ve güzelliği ile restoran sahibini baştan çıkardı ve sonunda, enayiyi karısını terk edip kendisinin kollarına koşmaya ikna etti. Böylece eski garson, patronun karısı oldu. Şimdi dükkânı o işletiyor."

Pei gözlerini Guo'ya dikti. Genç kadın hem korkmuş hem de şaşkın görünüyordu.

"Güzel bir fakirlikten zenginliğe geçiş hikâyesine bayılırım," diye devam etti Yuan. "Ama şu Guo, yeni kocasının eski karısının boşanırken malların yarısını almasına katlanamadı. Kadını her gün arayıp taciz ediyordu. Seçilmiş birkaç söz sarf ediyordu; belki de eski kocasıyla yatak odasında ne kadar iyi anlaştıklarını anlatıyordu. Zavallı kadın aşağılanmaya dayanamadı. Depresyona girdi. Sonunda gitti bir şişe hap yuttu. Öylece ölüverdi."

Pei sadece Guo'ya baktı.

"Seni kızdırdı, değil mi? Bil bakalım ne oldu? Yasa onun gibi insanlara dokunmuyor. Her türlü aşağılık eylemi yaptı, yine de rahat bir hayat sürüyor, zengin kocası tarafından şımartılıyor ve ölü bir kadının hakkı olan malları çarçur ediyor. Böyle bir suç karşısında içindeki bir parça Erinyeler'in ortaya çıkmasını ummuyor mu söylesene?"

Yuan kadına döndü. Genç kadının yüzü kül gibiydi.

"Mektubu aç," diye emretti Yuan.

Kadın ona karşı gelemedi. Az önce trençkotundan çıkardığı kapalı zarfı sakin ve uysal hareketlerle açtı. Zarfta, sadece beş satırlık titiz, yazılı bir metin içeren bir kâğıt parçası vardı:

ÖLÜM İLANI

SUÇLU: Guo Meiran
SUÇLARI: İkinci dereceden cinayet
CEZA TARİHİ: 25 Ekim
CELLAT: Erinyeler

Guo, içinde bulunduğu dehşet sisine rağmen imayı anladı.

"Hayır," diye yalvardı hıçkırıkları arasında. "Çok üzgünüm!

Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Lütfen, ikinize de yalvarıyorum... bu defa beni affedin..."

Yuan, Guo'yu daha da kendine çekti. Pei'i göstererek "Bu polis memuruna sor. Yasalar, cinayet işledikten sonra davranışlarını düzeltmeye söz veren bir katili affeder mi?" diye sordu.

Guo şiddetle titredi; Pei'in burnuna keskin, ekşi bir koku geldi. Zemine bir şeyin hafif hafif damladığını duydu.

Yüzünü buruşturup düşüncelerini toplamaya, Yuan'ın kendisini çektiği yoldan ayrılmaya çalıştı.

"Erinyeler... Yasa sınırlarının ötesine geçip suç işleyenleri cezalandırabilen biri. Elbette hepimizin süper kahraman veya intikamcı olma hayalleri olmuştur fakat..." Pei kızgınlıkla başını salladı. "Fakat aklı başında hiç kimse bu fikri gerçek hayata taşımayı düşünmez! Meng ve ben bu karakteri, birkaç eşek şakası yaparak boy ölçüşmek için yarattık. Öldürme fikri aklımızın ucundan bile geçmiyordu."

"Çünkü benim yüzleştiğim seçenekle yüzleşmek zorunda kalmadınız ikiniz de!" Yuan, betona çakılan çelik çivilere benzer bir sesle bağırdı. "Herkesin çılgın düşünceleri vardır ama çok az insan gerçekten çıldırır. Bu, çoğu kişinin diğerlerinden daha iyi olduğu anlamına gelmez, kendilerini delirtecek deneyimler yaşamadıkları anlamına gelir! Ben, kimsenin anlayamayacağı şeyler yaşadım!"

Öfkeyle boğuklaşan sesiyle yirmi yıl kadar önce kendisini deliliğe götüren acı dolu hikâyesini anlatmaya başladı...

---

16 Mart 1984'te, tüm eyaletin güvenlik çevrelerine şok dalgaları yayan narkotik baskınıyla başlamıştı her şey. Aslında bu davada çoğu insanın bilebileceğinden öte şeyler vardı.

Dünyanın halen Deng Yulong olarak tanıdığı Deng Hua o sırada yirmi yaşında bile değildi; fakat olağandışı bir beceriklilik ve keskin bir zekâ sergilemişti. Bu özellikler onun narkotik baskınının başarısında etkili bir figür olmasını sağladı. O, bu olaydan kimsenin hayal edemeyeceği kadar zengin ve güçlü halde çıktı.

Polis etraflarını sardığında çete üyeleriyle çatışmayı başlatan

Deng'di. Her iki çeteye de pusu kurarak polisin Liu Hong'un çetesiyle Güneydoğu Asyalıları tutuklamasını sağladı. Sonunda uyuşturucunun ve paranın yarısına el koydu.

Deng'in titiz planına karşın Xue Dalin onun içini okumuştu. Baskının ertesi günü Deng'i ofisine çağırarak sorguladı. Ne var ki, Xue muhtemelen eğitimi için bunca zaman ve çaba harcadığı gizli silahını terk etmek veya parlak ününe gölge düşürmek istemediğinden, ikili arasındaki anlaşmazlık karşılıklı olumlu şartlarla sonuçlandı. Tatlı dilli Deng, Emniyet Müdür Yardımcısı Xue'nin soruşturmayı resmen kapatması koşuluyla çaldığı uyuşturucu zulasını yok etmeye söz verdi. Xue da adil olmak adına, Deng'in sakladığı uyuşturucu parasının yüzde ellisini aldı.

Fakat konu bu görüşmeyle kapanmadı. Resme giren üçüncü bir kişi, olayları daha da karıştırdı: Xue'nin sekreteri Bai Feifei.

Departman kısa süre önce bir parti son model, Japonya'dan ithal izleme teçhizatı satın almıştı. Xue kendi takımını teslim almış ve sekreterinin sorumluluğuna bırakmıştı. Kız böyle yeni aletlere meraklıydı ve Xue'nin ofisinde sık sık cihazlarla oynayarak oyalanıyordu. Bai, Xue'nin Deng ile gizli görüşmesinde bulunmamasına karşın tüm konuşmayı ofisteki yeni gizli mikrofonlar sayesinde duyup kaydetmişti.

Bai genç bir stajyerdi ve gerçek dünyanın haşinliğine karşı deneyimli değildi. Sadece amiri değil, bir kahraman olarak da gördüğü adamın bir suçlu ile anlaşma yapacak kadar alçaldığını fark ettiğinde öfkelenmişti. Xue ile yüzleşerek Deng ile konuşmasına kulak misafiri olduğunu itiraf etti. Eylemlerini tekrar düşünmesi için ona yalvardı. Deng ile yaptığı anlaşmanın kariyerini, hatta hayatını mahvedebileceğini söyledi.

Xue genç kadının içten ricası karşısında şaşırmıştı ve tecrübesizliğinden yararlanarak onu alt etti. Konuşmayı tek duymuş olan Bai idi; suçlayıcı kaydı birisiyle paylaşmadan önce kendisine gelmişti. Onun ricasından etkilenmiş ve pişman olmuş gibi davranan Xue, sekreterine bütün çalıntı paraları ve uyuşturucuları amirlerine teslim edeceğini söyledi. Ve Deng'in bundan paçasını kurtaramayacağına yemin etti. Bai bunu duyduğunda mest olmuştu; öyle ki Deng ile yüzleşmesinin kaydını Xue'ye teslim etti.

Bai, iki gece sonra şehir dışında, iş çıkışı eve giderken geçtiği yolun hemen kenarındaki bir nehirde boğuldu.

Bai'in amiri olan Xue, genç kadının aşk hayatındaki son talihsizlikleri nedeniyle ruh hâlinin dengesizleştiğini ilan etti. Söylediğine göre, Bai birkaç kere intihar düşüncelerini kendisine açmıştı. Bai'in eski sınıf arkadaşları da onun aşk hayatı hakkında Xue'nin ifadelerini destekledi ve polisin de genç sekreterin ağır duygusal gerilim sonucu intihar ettiğini açıklamasıyla, ölümünün soruşturulması çok geçmeden sonlandırıldı.

Bundan Bai'in eski erkek arkadaşı Yuan Zhibang suçlandı. Ama Yuan gerçeği biliyordu. Kendisine komplo kurulmuştu.

Yuan gerçekten de genç kadınlardan hoşlanıyordu. Onunki gibi ardı ardına fakat samimi bir aşk hayatı yirmi birinci yüzyıl toplumunda daha az tepki çekse de 1980'lerde kendisine epey utanılacak bir şöhret kazandırmıştı.

Yuan'ın ve Bai'in ilişkisi başta sevecendi ama zamanla kişilikleri uyuşmamaya başlamıştı. Kürtaj kırılma noktasıydı; fakat bu operasyona birlikte karar vermişlerdi. Ayrılık sonrasında arkadaş kaldılar ve haftada en az bir kere görüşüyorlardı.

Soruşturmanın Bai Feifei'in duygusal sorunları neticesinde intihar ettiği sonucuna varması herkesi kandırabilirdi ama Yuan'ı kandıramazdı. En sonunda, Yuan az bir çabayla Bai'in ölümünün ardındaki gerçeği keşfetti.

Bai, Xue ile yüzleşmesinin ardından amirinin sözde fikir değiştirmesine çok sevinmişti. Bu güzel haberi biriyle paylaşmak istiyordu ve ilk aklına gelen Yuan olmuştu. Hikâyeyi ona baştan sona anlattı. Yuan başta olayı önemsememişti. Xue, bütün akademi öğrencilerinin gözünde bir ilahtı ve Yuan, Bai onların kahramanlarını felaketin eşiğinden döndürdüğü için gurur duymuştu.

Yuan daha sonra olacakları asla tahmin edemezdi: Bai gizemli biçimde boğularak ölmüştü ve Xue suçu kendisinin üstüne atmıştı. Yuan'ın, bu olayların perde arkasında daha fazlasının olduğunu anlamak için soruşturma dâhisi olması gerekmiyordu.

Kaderin bu cilvesi karşısında ne yapmalıydı?

Bai ile ilişkilerinin onun ölümünden çok önce bitmiş olmasının Yuan için bir önemi yoktu. İntikamını almaya yemin etti.

Bir defasında Bai'a onu daima koruyacağına söz vermişti. Birileri kadını kullandıysa bu kötülüğü yapan kişiyi bulup bunu ona ödetecekti.

Mezuniyetine haftalar kalmış bir akademi öğrencisinin adaleti yasalarda araması doğaldı. Ne var ki, hikâyesini doğrulayacak tek kanıtı, Xue'nin Deng ile gizli ittifakının kasedi Xue'in elindeydi. Üstelik Xue ve müttefikleri, herhangi bir kanuni işleme başvurması durumunda Yuan'ı susturacak güce ve nüfuza sahipti. Yuan, Xue Dalin'e adaleti uygulamak istiyorsa yasaların dışına çıkması gerektiğinin farkına vardı.

Acı ve öfke arasında ikiye bölünmüş, hukuku muhafaza etmeye hazırlanarak yıllarını harcamış genç adam, tam da koruması gereken şeye dair derin bir tereddüt yaşamaya başladı. Kötülerin yasal açıdan cezalandırılmaktan kaçabildiğini ve toplumda yasaların uzanamadığı karanlık köşeler olduğunu gördü.

Akademide kriminal soruşturma departmanının başı ve kurumda en hayranlık duyulan eğitmenlerden biri olan Profesör Yang, polis memurları ile suçluların esasen madalyonun iki yüzü olduğunu sık sık söylerdi. Yuan şimdi asla yapabileceğini düşünmediği bir şey yaptı.

Becerilerini ve eğitimini, Xue'ye ve Deng'e yaptıklarının bedelini ödetmek için kullanmaya karar verdi.

Düşündüğü şeyin, hayatı boyunca arzuladığı polis olma şansını yok edebileceğini biliyordu. Sonra akademideki iki arkadaşı, dostu Pei ve Pei'in kız arkadaşı Meng sayesinde aklına bir fikir geldi.

Meng'in hayal gücünden doğan intikamcı düzenbaz Erinyeler, akademide ortalığı karıştırıyordu. Pei ve Meng, oyunlarıyla herkesi kandırmış olabilirlerdi ama Yuan'ı değil. Yuan onlar kadar keskin zekâlıydı ve hatta Pei ile oda arkadaşıydı. Erinyeler Yuan için tamamen farklı, Meng'in tasarlayabileceğinden çok daha cüretkâr bir anlam taşıyordu. Erinyeler, Yuan'ın zihninde düzenbazdan gerçek bir intikamcıya, suçları cezasız kalanlara adalet getirebilecek birine dönüştü.

Yuan, planını gerçekleştirmek için dönüşü olmayan bir yola girmek zorundaydı. Ana hedefi: Xue Dalin'i ve Deng Yulong'u öldürmek.

Akademide geçen dört yıl ona her polis memuru için zorunlu olan bilgi ve becerilerde ustalık sağlamıştı: patlayıcılar, maymuncuk kullanma, yakın dövüş ve polis soruşturma teknikleri ve metodolojisi.

Yuan, Xue'yi ve Deng'i öldürmenin kolay olmayacağını biliyordu. Deng'in suç dünyasında geçirdiği yıllar boyunca edindiği tecrübeler onu tilki gibi kurnazlaştırmıştı. Her an üst düzeyde teyakkuz hâlindeydi ve hayatta kalmasını sağlayan güçlü içgüdüleri vardı. Yuan, Deng'i tek atışta öldürmek zorundaydı. Başarısız olursa Deng, acımadan misillemede bulunurdu.

Yuan, kendi becerilerinin bu hedeflere ulaşmasında paha biçilmez yardımcılar olmalarının yanı sıra nihayetinde sonunu getirebileceklerini de biliyordu. Eyaletin polis gücü uzman analistlerle ve soruşturmacılarla doluydu. Polisi doğrudan kendisine yönlendirebilecek her şey bir tehdit sayılabilirdi. Bu kadar geniş bir ağ atılmışken nereye saklanabilecekti?

Yuan, uzun süre düşündükten sonra bu sorunun tek bir çözümü olduğunu anladı. Yuan Zhibang kayıplara karışmalıydı. Erinyeler olmalıydı.

Erinyeler'in hiç yaşamamış biri olması gerekiyordu. Kaydı veya dosyası bulunmayan, varlığının izi sürülemeyecek biri. Kiminle, ister güçlü bir suçlu ister polis ile mücadele ederse etsin, onun pençelerinden daima kurtulabilecekti.

Yuan kendine ölü süsü vermek zorundaydı. Ancak bu sayede hiç var olmamış birine dönüşebilirdi.

Bunu tek başına yapamazdı. Fakat bu planını hiç kimseye anlatamazdı da.

Bu işi başarmasına sadece Pei ve Meng yardımcı olabilirdi.

Yuan önce var olmayan bir mektup arkadaşıyla yazışmaya başladı. Sahte yazışması kendi sözde sadakatsizliğini tasdik ederek polisin gelecekte Erinyeler'i arayışını sekteye uğratacaktı.

Daha sonra, 1984 yılının on sekiz nisan sabahı, Yuan maymuncuk takımını kullanarak emniyet müdürü Xue Dalin'in konutuna o uyurken sızdı. Usturasını Xue'nin boynunda kaydırıp dairedeki yemek masasına bir ölüm ilanı yerleştirdikten sonra, Xue'nin daireye gizlediği uyuşturucu parasını buldu. Bu nakit tomarı, Yuan'ın kayboluşunun ardından hayatını finanse edecekti.

Yuan o sabah daha ileri saatlerde parayı sakladı ve normal hayatını sonlandırmak üzere son hazırlıklarını yaptı. Dünya ile duygusal bağlantılarını teker teker kopardı.

Öğleden sonra mektup arkadaşıyla buluşacakmış gibi yaptı. Yurttan çıkmadan önce odadaki saati iki dakika ileri alarak planındaki kronolojik boşlukları örtbas etti. Bu aşamanın tamamlanmasının ardından bir sonraki ölüm ilanını, kendisininkini, oda kapısındaki mektup torbasına bıraktı. Bu ilanı yazarken amansız bir tatmin hissi yaşamıştı.

Yuan bu hazırlıkları bitirir bitirmez yurttan çıktı. Dışarıda Meng ile karşılaşarak kıza bunun tesadüf olduğunu düşündürdü. Meng'e nereye gittiğini söyledi ve Pei'in birazdan odaya döneceğini bildirdi. Pei onu odada beklemeni ve telsizini getirmeni özellikle istedi, dedi Meng'e.

Yuan telsize önceden bir bozucu yerleştirmişti böylece gerektiği zaman sinyali kesebilecekti. Bozucunun yanına az miktarda barut içeren ek bir önlem mekanizması, esasen ufak bir bomba yerleştirmişti. Telsizi suratına tutan kişiyi sersemletecek, Yuan'ın o bombanın daha büyük ve ölümcül kardeşini patlatmasına yetecek kadar uzun süre baygın kalmasını sağlayacak güçte olacaktı.

Meng odaya girer girmez ölüm ilanını gördü. Doğal olarak, bu muntazam yazının Pei'in kaleminden çıktığını varsaydı. Odaya kendi notunu bırakıp Yuan'ın dışarıda karşılaştıklarında bahsettiği yere koştu.

Orası terk edilmiş bir depo çıktı. Tereddütlerine karşın binaya girdi. İçeride Yuan'ı duvara zincirlenmiş, göğsüne bir patlayıcı sarılmış halde buldu.

Yuan o sırada hurda toplayıcı kılığına çoktan bürünmüştü ama Meng'in patlayıcıyı gördüğünde yaşadığı panik, aksi durumda oluşabilecek bütün şüpheli düşünceleri gölgeledi. İlk tepkisi Pei'e ulaşmaya çalışmak oldu, ki bu tam da Yuan'ın planladığı şeydi. Saat 16:13'e yaklaşırken Meng'in telsizindeki sinyal kesiciyi tetikleyip görüşmeyi kesmeye hazırlandı.

Meng, Pei'in ümitsiz talimatlarına göre bombayı etkisiz hâle getirmeye çalışırken Yuan giysilerinin içine sakladığı uzaktan

kumandaya bastı. Bozucu, telsizin sinyalini kesti ve ufak bomba Meng'in elinde patladı. Patlama, Yuan'ın planladığı gibi, Meng'i sersemleterek bayılttı.

Pei, yurt odasında telsizden kısa bir parazit çatlaması duydu... ardından hiçlik. O anda başını kaldırıp saate baktı. Sarsıntıyla yerine mıhlandığı hâlde saati gördü: 16:15.

Yuan hızlı hareket etti. Bugünü bekleyerek arkadaş olduğu dilenci Huang Shaoping'i, adamın yuva saydığı beton tünelden çıkardı. Meng'i ve Huang'ı birbirlerine kelepçeledi. Saati kontrol edip ölümcül bombayı iki dakika içinde, 16:15'te patlayacak şekilde ayarladı. Bu Pei'in ifadesinin gerçek patlama zamanını doğrulamasını sağlayacak, aynı zamanda Yuan'a patlamadan kaçacak zamanı verecekti.

120 saniye içinde Yuan Zhibang diye bilinen adam alevler içinde ölecekti. Yıkılan deponun küllerinden Erinyeler, tek bir şahsi kaydı veya dosyası bulunmayan bir şahıs doğacaktı.

Zeki bir *planmış*, diye kabul etti Pei. Ne var ki, bir şeyin korkunç bir şekilde ters gittiğini de biliyordu.

On sekiz yıl geçmişe bakan Yuan'ın gözleri daldı.

"Meng'di. Onu hafife almıştım. Hafife almam gereken son kişiydi o." Pei, Yuan'ın vakur sözlerinde bir hayranlık izi işitti. "İkimiz de onunla boy ölçüştük. Sonunda ikimiz de kaybettik."

Pei, sesinin titremesine engel olamayarak "Ne yaptı?" diye sordu.

Yuan gözlerini kıstı ve depoda olanları anlatmaya devam etti.

Saat 16:13'tü. Patlamaya iki dakika kalmıştı.

Meng kendine geldi. Yüzü kandan yanıyordu, kulakları çınlıyordu ama zekiydi ve çarçabuk aklını başına toplamıştı.

Yuan gitmişti ve kendisi bir yabancıyla kelepçelenmişti. Adam gözleri kapalı haldeydi ve hareket etmiyordu. Meng onun ölü mü baygın mı olduğunu anlayamadı. Ardından, adamın beline bağlı patlayıcıyı fark etti. Kronometre saniye saniye geri sayıyordu.

Meng bombayı hızla incelediyse de nasıl etkisizleştireceğini bilemiyordu. Kronometrede bir dakika kalmıştı.

Meng, başını kaldırıp çılgınca etrafına baktı. İleride bir gövdenin uzaklaştığını fark etti. Ne olduğunu anladı. Bu bir tuzaktı.

"Yuan Zhibang!"

Yuan durdu. Dönüp Meng'in gözlerine baktı. Yüzüne suçluluk ve keder yayılırken zaman durdu sanki.

"Özür dilerim," dedi yavaşça ve dönüp deponun çıkışına doğru yürümeye başladı.

"Seni orospu çocuğu! Dön ve bana bak!"

Kadından manyetik bir güç yayılıyordu. Neredeyse kapıya varmış olan Yuan ani bir şokla tekrar durdu. Dönüp Meng'e baktı. O anda bile hâlâ her şeyin kontrolü altında olduğundan emindi. Meng, planını bozacak hiçbir şey yapamazdı.

Bombanın patlamasına bir dakikadan az zaman vardı; fakat çıkışa birkaç saniyede ulaşabilirdi. Kaçmasına yetecek ama Meng'in kendini kurtarmasına yetmeyecek bir süre. Kaçışını birkaç saniye daha geciktirmenin ne zararı olabilirdi?

Hatası buydu: Meng'in kurtulmak *istediğini* varsaymıştı.

Dik dik Yuan'a bakan kadın, bombanın kablosunu tutup çekti.

Onun ne yaptığını fark eden Yuan dehşetle bakakaldı. Meng'in hayatta kalmak gibi bir amacı yoktu. Yuan, deponun çıkışına doğru atıldıysa da çok geç kalmıştı. Kavurucu bir ısı dalgası onu havaya kaldırdı, dünya ateşe ve karanlığa gömüldü.

Pei'in başı, dünyadan kilometrelerce yukardaymışçasına hafiflemişti. Yanaklarından yaşlar akıyordu. Her nasılsa ferahlamıştı.

"Benim yüzümden değildi," dedi.

Meng'in ölümüne sebep olmadığını anlamasıyla, on sekiz yıl boyunca kalbine çöken taş kalkmıştı. Ölü sevgilisine duyduğu hayranlık daha da artmıştı. Onun ölümünün bu kadar kahramanca olacağını hayal bile etmemişti.

Gözlerini silen Pei, Yuan'a baktı. "İşte Meng buydu," dedi boğuk boğuk. "Yenilgiyi asla kabul etmezdi. Yenilmezdi!"

Pei'den etkilenmeyen Yuan "Evet," dedi. "Onu yenemedim. Seni de yenemedim. Hemen her şeyimi aldı benden. Şimdi senin sayende hayatımın geri kalanını gömebilirim." Tekrar düşünürcesine durakladı. "Yine de... ikiniz de beni yenemediniz. Yakında anlayacaksın. On sekiz yıllık mücadelemiz sona erdiğinde kimin kazandığı ortaya çıkacak."

Pei başını salladı. "Seni buldum. Burada bitti."

"Beni bulmanı kendim istedim." Yuan acıyla güldü. "Erinyeler ben değilim. En azından artık değilim. Kız arkadaşın beni yaktıktan sonra bıraktım."

Kibrinden utanan Pei gözlerini kapattı. Depodaki patlama Yuan'ı sakat bırakmıştı ama motivasyonu duruyordu. Bu yüzden on sekiz yıl beklemişti. Beklemek zorundaydı.

Yeni teorisini test eden Pei "Başka biri var," dedi.

"Evet." Yuan başıyla onayladı ve Guo'yu daha sıkı tuttu.

Pei dişlerini sıktı. Yuan halefini yetiştirmek, adalet görevini yerine getirirken ihtiyaç duyacağı becerileri başka birine öğretmek için zamana ihtiyaç duymuştu.

"Onu bulacağım."

"Hayır bulamayacaksın." Yuan sırıttı. "Hiç kaydı yok. Tek bir fotoğrafı bile. Söylesene Pei, var olmayan birini nasıl bulursun?"

Şevki kırılmayan Pei "Deng Hua!" diye haykırdı. "Onu bu şekilde bulacağım. Hem, planın için gerekli mekânı da biliyorum!"

Yuan'ın çatlak suratı, Pei'i yirmi yıl geriye götüren bir sırıtışla çarpıldı. Bu his, sözcüklerle ifade edilemeyecek kadar rahatsız ediciydi.

"Dönüştüğün şeyden hoşlandım Pei."

Pei kaskatı kesildi.

"On sekiz yıl önceyi, patlamadan öncesini düşün. Oda arkadaşıyken, kardeş gibiyken, akademinin en iyi öğrencileri olduğumuzu kanıtlamak için mücadele ederdik. Bir gün bu hâle geleceğimizi düşündün mü hiç? İşte buradayız, karşı saflarda, ateşle buz. Diğerini yenmek için elimizden geleni yapıyoruz, yine de kazanmak için en küçük güvencemiz yok."

Pei bir şey söylemedi. Alnı konsantrasyonla kırıştı.

"Düşündüğünü biliyorum, tıpkı benim gibi," dedi Yuan. "İki-

miz de meydan okumayı ve heyecanı arzuluyoruz; iyi bir arkadaştan çok, büyük bir düşmana hasretiz. İkimizin de aynı şeyi hayal ettiğimizi biliyorum: savaş meydanında, ölüm kalım mücadelesi içinde karşı karşıya durmak. Ya sen beni öldüreceksin ya da ben seni öldüreceğim."

Pei hırladı. Yuan güldü ama sesi ölen bir hayvan gibi çıkıyordu.

"Hayalimizi gerçeğe döndürdüm. Aslında bana teşekkür etmelisin. Seni buraya getiren mektubu ben yazdım. Seni oyuna katılmaya ben davet ettim. Sen de beni hayal kırıklığına uğratmadın. İtiraf etmek gerekirse seni kıskanıyorum. Hâlâ müstesna bir rakiple yüzleşme şansın var."

Pei Yuan'a uzun uzun baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Sen delisin."

"Deli mi?" Yuan dudak büktü. "Senin gözünde deli olabilirim ama en azından adaletsiz davranışları cezalandırabiliyorum. Senin ve diğer polislerin yapmanız gereken işi yapıyorum."

"Ama biz asla masumları öldürmeyiz!" diye kükredi Pei öfkeyle.

"Haydi ama, Pei. Masumiyet gerçekte nedir ki?" Yuan omzunu silkti. "Sana bir şey sorayım. Meng'i veya Zheng Haoming'i öldürmeseydim, sadece suçlarından dolayı cezalandırılmayı hak edenleri öldürseydim yine de beni tutuklar mıydın?"

Cevabı düşünmeye bile ihtiyacı yoktu. "Elbette tutuklardım."

"Peki. Şimdi ona tekrar bak." Guo'nun kollarını çekiştirerek hıçkıran kadını tekrar referans çerçevelerine getirdi. "Bir anlığına düşün ki ben daima iyi, yasalara saygılı bir vatandaşım. Ne var ki, bu kadının alçakça eylemlerini hazmedemiyorum ve şimdi onu öldürmek istiyorum. Beni durdurmak için vurup öldürecek kadar ileri gider misin?"

"Evet, giderim," dedi Pei kararlılıkla.

"Ama sen de bu kadından tiksiniyorsun. Yaptığım şeyden gerçekten nefret etmiyorsun; fakat buna rağmen beni durdurmak için ne gerekirse yapacaksın. Mecbur olduğunu düşünsen beni öldürürsün bile. Sırf kuralları uygulama ihtiyacın yüzünden ve bu kuralların insanları koruduğuna inandığın için."

"Doğru," dedi başını sallayan Pei.

"Senin yapmak istediğin ama yapamayacağın bir şey yaptım. Yine de beni vururdun. Şimdi söyle: Ben masum sayılır mıyım?"

Pei sadece başını iki yana salladı.

"Neden tereddüt ediyorsun? Senin yerine cevap vereyim. Masum olmazdım. Görüyorsun, savaş alanında karşı saflardayız işte. Birbirimizin halini anlasak, hatta aynı tarz adaleti kovalasak bile ölümüne savaşmaya mahkûmuz. İkimiz de suçu cezalandırmak için kendimizi feda etmeye hazırız; hep halkın iyiliği için. Kimse tamamen masum değildir." Yuan devam etmeden önce derin bir nefes verdi. "Ayrıca Meng haricinde öldürdüklerimin hepsi bunu hak ediyordu. Kendi ölümümde yem amaçlı kullandığım adam bile bağışlanamaz şeyler yapmıştı."

"Ama Zheng masumdu. Halefin yine de onu öldürdü."

"Zheng fazla meraklıydı. Yoluma çıkan herkesi ortadan kaldırmaya hazırım."

Pei, Yuan'ın gözlerinin içine baktı. "O zaman beni neden öldürmedin?"

"'Kedibalığı etkisi'ni hatırlıyor musun?"

Pei, amfide geçirdiği saatleri düşündü. Profesör Yang, bu terimin eski bir Norveç fablından geldiğini açıklamıştı. Çok eskiden, Norveçli balıkçılar sardalye aramak için açıldıklarında, bu değerli balığın denizden limana kadar pek hayatta kalmadığını görmüşlerdi. Ne var ki, bir gemi kaptanı, diğerlerinin şaşkın bakışları altında, limana canlı sardalye getirmeyi başarıyordu. Sırrı çok basitti: Balık tankına bir kedibalığı bırakıyordu. Sardalyeler avcıyı fark eder etmez kaçmak için endişeyle tankın çevresinde dört dönüyordu. Bu, sardalyeleri güçlenmeye ve gemi limana dönene kadar hayatta kalmaya zorluyordu.

"Sen kedibalığısın," diye açıkladı Yuan. "Senin varlığın Erinyeler'i, dikkatini işine vermesine zorluyor. Bu yüzden seni öldürmeyeceğim. Ona öğretebileceğim bir şey kalmadı. Diğer yandan, sen önümüzdeki günlerde onun başlıca rakibi ve aynı zamanda en büyük öğretmeni olacaksın."

Pei, Yuan'ın bu etiketi hakaret amaçlı mı yoksa övgü amaçlı mı kullandığından emin değildi. Belki de hiçbiriydi.

"Sen kaybettin Yuan. Kendi yalanlarına öylesine tutunmuşsun

ki onlar hakikate karşı gözünü kör etmiş. Cinayet günlerinin sonuna geldiğini bile göremiyorsun." Pei soğuk soğuk sırıttı. "Dişlerimi senin o sardalyene geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Yuan çatlak dudaklarını yaladı. "Cidden Deng'i öldürmemi engellemeye çalışacak mısın?"

"Elbette. Yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Ah, yapacağından kuşkum yok. Deng'in nasıl bir insan olduğunu zaten biliyorsun. O bir suçlu. Uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor. Boğazına kadar kana bulanmış. Gerçekten böyle bir adamı kurtarmak için hayatını tehlikeye mi atacaksın?"

"Kanun kendi standardına göre yargılar. Deng'in suçları ayrı konu. Senin onu yasa dışı yollarla infaz etmeye çalışman ayrı. Kanun kendi sapkın adalet tarzını uygulamana izin vermez, ben de vermeyeceğim."

"Bu soyluluk senin için ne de kolay." Yuan kemik beyazı dişlerini gösterdi. "Böyle düşünüyorsun çünkü daha güç bir tercihle yüzleşmek zorunda hiç kalmadın. Ama çok geçmeden anlayacaksın. Senin için de çıkış yolu yok."

"Bu da ne demek?"

"Mu az önce restorandan çıktığında," dedi Yuan gülümseyerek, "elinde ona verdiğim bir şey vardı. Gözlem gücün daima keskin olmuştur. Bu ayrıntının gözünden kaçmadığına eminim."

Pei, Mu'nun Yeşim Bahçesi'nden aceleyle çıkıp taksiye bindiğini hatırlayınca donakaldı. Dişlerini sıktı. "Ona ne verdin?"

"Ona *ne* verdiğim önemli değil." Yuan'ın yanakları seğirdi. "Önemli olan, Deng'in onda şu anda ne olduğunu düşündüğü. Yıllar önce Bai Feifei'in kaydettiği kaset."

Bunun Mu için ne anlama geldiğini fark ettiğinde Pei'in nefesi kesildi. Yumruğunu masaya indirerek ayağa fırladı.

"Seni orospu çocuğu. Onu öldürteceksin!"

"*Ben* onun vücudunun tek kılına zarar vermeyeceğim. Deng onun ölmesini istiyor. Ah, ayrıca süs köpeği Hua'yı da bunun bir hile olduğuna ikna etmekle uğraşma. Ekip arkadaşını kurtarmak için her şeyi yapabileceğini söyledim."

"Seni piç..." Pei öfkeyle öylesine yanıyordu ki bütün diğer düşünceler aklından silindi. Yuan'ı trençkotunun yakasından kav-

radı. Konuşurken boynundaki damarlar şişmişti. "Neden onu bu işe çektin?"

"Bu senin sınavın," dedi Yuan yavaşça, her kelimeyi dikkatle telaffuz etmişti. "Sana güç bir tercih sunmalıydım. Nasıl tepki vereceğini görmeliydim."

Pei'in elleri titremeye başladı ve Yuan'ı bıraktı. Telefonunu çıkarıp Mu'nun numarasını çılgınca çevirdi. Cevap yoktu. Pei telefonunu masaya çarptı.

Yuan bir parça olsun şaşırmamıştı. "Gitme zamanı Memur Pei. Biraz daha beklersen yapacak bir tercihin olmayacak."

Pei telefonunu alıp kapıya yöneldi.

Yuan arkasından seslendi.

"Bekle."

Pei durup arkasına baktı.

"Bir veda bile etmeyecek misin?" diye sordu Yuan.

İki adam birbirlerine baktı. Bütün geçmişleri; dostluktan on sekiz yıllık acı, özlem ve pişmanlığa, hatta bugünkü yüzleşmeyi tanımlayan düşmanlığa ve öfkeye kadar tek bir anda birleşti.

"Cehenneme gitmeden önce seni yalnız bırakayım," diye tısladı Pei. Dönüp kapıdan fırladı.

Yuan, Pei'in attığı her adımla yaşam gücünün çekildiğini hissetti. Ölüm döşeğindeki bir adam kadar güçsüz halde sandalyesine yaslandı.

"İyi iş çıkardık Guo, değil mi?"

"Polis haklı. Sen delisin," dedi kadın dişlerinin arasından.

Adam bir kolunu kadının titreyen omuzlarına doladı. "Belki de öyleyim. Ama ikimizin bu konuda daha fazla endişelenmesine gerek kalmadı."

Yuan, gerçekleştirmek için yola çıktığı şeyi tamamlamıştı. Hayatının ikinci yarısını tüketen görevi tamamlamıştı ama hiç keyifli hissetmiyordu.

Elindeki tek şey yalnızlıktı.

Çavuş Chen, bunun kesinlikle tüm emniyet gücü kariyerindeki en berbat gün olduğunu düşündü. Kendi yetki alanında bir

rehine olayının meydana gelmesi yeterince fenayken, rehin tutan kişiyle görüşenlerin hiçbirinin kendisine neler konuşulduğu veya şimdi ne yapılması gerektiği hakkında bilgi verecek kadar olay yerinde kalmaması daha da rahatsız ediciydi.

Ne var ki, Pei restorandan çıktığında en azından polise iki kelime haykıracak nezakete sahipti: "Geri çekilin!"

"Herkes geriye çekilsin!" diye derhal memurlarına bağırdı Çavuş Chen. Neler olup bittiğinden emin olmasa da Pei'e bir bakışı en kötüsünden korkmasına yetmişti.

Bir patlama yeri sarstı, bitişikteki birkaç binanın camları kırıldı. Yeşim Bahçesi beton yığını ve toz sütunu halinde çöktü. Chen'in duyabildiği tek ses, kulağının içindeki sağır edici çınlamaydı.

Olay yerini kaos bürüdü. İnsanlar şok içinde bağırıyor, kimileri güvenli bir yere kaçıyor, kimileri ise korkunç bir merakla çekiliyorcasına enkaza doğru atılıyordu.

Bu arada, Pei sokağın ucundaki barikattan çıkmıştı bile. Arkasına bakmadı. Kavşağa geldiğinde Mu'nun gittiği yöne baktı. Bu bölgedeki yollar herhangi bir yere çıkıyor olabilirdi ve kendisi yerel coğrafya konusunda uzman değildi.

Kavşakta dikilirken telefonu çaldı ve ekranda Mu'nun adını gördü. Tereddüt etmeden açtı. Fakat ses Zeng'e aitti.

"Alo? Başkomiser Pei?"

Haberlerin iyi mi kötü mü olduğundan emin olamayarak "Zeng?" diye endişeyle sordu, "Neredesin? Mu'ya ne oldu?"

"Bir Numaralı Halk Hastanesi'ndeyiz. Mu bir belaya çattı. Sıçayım böyle işe, gerçekten kötü bir şey olmadan şans eseri yetiştim!" Burnundan soluyordu.

Pei harekete geçmeliydi. Kalabalık içinde kendisini, Mu'yu ve Hua'yı getiren genç sürücüyü aradı. Adam hiçbir yerde görünmüyordu. Kaşlarını çatıp Çavuş Chen'e baktı; adam, restoranın dışında toplanan memurlarına emirler yağdırıyordu. Chen'den hastaneye gitmek için kendisine araç tahsis etmesini isteyebilirdi ama içgüdüleri çavuşun bu isteği tereddütsüz reddedeceğini söylüyordu.

Başını çevirdiğinde on metre kadar ileride park etmiş bir sıra taksi gördü. Öndekine koşarak yolcu kapısını sertçe açtı. Yıkılan restorana aptal aptal bakan sürücü, Pei taksiye girerken şok içinde bağırdı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordu.

Pei adama rozetini gösterdi. "Bir Numaralı Halk Hastanesi'ne bu taksinin gidebileceği kadar hızlı gitmem gerek."

"Tamam tamam," dedi sakinleşen sürücü. Vitesi taktı. Pei'in tabanca kılıfından çıkan tabancaya göz atarak "Nasıl istersen," dedi.

Pei, Zeng'i aradı. Genç memur telefonu hemen açtı ve Pei, ondan neler olduğunu anlatmasını istedi.

"Mu Yeşim Bahçesi'ne gittikten sonra," diye açıkladı Zeng, "içim bir türlü rahat etmedi. Merkezden çıkıp Xingcheng Yolu'na geldim, tam Mu bir taksiye binerken polis bariyerinin sınırına varmıştım. Elinde bir paket vardı. Başka bir taksiye binip onu izledim. Bir süre sonra Mu arabadan inip köhne bir geçide girdi. Oraya neden gittiğinden emin olamadım ama yürüyüşüne bakınca fark edilmek istemediği belliydi. Geçidin dışında bekledim. Az sonra iki adam girdi. Bir şey arıyorlardı. Mu'nun haykırdığını duyup içeri daldım!"

Pei, rahatlayarak nefes verdi.

"Geçidin ilerisinde yerde buldum onu," diye devam etti Zeng. "Baygındı ama nefes alıyordu. Gördüğüm adamlardan biri nöbet tutarken diğeri Mu'nun üzerini arıyordu. İlk herif beni görüp üzerime koştu. Beni görmeliydin! Onları fena benzetecektim ama diğer herif ıslık çaldı ve anında toz oldular. Onları takip etmek yerine Mu ile ilgilendim. Onu sırtıma aldım ve bulduğum ilk taksiye bindirdim; şimdi de hastanedeyiz."

"Gelmek üzereyim," dedi Pei. "Şu an nasıl?"

"Doktor hafif bir kafa travması geçirdiğini söyledi. Tamamen iyileşecek. Şimdi uyandı. Doğu kanadında, 417 numaralı odadayız."

Taksi hastaneye varınca Pei dışarı fırladı. Doğu kanadının girişine koşup asansöre atladı. 417 numaralı odaya geldiğinde Mu'yu karyolada istirahat halinde pencereden dışarı bakarken buldu. Zeng yanına oturmuş, antiseptik merhem şişesinden kadının kolundaki berelere merhem sürüyordu. Saçı karmakarışıktı ve gözünün üstündeki kesiğin birkaç dikişe ihtiyacı vardı. Pei'e deli gibi sırıttı.

"Ne âlemdesiniz?" diye sordu Pei.

Odanın iki sakini ona döndü ve Zeng sırıttı.

"Ciddi bir şey yok. O haydutlar, karşılarındakinin akademinin namağlup boks şampiyonu olduğunu bilmiyordu."

Pei ve Mu bakıştı ve gerçeği birbirlerinin gözlerinde gördüler: O "haydutlar" Deng'in adamlarıydı.

Pei daha fazla zaman kaybetmeden, Mu'ya "Yuan Zhibang sana ne verdi?" diye sordu.

"Kim?" Mu bir gözünü kısarak Pei'e baktı.

"Huang Shaoping, Yuan Zhibang! Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama her şeyi açıklayacağım. Tek bir şey söyle! Sana ne verdi?"

Pei konuşurken aceleyle pencereye gitti. Pencereden baktığında hastanenin önünde birkaç genç adamın dikildiğini gördü. Sadece aylaklık ediyor gibi görünseler de Pei onların tavırlarından binanın giriş çıkışlarını kontrol ettiklerini anladı. Deng'in adamları buraya varmıştı bile.

Pei koridora çıkıp Liu Song'u aradı. Durumu olabildiğince hızla anlatarak Mu'nun odasına en kısa zamanda bir güvenlik ekibi göndermesini istedi. SPU memuru derhal onayladı.

Pei odaya döndüğünde Mu'nun ve Zeng'in hâlâ bu ifşayı sindirmeye çalıştıklarını gördü. Başlangıçtaki şüphelerine karşın Mu olayın ciddiyetini anlamış gibiydi. Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı.

"Bana bunu verdi. Bir zarfın içindeydi... Ama bunun anlamı ne?"

Pei kâğıt parçasını aldı. Sadece iki kelime yazıyordu. *Özür dilerim.*

Pei alnını ovalayarak uzun bir nefes verdi.

Özür dilerim.

On sekiz yıl önce, Meng kabloyu bombadan koparmadan birkaç dakika önce, Yuan bu kelimeleri sarf etmişti. Şimdi de Mu'yu Deng ve adamları tarafından kovalanmak üzere yollamadan önce aynısını yapmıştı.

Yuan'ın Deng'i inandırdığı şey düşünülürse elebaşının Mu'nun peşini bırakmasının hiç yolu yoktu. Bu şehirdeki gücüyle

düşmanlarına boyun eğdirmeye tamamen muktedirdi. Mu, onun menzilinden eninde sonunda kaçamayacaktı. Kadın kasedin yerini itiraf edene kadar Deng onu sorgulayacak, büyük ihtimalle işkence bile edecekti. Kaset var olmadığı halde.

Pei'in kafası harıl harıl çalışıyordu. Deng'in nüfuz ağı çok genişti. Mu'yu kurtarmak istiyorsa tek bir seçeneği vardı. Yasayı bertaraf edip Deng'i öldürmeliydi.

Pei, tüm kariyeri boyunca savunduğu her ilkeyi hiçe saymak zorunda kalacaktı.

Yuan ona bir seçim hakkı vermişti.

Ya Mu, ya Deng. Sadece birini kurtarabilirdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

SON KAN

25 EKİM, 17:11
LONGYU BİNASI

Pei lobiye girdiğinde operasyona katılan SPU memurlarının çoktan toplandığını gördü. Han, Deng'i hayatta tutmak için ayrıntılı stratejisini anlatıyordu.

Pei'in geldiğini fark eden Liu Song derhal yanına gidip onu diğerlerinden uzaklaştırdı.

"Gelişme var mı Başkomiser?" diye sordu Liu Song endişeyle. "Şimdiki hamlemiz nedir?"

"Hiç. Yapacak bir şey yok."

"Ne?" Liu'nun gözleri şokla açıldı. "Bu gece için hazırlık yapmamı söyledin. Departmanımın siyasi komiseriyle irtibata geçtim bile; şu anda benden rapor bekliyor. Üst düzeydekilere söyleyeceklerimizi onun sayesinde iletebiliriz."

Pei, yanıtını dikkatle düşündü. "Buna artık gerek yok. Geceyi bir atlatalım, Han ve Yin ile o zaman ilgileniriz." Gruba baktı. "Yin nerede?"

"Han görmediğini söylüyor. Kesinlikle firarda!" Liu sesini fısıltı seviyesine indirdi. "Şimdi harekete geçmezsek onu yakalamak çok daha zor olacak."

Polis memuruna verilecek bir sürü yeni bilgi vardı, ancak şu anda hiçbir şey söyleyemezdi. "Sana doğruyu söyleyeceğim," dedi. "En kısa zamanda Xiong'un ölümüne ilişkin bir açıklama yapacağım. Söz veriyorum. Ama henüz değil."

"Anlaşıldı," dedi Liu soğuk soğuk.

Başkomiser grubu işaret etti. "Diğerlerine katılalım. Şimdilik yapabileceğimiz en iyi şey, başkomiserin mücadele planını dinlemek."

Polis topluluğuna yaklaşırlarken Han nihayet Başkomiser'i fark etti.

"Başkomiser Pei!" diye seslendi Han. "Ne haltlar döndü orada?"

"Huang Shaoping gerçekte Yuan Zhibang," diye asık suratla bilgi verdi Pei. "Artık öldü."

Başkomiser Han'ın nutku tutulmuştu.

"Huang, yani Yuan, on sekiz yıl önceki cinayetlerde kendine Erinyeler diyen kişiydi," diye devam etti Pei. "Fakat Erinyeler'in mirası devam ediyor. Yeni birisi var."

Pei, rehin alma olayından restoranın havaya uçmasına ve sonrasındaki tasfiyeye kadar durumu hızlı hızlı kısaca açıkladı ama başkalarının önünde anlatılması uygun olmayacak ayrıntıları dikkatle atladı. *Xue Dalin*, diye düşündü Pei. *Deng Hua. Mu.*

"Kahretsin," dedi Han. "Son cinayet zincirinden sorumlu yeni bir Erinyeler var... ve kim olduğuna dair hiç fikrimiz yok mu?"

Pei başıyla onayladı. "Sicili bulunmayan biri. Resmi belge yok. Sanki hiç var olmamış gibi."

"Onu bekleyeceğiz," dedi Han dişlerinin arasından. "Erinyeler'in adaletin gerçek anlamını öğrenme zamanı geldi."

"Evet," dedi Pei.

"Şimdi bu operasyona odaklanmalıyız," diye emretti Han. "Sana son bilgileri vereyim Pei."

Han'ın anlattığına göre, Deng şahsi güvenlik ekibinin tamamen kendi fedailerinden oluşmasında ısrar etmişti. Polis ikincil güvenlik işlerini yürütecek, bütün giriş çıkışları kontrol edecekti. Deng 18:30'da Longyu Binası'ndan çıkıp havaalanına gidecekti. Oradan çabucak 20:40 Pekin uçağına binecekti. Han'ın ve

Deng'in üzerinde anlaştığı düzenlemeye göre, binadan önce Lin ve SPU ekibi çıkarak yolun güvenli ve engelsiz olmasını sağlayacaktı. Deng'in alayına Han'ın idaresindeki bir konvoy eşlik edecekti. Havaalanına geldiklerinde polis uçağa biniş prosedürleriyle ilgilenirken Deng, kurşun geçirmez aracında bekleyecekti. Her şey halledildiğinde Deng araçtan inip doğrudan güvenlik kontrol noktasına gidecek, oradan iki kat fedai ve polis koruması eşliğinde giden uçuşlar lobisine girecekti.

Deng'in Pekin uçağına gidiş yolu, dış dünyayla teması en aza indirecek şekilde tasarlanmıştı. Bentley marka arabasına tam bina girişinde binecek, şoförü aracı doğrudan havaalanının yeraltı otoparkına sürecekti. Deng araçtan çıktığında havaalanının VIP girişinde olacaktı. Burada sadece şahsi fedai alayı ve polis koruması altında olmakla kalmayacak, çevredeki bütün sivillerin ona yaklaşması da kısıtlanacaktı.

Operasyonun güvenlik önlemleri çok sıkıydı.

Deng'in mecburen halk içinde olacağı tek kısa zaman aralığı, giden uçuşlar lobisine gireceği zamandı. Polisin bile diğer yolcuları havaalanının bu bölgesine sokmama yetkisi yoktu. Ne var ki, diğer bütün yolcular havaalanı güvenliğinden geçeceğinden hiçbiri lobiye jilet kadar küçük bir şey dahi sokamayacaktı.

Erinyeler becerikli olduğunu kanıtlamış olsa da bu başka bir durumdu. İlave fedai koruması ve tam polis gözetimi altındaki Deng'e asla yaklaşamayacaktı. Giden uçaklar lobisi izole bir alandı. Polis veya Deng'in fedaileri şüpheli bir durumun kokusunu aldığı anda Erinyeler ağa takılmış balık gibi yakalanacaktı.

Deng Hua'nın havaalanı içinde suikasta uğraması kesinlikle imkânsızdı. Yine de Erinyeler'in kanıtladığı bir şey varsa o da imkânsızı başarmadaki tekinsiz becerisiydi.

Herkes görevini biliyordu. Liu'nun SPU ekibi binadan ayrılırken Pei lobide Han ve diğerleriyle beraber bekledi. Pei'in, operasyonun en önemli kısmının neresi olduğuna dair şüphesi yoktu. Erinyeler hamlesini havaalanının içinde yapacaktı.

Pei, Han'a baktığında adamın gerginliğini fark etti. Ekip liderinin şakaklarında damarlar çıkmıştı.

Han da operasyondaki kritik anı bekliyordu. Şimdiye kadar çok şey kaybetmişti; artık geri dönüş yoktu.

Yaptığım küçücük hata, daha büyük bir hataya neden oldu... o da daha büyük bir hataya. Yanlış yola giden ilk adımı bir kere attıktan sonra geri dönüş yoktur.

Vitesteki kan kendisini neredeyse ele veriyordu.

Han on yıl önce bir sonbahar gecesi bu yola nasıl adım attığını düşündü. O zamandan beri bu yolda yürüyordu.

İKİ GECE ÖNCE
POLİS MERKEZİ, KONFERANS ODASI

"Adın ne?"

"Peng Guangfu."

Han Peng'in hayatta olduğunu gördüğü anda yüreği ezildi ve karnına kramp girdi. Erinyeler biliyordu. İkiz Geyik Dağı Parkı davasındaki gerçeği çözmüştü. Diğer videolardaki suçluların her biri öldürülmüştü; sadece Peng'i sağ bırakmıştı. Erinyeler niyetini açıkça anlatıyordu.

Han başını ekrandan çevirme dürtüsüne direndi. Ya Mu veya Pei fark ettiyse? Grupta sezgisi en yüksek olan bu ikisiydi ve psikoloji uzmanlığına sahip Mu'nun bir sorun olduğunu fark etme olasılığı herkesten daha yüksekti.

Kaydın sonunda Erinyeler, Peng'in dilini kesti. "*Size bir fırsat veriyorum,*" dedi siluet. "*Bundan yararlanacağınızı umuyorum.*"

Bu sözlerin Peng'i hedeflediğini düşünmek mantıklıydı... ya da tüm polis departmanını hedef alan başka bir sataşma olabilirdi.

Aynı şekilde, herkes Erinyeler'in adamın katil hakkında bilgi vermesini önlemek için dilini kestiğini varsaymış görünüyordu. Erinyeler'in tehdidinin gerçek anlamını sadece Han biliyordu.

Peng, dili kesik olsa da yazabilirdi. Tim onu sağ kurtarıp merkeze getirirse her şeyi açıklayacağından Han'ın şüphesi yoktu.

Han neler kaybedebileceğini gördü ve keskin içgüdüleriyle Erinyeler'in sunduğu karanlık fırsatı kavradı.

Başkomiser ofisine döndükten birkaç dakika sonra direkt hat-

tı çaldı. Ses, kimliğini saklamaya çalışırcasına sert ve kısıktı. Videolardaki sesle aynıydı. Erinyeler.

"Sırrını ele vermediğim için bana teşekkür etmelisin."

Han kapıyı kilitleyip dinledi.

"Top artık sende. Durumdan nasıl istifade edeceğini bildiğinden eminim.

"Endişelenme, sana yardım edeceğim. Vericinin gösterdiği yere geldiğinizde fırsat kapın açılacak. Uzun sürmeyecek gerçi. Kararlı olmalısın; tereddüt edemezsin, bir saniye bile."

Han dişlerini sıktı. Demek kukla olmak böyle bir şeydi.

"Ne oldu? Dilini kedi mi yuttu? Reddedersen ne olacağını anlatayım. Rezaletin açığa çıkacak. Yüz karası olacaksın. Toplumdışı. Suçlarına karşın, Peng yaşayacak. Dilsiz olacak ama sonuçta o kazanacak. Senin gözden düşüşünü, aşağılık bir mutlulukla izleyecek. Harekete geçmezsen kaderin bu olacak. Tek şansın var. Ya Peng'i öldür ya da suçlarının sonuçlarıyla yaşa. Anlıyor musun?"

Han nefes alamıyordu.

"Talimatlarıma uyarsan Erinyeler'in başka bir kurbanı daha öldürdüğü söylenir. Sen serbest kalırsın, eğer bununla yaşayabileceksen. Ben izliyor olacağım. Başardığın anda diğer bütün kanıtları ortadan kaldıracağım.

"Kurallar böyle. Oynamazsan sonucundan hiç hoşlanmayacaksın."

Arayan kişi, Han tek kelime etmeden kapattı. Edemezdi. Başka çaresi yoktu.

Han'ın İkiz Geyik Dağı Parkı'nda olanları tekrar yaşamadığı tek bir gün geçmiyordu. Hatalar. Sırlar. Suçluluk.

O gece kayalık bahçede Zhou Ming ve Peng Guangfu ile karşı karşıya geldiğinde hisleri alkolün etkisiyle uyuşmuştu. Takibin adrenaliniyle bir parça ayılsa da halen sarhoştu. Ağırkanlıydı ve kovaladığı şahısları izleyebilmek için bir gözünü kapatması gerekiyordu. Han, daha sonra yaşanacaklarda suçlunun kendisi olduğunu içten içe biliyordu.

Hırsızları park yolunun aşağısında ilk kıstıran Han oldu. İki adam bıçaklarını attığında Han gevşeme hatasında bulundu. Zhou Ming belinden silahını çekip Han'ı bacağından vururken tepkisi yavaş olmuştu. Han ateşe derhal karşılık verdiyse de nişan alışı tehlikeliydi.

Zou Xu sol taraflarında bir kayanın arkasından önlerine atladı. Nişancıyı tuttu. Aynı anda Han, silahını Zhou Ming'e doğrultup tetiği çekti.

Zuo Xu oracıkta düştü. Han'ın mermisi göğsünü delmişti.

Han'ın ortağı son nefesinde Zhou Ming'i yere çekip silahını kaptı. Peng Guangfu kıyımdan kaçtı.

Bacağındaki yaradan dolayı topallayan Han yaklaştı. Zou Xu ölürken silahını Zhou Ming'e doğrulttu. Cılız bir nefes veren polis memuru cansız düştü. Karanlık duygular yumağı Han'ı sardı. Ölen ortağına bakarak gece göğüne doğru feryat etti.

Zhou Ming kayanın yanına sinmiş, aman dileyip duruyordu. Silahını düşürmüştü ve tam teslimiyetle ellerini kaldırmıştı. Ancak Han öfke doluydu. Silahının namlusunu adamın göğsüne dayayıp tetiği çekti.

Zhou Ming'in kanı Han'ın yüzüne fışkırdı ve polis memurunun kafası açılmaya başladı.

Hatalar yapmıştı. Bir karar vermek zorundaydı.

Olay yerinde üç mermi kovanı vardı. Kendisi iki mermiyle ortağı Zou Xu'yu ve suçlu Zhou Ming'i öldürmüştü. Zhou'nun ateşlediği mermi Han'ı yaralamıştı. Bu maddi kanıt, polisin az önceki kaosun ardındaki gerçeği tahmin etmesi için yeterliydi.

Bunu değiştirmesi gerekiyordu.

Kendi yarasından güç alan Han, Zou'nun cesedinde öldürücü mermiyi aradı. Hemen buldu; mermi, ortağının göğsünden geçmişti ve tam kaburgasının altında sırtından çıkmıştı. Han mermiyi çekip aldı ve cebine koydu.

Çatışmanın fark edilmemesi imkânszdı. Birkaç dakika içinde parkın girişinde sirenler duyuldu. Polisler olay yerine koştuğunda Han, ortağının cesedindeki mermiyi Zhou Ming'i öldüren mermiyi bulduğu yere koymuştu. Memurlar onu sorgularken yaşadığı şok gerçekti. Ama zihni hızla çalışıyordu. Sorgulama için merke-

ze dönerlerken hareketlerinin kanıtlarını örtbas edecek bir plan hazırladı. Kolay olmayacaktı. Fakat gerçek ortaya çıkarsa işler daha da kötüleşirdi.

Sonraki birkaç günde Han tarihi baştan yazdı. Gerçekte ortağını kimin vurduğunu ve bir suçluyu kimin acımasızca infaz ettiğini tek bilen kendisiydi. Tek kişi, Peng hariç.

İkiz Geyik Dağı Parkı'ndaki çatışmaya dair yazılar medyayı günlerce meşgul etti. Chengdu kriminal polis departmanı Han'a üstün hizmeti dolayısıyla bir madalya ve nihayetinde Zou Xu ile uzun süre uğruna yarıştıkları terfiyi verdi.

Han Hao bir kahramandı.

Han'ın kalbindeki acı hiç dinmemişti. Zou Xu'nun yere düştüğü anı ve Zhou Ming'in yakın mesafeden vurduğunda yüzünü boyayan sıcak kanının verdiği hissi her gün yeniden yaşıyordu.

Bunları tamamen unutması gerekiyordu. Gerçeği saptırmaya karar verdiğinde geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmişti. Peng Guangfu için vahşi bir insan avı başlattı; adamı yakalayıp adalete teslim etmenin yanı sıra, o gece İkiz Geyik Dağı Parkı'nda gerçekte ne olduğunu bilen tek diğer kişiyi bir kurşunla susturmak için.

Bütün çabalarına karşın Peng'i asla bulamadı ve Han'ın amirleri ona kişisel intikam avını bırakmasını emretti. Avı sonlandırmaktan başka çaresi yoktu. O günden itibaren Peng'in asla polisin eline düşmeyeceğine ve utanç dolu sırrının sonsuza dek gömülü kalacağına dair gizli bir umut besledi.

Ne var ki, Erinyeler Han'ın geçmişteki suçlarının gömülü ve cezasız kalmasına hazır değildi.

---

25 Ekim'in ilk saatlerinde, Peng Guangfu kurban edilecek bir hayvan gibi maden duvarına zincirlenmişken Han yapması gerekeni yaptı.

Erinyeler'in planı dört memurdan üçünü Peng'in yanından (suçlu iskeleye kelepçeliydi) üç ayrı tünele çekmişti. Xiong, Han'ın onlarla beraber gitmesi emrine uysaydı mükemmel olacaktı. Ama SPU başkomiseri reddetti.

Bu, en kötü durum senaryosuydu. Ancak Han bunu bekliyordu ve hazırlıklıydı.

Kaderinin tohumlarını çok önceden ekmişti.

Birinci adımı daima ikincisi izler.

Han bir silah arkadaşını öldürmek zorundaydı. Fakat bu seferki kaza değildi. Xiong'a doğru yürüyüp usturasını düzgünce adamın boğazından geçirdi. Etine fışkıran kan, bileğinden aşağı aktı. Ardından Peng'in kanı aktı. Bu hisse giderek aşina oluyordu.

Xiong yere çöktü ama yaralarına yenilmeyi reddetti. Boğazındaki derin kesik tek bir hece bile çıkarmasına engel oluyordu. Konuşma yetisinden yoksun halde, sadece öfke ve ihanet hisleriyle Han'a bakakaldı.

Han cesaretini yitirdi. Bunun gerekli olduğunu kendine ne kadar telkin etse de işi bitiremedi. Cehennemden kaçar veya ona doğru koşar gibi tünelin derinliklerine daldı.

Xiong'un son bakışı Han'ın iliklerine kadar işlemişti. Tünelde trans halinde sendeleyerek koştu. Yin ortaya çıktığında Han onu önce tanımadı. Kendisine doğru koşan siluete içgüdüyle saldırdı; bu sayede Xiong'un kanını, vites kolunda belirecek olan kanı, kendi elinden Yin'in eline geçirdi.

Xiong'u aceleyle hastaneye getirdiklerinde, Yin binanın floresan ışığında elindeki kanı fark etti. Zihni dehşet verici gerçeğe yaklaştı. Bu, inanmaya cesaret edemediği bir varsayım olsa da başka bir açıklama bulamıyordu.

Yin kuşkusunu zihninin derinliklerine gömdü. Han onun sadece şefi değildi; akıl hocası ve kahramanıydı da. İdolünün gözleri önünde ufalandığını görmek, Yin'in kaldıramayacağı kadar ağırdı. Korkunç hakikatle yüzleştiğinde ondan saklanmaktan başka çare göremedi.

Fakat Liu, sonraki toplantıda konuyu deşmekte ısrarlıydı.

Han, vitese kanı kendisinin bulaştırdığını söyleyerek mazaretini açıkladı, Yin hâlâ suskundu. Han buna şaşırmamıştı. Üç yıl önce Yin'i bir soyguncunun bıçağının önünden çekmişti. Genç polis o zamandan beri kendisine ikinci bir baba gözüyle bakıyordu. Ama Han sessiz kalamadı. Yin'e hakikati anlatmalıydı.

Han, ofisinde Yin'e her şeyi anlattı. İkiz Geyik Dağı Parkı'n-

daki pis cinayetlerden Erinyeler'in tehdit telefonuna kadar. Yin, Han'a sadakati nedeniyle onun sırrını saklamayı kabul etti. Ne var ki, Han'ın bir kez daha Erinyeler'e alet olmaması için soruşturma ekibi liderliğinden derhal ayrılmasını istedi.

Han bunu yapmaya kararlıydı. Ancak Erinyeler onu o kadar çabuk salmayacaktı.

Tim Deng Hua'nın ölüm ilanını görüşmek üzere toplanmadan iki saat önce, Han ofisinde bir telefon daha aldı.

"İyi iş çıkardın Han. Maden videosunu tekrar izliyorum. Epey merak uyandırıcı. Polis öldürmeye yönelik doğal bir yeteneğe sahipsin! Ama oyun henüz bitmedi Başkomiser. Senin için bir işim daha var. Onu tamamladığında videoyu sileceğim.

"Deng Hua havaalanında fedaileriyle çevrili olacak. Kimse yakalanmadan ona yaklaşamayacak. Endişelenme. Sence bir başkomiserden herkesin gözünün önünde birini öldürmesini isteyebilir miyim?

"Bu gece giden uçuşlar lobisinde olacağım. Hazır olduğumda sana söylediğim yerde bir şaşırtma eyleminde bulunacaksın. Senin için çocuk oyuncağı. Kimse şüphelenmeyecek.

"Tek yapmanı istediğim bu. Zamanı geldiğinde cep telefonuna mesaj göndereceğim.

"Oyun bittiğinde videoyu yok edeceğim. Sözümü tuttuğumu bilirsin."

Her cümleyle Han'ın sinirleri biraz daha bozuluyordu. Öfkeden köpürüyordu. On yıl önce o hatayı yaptığı için kendine öfkeliydi. Şu anki çaresizliğine öfkeliydi. Erinyeler'i reddedecek pozisyonda değildi ve bunu ikisi de biliyordu.

Ne var ki Han, Erinyeler kadar hilekâr bir düşmanın sözüne kanacak kadar saf değildi. Oyunda kalacak ve buna bir son verecekti. Kendisinin de bir planı vardı.

Ofisinde o günkü operasyona hazırlanırken Yin'e "Ben gidiyorum," dedi.

"Hayır Başkomiserim. Gidemezsin."

"Gidiyorum ve bu son kararımdır!"

"Ne yapıyorsunuz Başkomiserim? Bu bir son bulmalı." Yin, başkomiserinin bu yolda daha fazla yürümesini durdurmaya inat ederek onu gömleğinden kavradı.

Han'ın yüzü öfkeyle çarpıldı. Yardımcısına yumruk attı.

İlk yumruğu diğer yumruklar izledi. Daha deneyimli olan Han, genç memurun şakağına indirdiği bir darbeyle onu bayıltıp etkisiz hâle getirdi.

Han, önünde şimdi tek bir seçenek görüyordu: Yin'i soyunma odasına kilitlemek ve o kendine geldiğinde her şeyin bittiğini ummak. Bu gece başarılı olursam, dedi Han kendi kendine, sonunda her şey yine de tatlıya bağlanabilir.

---

25 EKİM, 18:30
LONGYU BİNASI

Şirket patronu Deng Hua, imparatorluğunun kaleyi andıran merkezinde, son derece huzursuz bir ruh halindeydi.

On sekiz yıl önceki davanın bu kadar can sıkıcı bir iz bırakacağını tahmin etmemişti. *Kim bu ölen sakat?* diye düşündü. *Yirmi yıl önceki cinayetlerle ne bağlantısı var?*

Bai Feifei'e yakın mıydı? Narkotik baskını hakkında başka nasıl bilgi sahibi olabilirdi?

Xue Dalin ve Yuan Zhibang, kızın ölümünün intikamını almak için mi katledilmişti?

Adam o iki memura neler anlattı?

Ne haltlar dönüyor?!

Sorular Deng'i rahat bırakmıyordu. Fakat cevapların bir önemi yoktu.

Önemli olan, adamın ölmüş olmasıydı.

Deng ofisindeyken adamlarından Yeşim Bahçesi restoranındaki bombanın patladığı ve sakat adamın öldüğü haberini almıştı. Elbette Deng bombanın patlamamasına karşı da önlemler almıştı. Olay yerindeki bazı memurları ayarlamıştı, böylece adam ister teslim olmak ister kaçmak için yüzünü gösterecek olursa, bir keskin nişancı kurşunuyla hayata veda edecekti.

Her şeye karşın, Deng yıllar önce Emniyet Müdür Yardımcısı Xue Dalin'i öldürdüğü için Erinyeler'e minnet borçlu olduğu ironisinden hoşlanmıştı. O yozlaşmış piç kendisine çok şey öğretmişti ama aşırı tamahkâr hale gelmişti.

Deng'i Xue'den daha iyi anlayan yoktu. Xue, Deng'i nezarethaneden alıp muhbir olarak yetiştirmeye başladığında, aslında vahşi bir hayvanla boy ölçüşüyordu. Deng'in toy fakat ölümcül içgüdüleri, Xue'ye bunca övgü getiren narkotik operasyonu sırasında Liu Hong'un aleyhine dönmesiyle ortaya çıkmıştı. Xue bir fırsat görmüştü. Bir kurda, kontrol edebileceği yabani bir hayvana ihtiyacı vardı. Böylece elini tetikte tutmuş ve Deng'in yaşamasına izin vermişti. Beraber çalıştıkları sürece Xue, genç Deng'in boynundaki tasmayı sımsıkı tutmuştu.

Ardından Erinyeler Xue'yi öldürmüş ve Deng Yulong asla başka bir efendiye boyun eğmemek üzere boşlukta kaybolmuştu. Güçlü işadamı Deng Hua olarak yeniden ortaya çıkmış ve kendi tasarladığı geleceği biçimlendirmeye başlamıştı.

Hayatta kalan son kişi olan Deng, eyaletin yeniden dirilen uyuşturucu kaçakçılığı endüstrisini çabucak eline geçirdi. Muhbirlik kariyeri boyunca polislerin alışkanlıkları üzerinde uzmanlaşmıştı ve geniş bağlantılar kurmuştu. Bu avantajlar sayesinde, soruşturmalardan ve hukuki yaptırımlardan kaçınmak için dikkatli planlama ve uygulama yeterli oldu.

Deng muazzam bir sermaye topladıysa da yürüttüğü işin sonuçlarının bilincindeydi. Narkotik kaçakçılığı en iyi ihtimalle kısa vadeli bir girişimdi. Polisin bir sonraki baskın döneminde bu sektörden çekilmişti bile. Bu durum o sırada ortaklarını ne kadar şaşırtsa da Çin polis gücü ülke çapında uyuşturucu karşıtı seferberliğe giriştiğinde ve narkotik ekipleri uyuşturucu satıcılarını yüzer yüzer tutuklamaya başladığında şüpheleri dağılmıştı. Deng'in imparatorluğu dizginlenmeden büyümeye devam ediyordu.

Çin ekonomisi 1990'larda canlanırken Deng, eğlence ve tüketici endüstrilerine yatırım yapmaya başladı. Kanunun her iki tarafındaki eli uzun bağlantılarının yardımıyla her geçen gün işleri büyüdü. Daha sonra tüm eyaletin en lüks eğlence kompleksinin

inşasını denetledi ve yeni genel merkezi sayesinde hem nüfuzunu hem de siyasi bağlantılarını kuvvetlendirdi.

Deng'in ticaret, suç, hatta hükümet çevrelerindeki ünü arttı. Sosyalleşmede kimse ondan daha cana yakın değildi. Meydan okumalarda kimse ondan daha yırtıcı değildi. Nüfuzu arttıkça düşmanları da arttı.

Pei'e dediği gibi, sayılmayacak kadar çok kişi onun ölmesini istiyordu. Erinyeler'in gönderdiği yazılı ölüm tehdidi karşısında kılı bile kıpırdamamıştı. Yanında Hua Birader ve arkasını kollayan polisler varken Deng'in içi son derece rahattı.

Tüm yaşamı ölüm tehditlerinin gölgesinde geçmişti: Bu seferkinin ne farkı vardı?

Deng söz konusu kadın psikolog konusunda ne yapacağına karar vermekle daha fazla ilgileniyordu. O bant kaydı sahiden elindeyse Deng'in başı büyük dertteydi.

Bundan daha kötü fırtınalar atlattım, diye düşündü. *Bütün bu başarılarımın ardından, on sekiz yıl önceki küçük bir sorun hiçbir surette beni mahvedemez. Ben dokunulmazım. Kimse imparatorluğumu yok edemeyecek.*

Gerçi kıza yazık olacak. Onda gerçekten takdire değer bir şeyler vardı...

Kapıya vuruldu.

"Gir," dedi Deng.

Sheng içeri girdi. Deng'e doğrudan bakamıyordu. Bu bir soruna işaretti.

"Efendim, Mu'nun ardından gönderdiğimiz iki adam..."

"Kaydı bulabildiler mi?"

Sheng nihayet Deng ile göz teması kurdu. "Birtakım... güçlükler çıktı."

Güvenli ofisinden çıkan Deng'in havaalanına gidiş saati gelmişti.

Başkomiser Han, Longyu Binası'nın lobisinde bekliyordu. Emir vermesiyle beraber polisler harekete geçerek çevreyi yetkisiz

personelden temizledi. Deng'in şoförü Bentley'i girişin önündeki konuk karşılama platformuna getirdi. Liu'nun SPU ekibi, operasyonun diğer elemanları ile koordine hareket ederek platformun çevresinde nöbet tuttu.

Binanın kapısından bir düzine siyah üniformalı fedai senkronize adımlarla çıktı. Aynı kalıptan dökülmüşçesine hepsi uzun boyluydu ve siyah güneş gözlükleri takıyorlardı.

Fedailer iki sıra halinde dizilerek binadan Deng'in aracına kadar güvenli bir geçit oluşturdu. Deng, elemanları yerlerini aldıktan sonra lobiye girdi. Yanında üç adamdan oluşan bir maiyet vardı: iki fedai ve güvenilir yardımcısı.

Hua Birader Deng'in yanında kalmıştı, adımlarını onunkilere uyduruyordu. Bentley'e yaklaşırlarken adımlarını hızlandırıp Deng'e kapıyı açtı. Deng, içinde bulunduğu koşullara karşın emin bir rahatlıkla hareket ediyordu, görünüşte kesinlikle sakindi. Bu, işin olağan haliydi. Ya da öyle görünüyordu.

Diğer memurlardan ayrı duran Pei, olan biteni yakın bir noktadan izliyordu. Başkomiser Han ve Peng Guangfu arasında yerine oturmayan bir parça vardı. Bütün ayrıntıları çözememişti ama bildikleri bile yeterince rahatsız ediciydi.

İkiz Geyik Dağı Parkı polis cinayeti dosyalarındaki balistik raporunu incelediğinde Han'ın ortağını öldüren mermide belirgin aşınma izleri olduğunu öğrenmişti. Fakat mermi Zou Xu'nun göğsüne girdiğinde hızı epey azalmış olmalıydı, yani sırtından çıkmasına karşın ucu arkasındaki kayaya görünüşteki hızda çarpamazdı. Çıkan sonuç inkâr edilemezdi: Mermi kanıtıyla oynanmıştı.

Pei birkaç varsayım geliştirmişti, ancak bunları henüz açıklayamazdı. Bunu yapması, Chengdu kriminal polis gücünün bir başkomiseri ve 4/18 Timi'nin liderine meydan okumanın yanı sıra, Chengdu'nun tüm emniyet sisteminin otoritesini sorgulama anlamına da gelecekti.

Xiong Yuan'ın öldürülmesindeki olgular yeterince açık görünüyordu: Erinyeler'in tuzağına düşmüştü. Fakat Han'ın İkiz Geyik Dağı Parkı cinayeti kanıtlarıyla oynadığının açığa çıkmasıyla ve Peng Guangfu'nun da madende bulunmasıyla beraber Pei

başka bir resim görmüştü. Xiong'un dövüş becerisi meşhurdu ve boynundaki yara saldırganının kesinlikle ön taraftan yaklaştığını gösteriyordu. Pei, SPU başkomiseri Xiong'un katilinin, onun asla kendini savunmayı aklından geçirmeyeceği biri olduğuna artık emindi. Bir müttefik.

Liu Song, Yin'den şüphelenmişti. Ne var ki Pei, Yin için inandırıcı bir saik bulamayarak gözünü Han'a çevirdi. İkiz Geyik Dağı Parkı'nda çok kötü bir şey olduğu konusunda haklıysa Han, Peng Guangfu'nun sağ kalmaması için her şeyi yapabilirdi.

Pei, korkularını resmî olarak soruşturmak için Han'ın amirlerinden onay almak zorundaydı. Bu hamlenin, Erinyeler'i mat edip onun gerçekleştirmeye hazırlandığı planı sekteye uğratırken polise de katilin ayağını kaydırma fırsatı vereceğine emindi.

Ancak Erinyeler çok çabuk hareket etmiş, Pei'i büyük bir ikilem içinde bırakmıştı. Pei Erinyeler'i durdurursa Deng yaşayacak ama Mu muhtemelen ölecekti. Mu'yu kurtarmak isterse tek yol, Erinyeler'in yolundan çekilmek ve Deng Hua'yı ölüme terk etmekti.

Ya Deng ya Mu.

Pei, Deng'in Bentley'e binmesini izledi. Ardından Erinyeler'in planının ana figürü olan başkomiserin yakında durduğunu gözlemledi.

Bentley'nin motoru hırıltıyla çalıştı. Deng'in fedaileri kendi araçlarına binip lüks aracı önden ve arkadan gözetim altında tutan koruyucu bir falanj oluşturdular. Han ve polisleri, oluşumun önünde ve arkasında bekleyen iki polis SUV'sine bindi.

Gece bastırmıştı. Şehir sokakları ışıl ışıldı ve kaldırımlar yayalarla doluydu. Hareket zamanı gelmişti.

Chengdu Shuangliu Uluslararası Havaalanı'na 19:17'de ulaştılar. Liu ve SPU memurları onları karşılamaya hazırlanıyordu. Deng'in sürücüsü yeraltı garajından geçti ve havaalanının operasyon sırasında özel kullanım için boşaltılan VIP girişine doğru devam etti. Bütün fedailer ve emniyet personeli yerlerini aldığında Hua, aracın ön koltuğundan inerek Deng'in kapısını açtı.

Deng limuzinden çıkmadan önce fötr şapka, yüz maskesi ve güneş gözlüğü takmıştı. Kaldırıma ayak bastığında tepeden tırnağa gizlenmişti.

Pei polis SUV'sinden inerken bu gösteri karşısında dişlerini gıcırdattı. Deng'in ihtişamlı girişinde dikkat çekmeyen hiçbir şey yoktu.

Hua Birader Deng'in yanında kalırken siyah üniformalı fedailer etraflarına toplandı. Polisler yolu açarak potansiyel tehditlere karşı tetikte olmaktan sorumluydu. Deng kendisi için özel açılmış yeşil yoldan, havaalanının gidiş lobisine götüren güvenlik kontrol noktasına doğru ilerledi. Grubu yönlendiren polisler havaalanı güvenliğine kimliklerini gösterdi ve tümü odaya alındı.

Üstlerinden emirlerini almış olan havaalanı polisi tali şubesinin şefi, Deng Hua'nın güvenlik planlarına yardımlarını sunmak üzere bizzat orada bulunuyordu. Deng ile maiyeti kontrol noktasından geçtikten sonra havaalanı polisi şefi Han'a yaklaştı. "Başkomiser, siz ve adamlarınızın içi rahat olsun. Dünyada bu lobiden daha güvenli bir yer bulamazsınız. Bu havaalanının tarihinde tek bir ağır suç işlenmemiştir."

Saat 19:35'ti ve Deng'in Pekin uçağı zamanında kalkacaktı. Deng bir saat içinde uçağa binebilirdi. Havaalanı personeli yolcu konşimentosunu Zeng'in Erinyeler profiline uyanlar listesiyle karşılaştırmıştı ama hiçbir şüpheli hedef, ne son dakika bilet alımı ne de çalıntı kimliklerle bağlantılı isim yoktu. Pekin'e vardığında önemli bir politikacının arabası Deng'i almak üzere bekleyecekti. Başkentteki güvenliği hükümet güvencesindeydi.

Deng lobide geniş bir koltuk bulup oturunca fedaileri etrafına toplandı. Gizlilikten çok uzaktılar ve diğer yolcuların bakışlarını üzerlerine çekiyorlardı.

Başkomiser Han, memurlarını getirip terminal boyunca eşit aralıklarla yerleştirdi. Erinyeler'in tehditlerine dayanarak suikast teşebbüsünün lobide meydana geleceğini düşünüyordu. Güvenlik ekibi geçilemez olursa Erinyeler, Han'a ulaşarak Deng'e yolunu açmasını istemek zorunda kalacaktı.

Han'ın umudu bu yöndeydi. Erinyeler için hazırdı.

Bu arada Pei, gözünü ne Han'dan ne de Deng Hua'dan ayırıyordu. Erinyeler'in hedefi olan Deng, Pei'in katili yakalaması için en iyi fırsattı. Pei, Han'ın da bu rauntta Erinyeler'in bir piyonu olduğuna karar verdiğinden, Deng güvenle uçağa binip uçak ha-

valanana kadar başkomiseri herhangi bir anormal harekete karşı yakından izlemeye karar verdi.

Pei, kararını vermişti. Sonrasında içinin rahat edebileceğini umduğu bir karar. Erinyeler'in Deng'e düzenleyeceği suikastın başarılı olmasına izin verirse Mu güvende olabilirdi. Ardından bu fırsattan yararlanarak hem Erinyeler'i hem de Başkomiser Han'ı adalete teslim edebilirdi.

Pei, Han gibi, dikkatle lobiyi tarıyordu. Deng bile aynısını yapıyordu. Tümü aynı hedefi arıyordu: Erinyeler.

Erinyeler, Deng ve fedaileriyle beraber giren polisleri izledi. Başkomiser Han Hao havaalanının lobisinde endişeyle etrafına bakınırken dudakları büküldü. Telefonuna bakmaksızın önceden hazırladığı mesajı gönderdi.

"Buradayım. Zamanı geldi."

Birkaç saniye sonra Başkomiser Han, cep telefonunun titreştiğini hissetti ve onu cebinden gizlice çıkarıp ekranına baktı.

Sol gözü seğirdi ve tüm terminali gözleriyle taradı. Hedefini kesinkes saptayamadıysa da birkaç aday bulmuştu.

Tuvaletten az önce çıkan adam dikkatini oturacak bir yer bulmaya çevirmeden önce Han'ın olduğu yöne bakmıştı.

Elinde gazete vardı ama sayfaları hızlı hızlı çeviriyordu. Dikkatinin başka yerde olduğu belliydi.

Lobinin ticari hizmetler alanında bilgisayar terminalini kullanan bir adam vardı. Takım elbise ve deri ayakkabılarıyla memura benziyordu. Ama neden içeride güneş gözlüğü takıyordu?

Sonra terminal penceresinin diğer tarafında duran temizlikçi vardı. Han bir süredir onun yeri süpürmesini seyrediyordu. Camdaki yansımadan lobiyi izliyor olabilir miydi?

Han, ne kadar istese de memurlarına bu kişileri sorgulamalarını emredemezdi. Erinyeler polisin eline düşmemeliydi. Han gözlem yaparken durumu hızlı hızlı ve sessiz sessiz analiz ettiğiyle kalıyordu.

Aynı anda, başka biri daha Han'ı gözetliyordu.

Han'ın gözü tekrar seğirdi; elindeki telefon titremişti.

"Deng'in on metre güneyinde iki memur var. Onları başka yere gönder."

Han derin bir nefes aldı. Ekibinin iki elemanını gördü. Erinyeler neden onların gitmesini istiyordu? Onların yakınında mıydı, yoksa suikast teşebbüsünü o yönden mi gerçekleştirecekti?

Kaybedecek zamanı yoktu; Erinyeler'e emirlerine harfiyen uyduğunu göstermeliydi.

Hemen iki memura yöneldi.

"İkiniz terminaldeki adamı kontrol edin. Takım elbisesi ve güneş gözlüğü var."

İki memur uzaklaştığında Han onlardan boşalan yere geçti. Birkaç dakika sonra yeni bir mesaj geldi.

"Çok güzel. Hamlemi yaptığımda beni durdurmaya çalışma."

Burada, diye düşündü dişlerini gıcırdatan başkomiser. *Ama nerede?*

Telefonu tekrar titreşti.

"Fedailerin arasındayım, kırmızı gömlek giyen benim."

Elbette. Erinyeler Deng'in kişisel maiyetine çoktan sızmıştı. Fedailerle aynı siyah üniformaya ve güneş gözlüklerine bürünmüştü ama son mesajı, önceki kıyafetini tümüyle çıkarmaya zaman bulamadığını gösteriyordu. Diğerleri üniformalarının içine beyaz gömlek giyerken o kırmızı gömlek giyiyordu...

Han'ın bütün tüyleri diken diken oldu. Erinyeler'den sadece birkaç adım uzaktaydı. Fedailerin siyah üniformalarının kollarını inceledi. Her adamın üniformasının içindeki gömlek bilekten görünüyordu. Her biri beyaz gömlek giyiyordu, biri hariç.

Kırmızı gömlekli adam tam Hua Birader'in yanında, Deng'in az ötesindeydi. Kıyafetindeki uyumsuzluk bir yana, duruşu da diğer fedailerden farklıydı. Fedailerin gözleri dışarı odaklanmıştı, olağan dışı herhangi bir harekete yönelik dikkatle etrafı tarıyorlardı. Diğerlerinin aksine, bu adamın başı eğik ve yana dönüktü, yakındaki insanların bakışlarından kaçınmaya çalışıyor gibiydi.

Han'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Adam onu fark etmemişti. Telefonuna gönderilen son mesaja geçti.

Emin olmalıydı.

Mesajı cevaplaması, polise soruşturmada sürülecek bir iz verirdi. Numarayı aramak ise ayrı konuydu ve izinin sürülmesi zordu. Kendi kaynaklarını kullanarak çağrı kaydını sildirebilirdi.

Erinyeler ölmeliydi. Diğer sorunlar çözülürdü. Suça kanıt teşkil eden parçaları ortadan kaldırabilirdi. Kendisinden şüphe edilse bile masumiyet iddiası sarsılmazdı.

Erinyeler ve kendi kâbusu nihayet yok olacaktı.

Han tek bir nedenle işbirliği numarası yapıyordu: imkân bulduğu anda mermiyi adamın kaşlarının arasına sıkmak için.

Sonunda, katil gözünün önündeydi. Ancak harekete geçmeden önce bütün şüphelerinden arınmalıydı.

Han *Arama* tuşuna bastı.

Çağrı gönderildi. Kırmızı gömlekli adam elini cebine soktu ve bir cep telefonu çıkardı. Bir saniye sonra bir tuşa basıp cihazı cebine geri koydu.

Han'ın telefonundaki zil sesi kesildi. Tanıdık bir bant kaydı çalmaya başladı.

"Üzgünüm. Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor..."

Erinyeler nihayet bir hata yapmıştı.

Han'ın saniyeler içinde harekete geçmesi gerekiyordu, tereddüt etme seçeneği yoktu. Fedailer korunaklı yüzlerinde şüpheyle Han'ın yaklaşmasını izledi. Hua Birader başını Han'a çevirdi. "Bir sorun mu var Başkomiser Han?"

Erinyeler, diğerlerinin aksine, boynunun etrafındaki ilmeğin daraldığını hissetmiş gibi öbür tarafa döndü. Han kararlıydı. Sağ elini kaldırıp yarı otomatik silahının namlusunu adama doğrulttu.

Silah sesi, lobide küçük patlamanın gücüyle çınladı. Han sadece bir buçuk metre mesafeden ateş etmişti. Mermi, katilin sol kulağının hemen üstünden kafasının yan tarafına girdi. Erinyeler hareketsiz halde yere düştü.

Silah sesi terminaldeki bütün sesleri emdi. İnsanlar ancak bir dakika sonra tepki verebildi. Sessizlik çığlıklara dönüştü.

Hua, Han'ın üzerine vahşice atılıp onu yere yapıştırdı. Her iki elini polisin silahı üzerine bastırdı. Birkaç fedai, ölen adamın çevresinde şaşkın şaşkın toplanırken diğerleri Han'ı etkisiz hâle getirmeye koştu.

Polis de harekete geçti. Az önce ne yaşandığından emin değillerdi ama eğitimleri öne çıktı ve bu kaosu kontrol altına almaya çalıştılar. Teker teker silahlarını çekip hâlâ Başkomiser Han'ın üstünde oturan Hua'ya nişan aldılar.

"Silahını bırak!"

"Derhal ayağa kalk!"

"Bırak beni!" diye kükredi Han. "O, Erinyeler! Katili vurdum!"

İki polis öne atılarak başkomiserle vahşice mücadele etmekte olan Hua'yı geri çektiler.

Deng Hua nihayet oturduğu yerden kalktı. Sarsılmış halde güneş gözlüğünü ve yüz maskesini çıkardı. Gözleri Han'dan yerde kan gölü içinde yatan adama gitti. Yüzüne şok ve sersemlik geldi.

Pei öne atıldı. Han'ın bir arama yaptığını görünce şüphelenmişti ama asla başkomiserin böyle bir şey yapmayı planladığını hayal edemezdi. Her şey, Han'ı zamanında durduramayacağı kadar çabucak olup bitmişti. Güneş gözlüğü ile maskesini çıkarmış olan adama baktığında yüreği ezildi.

Bu, Deng Hua değildi.

Fedailerden ikisi, vurulmuş halde hareketsiz yatan adamı yüz üstü çevirmişti. Adamın güneş gözlüğünü çıkardılar. Fedailerin gözleri görünmese de yüz hatlarındaki dehşet açıktı. Han'ın vurduğu adam son nefesini vermişti, yine de acımasız gözleri her zamanki kendinden emin, ağırbaşlı ifadelerini koruyordu.

Han, Deng Hua'yı öldürmüştü.

Hua Birader kendini kaybetti. Ümitsizliği ve öfkesi, sözlerini güçlükle anlaşılabilen çığlıklara çevirdi. "Han, seni piç! Seni geberteceğim!"

İki iri kıyım memurun var güçleriyle tuttuğu Hua Birader, onların ellerinden kurtulup kuduz bir hayvan gibi Han'a saldırdı. Yumruğu belli belirsiz bir şekildi ve Han'ın başının yan tarafıyla buluşurken sert bir *çat* sesiyle indi. Başkomiser geriye doğru sendeleyip başını iki yana salladı. Bir memur Han'ı tutup yere yapıştırdı.

"Kendini topla!" diye bağırdı Pei Hua'ya. "Bu kadar karmaşa sana yetmedi mi?" Arkasına dönüp etrafındaki memurlara seslendi. "Bütün giriş çıkışları kapatın. Kimse terminali terk etmeyecek! Liu, Başkomiser Han kıpırdayacak olursa vur onu!"

Birkaç polis soru sorarcasına Pei'e ve ardından yerde etkisiz halde yatan Han'a baktı. Komuta zincirindeki bu yeni değişikliği anlamamış gibiydiler. Liu, yanındaki SPU memurlarına işaret ederek "Adamı duydunuz," diye bağırdı. "Başkomiseri tutuklayın!"

Han, Deng Hua'nın cansız gözlerine baktı. Kaybetmişti. Erinyeler'in entrikasına kapılmıştı. Katil iplerini çekerken kendi silahıyla Deng'i vurmuştu.

Han silahını yere bıraktı. Bir SPU memuru onun kollarını geriye büktüğünde karşı koymadı. Liu yaklaşıp onu kelepçelediğinde başkomiser ancak sersem sersem gülümseyebildi.

Diğer memurlar afallayarak sessiz sessiz birbirlerine baktı.

"Neye bakıyorsunuz?" dedi Han. "Başkomiser Pei'in emirlerini yerine getirin!" Yenilmişti. Buna şüphesi yoktu ama Erinyeler'in kaçmasına izin veremezdi. Belki de Erinyeler'in yakalanması kendi yıkımından bir şeyler kurtarabilirdi. Kalan tek umudu, Longzhoulu başkomiserin Han'ın yapamadığını yapabilmesiydi.

SPU ekibi, terminalin bütün giriş ve çıkışlarını hızla mühürleyerek havaalanının yarısını kapattı. Polisler etrafta koşturuyor, bir tür düzen sağlamaya çalışıyor ve cinayet alanını kordona alıyordu.

"Nerede o?" diye sordu Pei.

Yüzünü buruşturan Han omuz silkti ve başını iki yana salladı.

Pei, "Nerede o?" diye tekrarlayarak Han'ı tokatladı. "Birkaç dakika önce onunla irtibattaydın. Yakınlarda olmalı. Hangi cehennemde?"

Han'ın gözleri, yaşadığı aydınlanmayla aniden açıldı. *Erinyeler benimle temas kurduğunda terminalde neler olduğunu kesinlikle biliyordu. Yakınlarda olmalı!*

Umutsuz bir amaçla canlanan Han çevresine bakındı. Birkaç saniyede hedefini buldu.

"Orada!" deyip çenesiyle gösterdi.

Pei, Hua ve Liu, Han'ın bakışlarını takip etti.

Daha önce zemin katta lobi penceresinin dışını süpüren temizlikçi şimdi üst kattaki bir pencereyi yıkıyordu. Terminalin içinde gelişen her şeyi sakince izliyor gibiydi. Dışarıdaki asfalt pist üzerinde ilerleyen uçaklardan birinin ışığı doğrudan adamın arkasından parlıyor; şiddetli ışık onun yüzünü görmelerini engel-

liyordu... ama siluet, garip ölçüde güçlü bir kişiliği ortaya çıkarıyordu.

"Bu o! İşte orada!" Han, içindeki öfke ve acı boğazını yırtıyormuşçasına titredi.

Pei ve Hua Birader depara kalkmıştı bile. Terminal zemininde bir çift karaltı gibi koşuyorlardı. Liu derhal emir verdi ve birkaç SPU elemanı onları takip etti. Birkaç dakika içinde operasyona dahil olan herkes çıkışa koşuyordu.

Pencerenin dışındaki adamda küçücük bir panik belirtisi bile yoktu. Birkaç saniye terminali izledikten sonra tembel tembel arkasını döndü. Onu kovalayanların terminal çıkışına ulaşmasına epey mesafe vardı.

Pencerenin diğer tarafına ulaştıklarında Erinyeler ortadan kaybolmuştu.

Deng'in cesedi hâlâ terminalin zemininde yatıyor, başının arkasındaki yaradan kan sızıyordu. Deng Yulong on sekiz yıl geçmişinden kaçmış, adını değiştirmiş ve eyaletin en büyük ticari imparatorluklarından birini kurmuştu. Nihayetinde bu yeterli olmamıştı. Deng'in geçmişi sonunda kendisini yakalamıştı.

KAPANIŞ

Havaalanı ardında bir noktadan ibaretti, ıssız bir araziyi aylak aylak geçiyordu. Acı sonbahar rüzgârı yüzünü kamçılasa da soğuğun kendisi için bir anlamı yoktu. Kanı hâlâ kaynıyordu.

Yerini tespit etmeye çalışan sayısız insan olduğuna emindi. Ama hiçbiri onun kim olduğunu bilmiyordu. Sadece bilmelerine izin verdiği kadarını biliyorlardı. O Erinyeler'di.

Kimliksiz bir adamdı.

On sekiz yıl önce sokaklarda dolaşan yoksul ve zavallı bir yetimdi, toplumun zalim ve ilgisiz ağzı onu yutmak üzereydi. O sırada tanınmayacak kadar yanmış ve yaralı bir adamla tanışmıştı. Çoğu kişi onu bir ucube olarak görüyordu.

Yanmış adam, hayal bile etmediği bir şeyi başarmasına yardımcı oldu. Sonuçta, akıl hocasına karşı huşudan ve hürmetten başka bir şey hissetmiyordu.

Onun çırağı olarak yetişti, becerileri ve kabiliyetleri arttı.

İnsanlara yardım edecekti.

Üç yıl önce, akıl hocası ona bir liste verdi, burada işledikleri ağır suçları cezasız kalan insanların adları vardı. O, bu insanları aramaya başladı. Onları bulduğunda mümkün olan en ağır şekilde cezalandırıyordu. İyi eğitimliydi. Bu hırsızlar, tecavüzcüler ve katiller, kesime giden kuzular gibiydi.

Çıraklığını sonlandırmaya hazırdı ama akıl hocası izin vermedi. Bir kişiyi öldürdükten sonra nitelikli bir adalet uygulayıcısı olabilecekti.

Deng Hua.

İmkânsız bir görevdi, ancak akıl hocası ondan ölmesini talep ediyordu.

Bu soruna bir çözüm arayarak üç yıl geçirdi. Çabaları karşısında gösterebileceği hiçbir şey yoktu. Yani listesindeki bir sonraki avı yakalayana kadar: Peng Guangfu.

Peng, İkiz Geyik Dağı Parkı'ndaki polis cinayetinin ardındaki gerçeği su yüzüne çıkarmıştı. Bu, Deng'i nasıl öldüreceğini açıklığa kavuşturan önemli bir bilgiydi.

Akıl hocası planını onayladı ama önemli bir ilaveyle. Han Hao'nun soruşturmaya katılmasını sağlamak için ilk 4/18 Timi'ndeki yaşlı bir polis memurunu, Zheng Haoming'i öldürmesi gerekiyordu.

Bu emir onu şaşırttı. Zheng Haoming öğretmeninin listesindeki isimlerden biri değildi. Han Hao'yu dahil etmek için çok daha uygun yöntemler vardı.

"Gerçek bir adalet uygulayıcısı olacaksın. Bu nedenle daima iki düşmanla yüzleşeceğini anlamalısın. Birincisi, adı ölüm ilanında yazılı olan suçlu. İkincisi ise polis. Seni polise bağlayan düşmanlık ilişkisinden asla şüphe etme. Ellerine fırsat geçtiğinde seni gözlerini kırpmadan öldürürler. Onlara aynısını yapmaya hazır olmalısın. Bu memuru, Zheng Haoming'i öldürdüğünde emniyetle olan sonraki karşılaşmalarında asla tereddüt etmeyeceksin."

Bu talimatların değerine ikna olması uzun sürmedi. Planını bestelemeye başladığında Zheng Haoming'in ölümü planın uvertürü oldu.

Tim, Han'ın liderliğinde yeniden kuruldu. İlk adım tamamlanmıştı.

Ardından Ye Shaohong geldi. Onu etrafı polislerle sarılıyken öldürmek riskli bir girişimdi. Yine de başarısı iki kat etkili oldu. Birincisi, polis tahkikatına hâkim oldu; Peng Guangfu'nun ölüm ilanı gönderildiğinde çoğu kişi İkiz Geyik Dağı Parkı davasına odaklanmayı düşünmeyecekti. İkincisi, Erinyeler'in zorlu gücünü gösterdi. İşe yaradı: Han, Peng'i öldürüp eylemlerini örtbas ettiğinde kimse başta katilin aralarından biri olduğunu düşünmedi.

Planı devam etti. Han Peng'i öldürdü ve Xiong Yuan ikincil bir zaiyat oldu. Ardından maden videosunu yayınlama tehdidi,

başkomiserin kendisinden hem daha fazla korkmasını hem de daha fazla nefret etmesini ve ne pahasına olursa olsun Erinyeler'i durdurmaya güdülenmesini sağladı.

Tam planladığı gibi.

Geçen yıllarda Deng'e suikast düzenlemek için bir fırsat bulamamışsa da bol miktarda bilgi toplamıştı. Deng, halka açık etkinliklerde pek görünmüyor ve katılımını gerektiren bazı durumlarda etrafını daima fedailerinden oluşan bir maiyet sarıyordu. Kendi güvenliğini sağlamak için bir yem bile kullanıyordu...

Dolayısıyla Han, fedai kılığındaki adamın aslında Erinyeler olduğunu sanmıştı. Bulmacanın son parçası basitti: Erinyeler, Çin mobil servis sağlayıcılarının sunduğu yaygın bir özellikten yararlanarak gelen çağrılarını Deng'in telefonuna yönlendirmişti.

Sonuçta Han, Deng Hua'yı öldürmüştü. İmkânsız görevi nihayet yerine getirmişti.

Hayali gerçek olan merhum akıl hocası huzur içinde yatabilirdi.

Çıraklığı bitmişti. Adaletin gerçek uygulayıcısıydı.

Dünyada kimse gerçek adını bilmiyordu ama herkesin Erinyeler adını öğrenmesini sağlayacaktı.

Hua Birader karanlıkta koşuyordu. Ciğerlerinin yandığını hissetse de durmaya hazır değildi.

Dünyanın sonuna kadar koşsa da o piçin izini sürecekti.

Nerede olduğu, nasıl olduğu önemli değildi, katili bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Buna yemin etti.

Han Hao, havaalanının terminalinde duruyordu. Kelepçeler bileklerinde birer buz halkasıydı. Hiç tatmadığı bir histi bu.

İlk sarsıntısı ve ızdırabı yatışır yatışmaz, kendini düşüncelerinin kontrolünü yeniden ele geçirmeye zorladı. Yakında eylemle-

rinden dolayı yüzleşeceği sonuçların farkındaydı. Fakat direnmeden teslim olmayacaktı.

Han öylece pes edip yenilgiyi kabullenemezdi. Umutsuzluğunun arasında bir umut parıltısı bulmalıydı.

Durumu tersine çevirecekti. Dostları vardı ve kendisini mahveden o piçi bulacaktı. Adamı çıplak elleriyle parçalayacaktı.

Buna yemin etti.

Pei Tao üst katta, terminal penceresinin diğer tarafında duruyordu. Katil daha birkaç dakika önce aynı noktadaydı ama çoktan kaybolmuştu.

Ne var ki, Pei umudunu yitirmedi. En azından adamı nihayet görmüştü. Bundan sonra ne olursa olsun Erinyeler'in izini bulacağına inanıyordu.

Piçin, *kendi* suçlarının cezasını ödeme zamanıydı.

Buna yemin etti.

BİRİNCİ KISMIN SONU